

Giới thiệu Áo Cưới Cho Tình Yêu

Bạn đang đọc truyện Áo cưới cho tình yêu của tác giả KimNganHoa1995 trên website đọc truyện online.

24 tuổi, trang đã là một nhà thiết kế thời trang có chút tiếng tăm trong nước, cô được biết đến với giới thời trang nhờ giải vang cuộc thi tìm kiếm tài năng trẻ, nhận học bổng toàn phần tại Paris

Bạn đang đọc truyện *Áo Cưới Cho Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

24 tuổi, trang đã là một nhà thiết kế thời trang có chút tiếng tăm trong nước, cô được biết đến với giới thời trang nhờ giải vang cuộc thi tìm kiếm tài năng trẻ, nhận học bổng toàn phần tại Paris, kinh đô thời trang của thế giới nhưng Trang quyết định không theo học với lý do hết sức trẻ con là sợ xa nhà sẽ nhớ gia đình, từ chối một cơ hội lớn như thế khiến không ít người cho rằng cô tự cao nhưng hơn ai hết cô biết rằng không đâu bằng quê hương Việt Nam mình, có thể Paris hào nhoáng hoa lệ hơn Sài Gòn nhưng Sài Gòn lại là nơi cô sinh ra và lớn lên nên cô hoàn toàn tự tin khi chọn phát triển sự nghiệp của mình ở đây và bằng chứng cụ thể là một năm qua cô đã khá thành công trong công việc, vừa là nhân viên chính thức của IC một nhãn hiệu thời trang cao cấp có tiếng trong và ngoài nước, cô cũng đã kịp cho ra mắt hai bộ sưu tập mang tên “suối mơ” và “xuân hè” thành công mỹ mãn đã đưa tên tuổi của cô vào hàng top các nhà thiết kế danh giá nhất Việt Nam, ngoài công việc hàng ngày ở IC, sau khi kết thúc giờ hành chính cô còn một niềm vui nho nhỏ nữa là cửa hàng áo cưới của cô trên đường Đinh Tiên Hoàng, tuy nó không có được vị trí thuận lợi ở trung tâm thành phố, cũng không được PR rầm rộ như những cửa hàng áo cưới khác nhưng cửa hàng này của Trang vẫn rất đông khách, bởi ai đã vào đây một lần là không thể quên được cái không khí ấm áp, cách bày trí đặc biệt, nhân viên nhã nhặn, lịch sự và thân thiện, còn một điều quang trọng nữa là các mẫu thiết kế ở đây rất đẹp lạ và độc đáo bởi nó do chính tay Trang thiết kế, cô đã dành rất nhiều tâm huyết cho công việc này, hoàn toàn nghiêm túc trong các đơn đặt hàng, mẫu nào cảm thấy quá sức hoặc nhầm lẫn không được trọn vẹn như yêu cầu của khách hàng là cô sẵn sàng từ chối vì thế mà khách ở đây mỗi ngày một đông, cứ người này giới thiệu người kia, có lúc công việc ở công ty nhiều, căng thẳng tới đến lại vui đầu với những mẫu thiết kế cũng khiến cô vô vùng mệt mỏi. Đã nhiều lần mẹ và anh trai khuyên cô nên từ bỏ nó đi để lo cho sức khỏe nhưng cô không đồng ý, một phần vì nó là niềm đam mê của cô, một phần cũng là vì nếu cô giải tán nó thì một tá nhân viên của cô sẽ thất nghiệp, họ phải chạy vạy đi xin việc làm, nhìn cảnh đó cô không nỡ lòng, dù sao cũng làm việc với nhau một năm nay, đã gắn bó thân thiết như anh em trong gia đình nên Trang cứ kệ, làm được tới đâu hay tới đó chừng nào không đủ sức nữa thì tính tiếp, mẹ và anh trai cô cũng chỉ biết lắc đầu “tội nghiệp con nhỏ, nó sống tình cảm quá”

Vì bận tới mất tới mũi nên mặc dù đã 24 tuổi đầu mà Trang vẫn chưa có người yêu, hồi học ở đại học Mỹ thuật cũng có vài anh chàng để ý nhưng cô chỉ lo học không hề nghĩ đến chuyện yêu đương, đến hôm nay cũng có một vài đối tượng nhưng tính cô luôn đòi hỏi sự hoàn hảo mà họ lại có quá nhiều khuyết điểm, cô cũng chưa ghét những người đàn ông đẹp trai vì cô cho rằng họ chỉ được cái mã mà không có đầu óc. Với những tiêu chuẩn như vậy thật khó có chàng trai nào lọt được vào mắt xanh của Trang. Nhiều lúc vào các ngày cuối tuần hay lễ lộc nào đó nhìn bạn bè ai cũng có đôi có cặp cô cũng thấy tủi thân, đã có lúc Trang từng nghĩ hay chọn đại ai đó cho rồi nhưng cô lại không thể vì cảm thấy có lỗi với họ bởi tình yêu đâu phải là trò chơi mà mạng ra đùa giỡn thế nên cô lại gạt những suy nghĩ ấy đi. Con Uyên bạn thân nhất của Trang tháng sau cũng sẽ đi lấy chồng, nó hay trêu đùa cô “lo mà kiếm tấm chồng đi, ham công việc quá coi chừng ế đó, con gái mà qua 25 là ở giá như chơi”. Trước lời đùa của con bạn Trang cũng chỉ biết cười trừ bởi vì cô nào có muốn thế đâu, duyên trời định mà biết đâu tuần sau tao cưới đó, con Uyên cũng chào thua vì câu nói của cô luôn

Cửa hàng áo cưới “Vân Trang” hiện ra trong tầm mắt, mỉm cười chào bác bảo vệ Trang dắt xe vào trong, đẩy cửa kính cô thông thả bước vào

- Chào em hôm nay làm ăn thế nào?

- Tốt chị ạ, ủa mà bữa nay sao chị đến sớm vậy, cô tiếp tân mỉm cười chào lại Trang

- Ủ, bên công ty xong việc sớm tiện thể chị ghé qua đây luôn

- Thế ạ, vậy chị tiếp giùm em hai người khách kia đi, trông họ có vẻ hơi khó tính đấy

- Được rồi, để chị, họ ở đâu vậy em

- Trong phòng thử đồ chị ạ

Vy cô tiếp tân xinh đẹp của “Vân Trang” năm nay 20 tuổi, trong một lần đi công tác ở Bình Dương Trang đã gặp Vy thấy hoàn cảnh cô khó khăn nên Trang đã nghĩ ý muốn giúp đỡ, lúc đầu Vy từ chối vì không dám nhận một ân huệ lớn như thế nhưng Trang bảo hãy xem cô như một người chị gái và hứa sẽ sắp xếp cho cô một công việc ổn định cô mới đồng ý về đây làm việc cho cửa hàng, nhờ tài ăn nói khéo léo và có duyên nên Vy rất được các bạn đồng nghiệp trong “Vân Trang” yêu mến, cô cũng là một cách tay đất lực cho Trang trong công việc nên cô với Vy thân nhau như hai chị em ruột có chuyện gì cũng chia sẻ cho nhau

- Chị là chủ tiệm này à? tiếng nói của vị khách làm Trang giật mình tỉnh lại. Nhìn cô gái Trang đoán cô ta cũng lắm cũng chỉ 18 tuổi, khuôn mặt son phấn lòe loẹt nhìn mất hết vẻ tự nhiên, ăn mặc thì sexy quá thể, vậy ngắn ôm sát đùi, ngực trề gần nửa đúng là con gái thời này không được giáo dục tốt cho

lắm, trông cái cách cô ta khinh khỉnh nhìn mình làm Trang phát ngán, mở tiệm đã một năm nay loại khách hàng như cô ta Trang không lạ gì, đúng là khó ưa như lời Vy nói thật, còn người đàn ông đi bên cạnh cô ta nữa phải đáng tuổi chú Trang chứ huống hồ gì cô ta, Trang lắc đầu ngán ngẩm

- Vâng, tôi là chủ ở đây, tôi có thể giúp gì cho hai vị ạ? Trang lịch sự đáp lại

- Chỉ phải dạy lại nhân viên của chị đi ăn nói gì mà lỗ mồm với khách hàng quá thế, cô ta lên giọng

- Ô, tôi nghĩ chắc là có sự hiểu lầm ở đây, từ hồi mở tiệm đến giờ tôi chưa nghe bất cứ phàn nàn nào về thái độ phục vụ của nhân viên, chắc tại họ làm việc căng thẳng lại thêm khách hàng khó tính nữa nên họ mới như vậy, có gì tôi thay mặt họ xin lỗi cô

- Chị nói ai khó tính, chị, anh mình đi chỗ khác đi, em không muốn thuê áo cưới ở đây nữa, vừa nói cô ta vừa kéo tay ông chồng nũng nịu

- Thôi mà em, đây là cửa hàng uy tín do cô anh giới thiệu với lại anh thấy này giờ họ có làm gì quá đáng đâu mà em la toáng lên thế

- Thôi được rồi, vì nể cô của anh nên em mới nhịn đó, trấn an cô vợ nhí xong, ông ta mới quay ra nói với Trang

- Xin lỗi cô, tại vợ tôi trẻ con quá, tính của cô ấy là vậy đó, cô đừng chấp

- Trang mỉm cười, - Ồ không có gì đâu đây là nhiệm vụ của tôi mà, thế hai người muốn thuê áo cưới có sẵn hay muốn đặt thiết kế riêng

- Ô, thế à, cô nói rõ hơn về chi phí đi

- Nếu thuê ở đây thì tôi tính một triệu, tùy thuộc vào mẫu mã và màu áo mà giá cả mỗi chiếc chênh nhau vài trăm ngàn, còn nếu đặt thiết kế riêng thì giá hơi đắt vì tôi đã cộng luôn tiền thiết kế vào, thường thì từ 2-4 triệu tùy thuộc vào yêu cầu của khách hàng

- Sao em, chúng ta đặt hay thuê, ông ta hỏi ý cô vợ nhỏ

- Đặt đi, em không muốn mặt lại những cái mà người khác đã mặc đâu, với lại chọn này giờ em chẳng thấy có cái nào vừa ý

- Vậy quý khách cứ nói yêu cầu đi ạ

Sau một hồi bù lu bù loa cuối cùng cô ta cũng miêu tả xong chiếc váy của mình, Trang cũng đã mừng rỡ ra được ý đồ của cô ta, một môi Tang ngắt lời

- Được rồi, tôi hiểu, cô cứ yên tâm tôi sẽ giao hàng đúng hẹn

- Lỡ lúc đó, chiếc áo chị may tôi không vừa ý thì sao

- Một khi khách hàng đã đến đây nghĩa là có sự tin tưởng ở tôi, chúng ta làm việc với nhau dựa trên cơ sở tin nhau là chính, tiệm của tôi làm ăn lâu dài chứ không phải một sớm một chiều, nếu cô không tin tôi thì có thể không ký hợp đồng con nếu đã ký hợp đồng thì tôi xin đảm bảo chắc chắn sẽ làm cô hài lòng, nếu có vấn đề gì xảy ra chúng tôi xin hoàn toàn chịu trách nhiệm, cô cứ yên tâm

- Thôi được rồi, tôi tạm tin chị, mình về đi anh

.....

- Sao rồi chị, Vy hỏi

- Một chút sao, một ngày mà phải tiếp 10 vị khách như vậy chắc chị chết sớm quá, khâu phục em thiệt đó

- Trời, nghề của em mà chị, Vy lém lỉnh

- À, em đưa cho chị mấy cái đơn đặt hàng hôm nay đi

- Dạ

Đón lấy tập hồ sơ từ tay Vy, nhìn sơ qua cũng thấy hơn 20 mẫu, toàn là khách quen nên không thể không nhận, hey lại một tuần vất vả rồi đây, liếc vội từ trên xuống dưới Trang đặc biệt chú ý đến vị khách hàng thứ 5 bởi chiếc váy cưới anh đặt hơi khác các khách hàng khác, nó không cầu kỳ rực rỡ như những chiếc áo cô từng thiết kế mà yêu cầu của nó quá đơn giản chỉ là chiếc váy dài phủ chân, không tay hở vai điểm xuyên thêm vài bông hoa nhỏ trên thân áo, và điều là cô chú ý hơn cả là nó phải màu tím, Trang tò mò muốn biết họ là người như thế nào, thông thường là cô dâu ai lại chẳng muốn mình xinh đẹp trong ngày cưới đang ngày đi đặt áo lại là người chồng, lại có yêu cầu quá đơn giản, chẳng lẽ... nghĩ thế Trang gọi Vy lại

- Vy ơi, em gọi điện hẹn khách hàng này giùm chị, 6h chiều mai nha

- Dạ, được rồi chị

Gấp lại tập hồ sơ, dạo kiểm tra một vòng quanh cửa hàng thấy mọi thứ vẫn trong tình trạng ổn định Trang yên tâm ra về, tuy mệt mỏi nhưng cô vẫn chưa về nhà ngay, cô dạo quanh các cửa hàng trong thành phố, dạo này các shop thời trang mọc lên như nấm, nhiều mẫu mã được nhập từ nước ngoài về với

những kiểu dáng trang nhã và đẹp mắt,cô lấy máy chụp lại những mẫu mà cô cho là đẹp,sáng tạo để nghiên cứu và học hỏi,sau một hồi chụp sau mê cuối cùng Trang cũng bị cô bán hàng nhắc nhở

-Xin lỗi chị ở đây không được chụp hình

-Ồ vâng, tôi xin lỗi,chị cho tôi lấy cái này

Bị phát hiện chụp lén nên Trang phải lấy cái váy này nếu không cô ta lại làm khó làm dễ bắt cô phải xóa ảnh nữa thì nguy,mỉm cười vui vẻ Trang bước ra khỏi cửa hàng,lúc này cũng đã 8h tối,thấy bụng đã đói,cô lái xe về nhà,thấy một quán tạp hóa ven đường cô mới sực nhớ ra từ chiều tới giờ đã có miếng nước vào vô bụng đâu,cô Trang đang cháy khô lên vì khát,Trang tắt xe vào mua lon nước giải khát định bụng sẽ uống xong rồi đi nhưng một tiếng động đã làm Trang quay phắt lại.Trên lề đường là một chiếc ô tô đèn bóng đã tắt ngấm chiếc xe ga nhỏ bé của cô,lật đật chạy ra dựng xe lên và định nói lời xin lỗi vì dù sao cô cũng phạm luật dừng xe trên lòng đường mà,chưa kịp quay ra Trang đã bị người đàn ông trong xe mắng liên tục

-Này cô, cô không học luật giao thông hả,đã vi phạm thì ít ra cũng phải xin lỗi đã chứ

Bực mình Trang cãi lại

-Này anh tôi mới là người phải nói câu đó,anh xem lại mình đi,anh thì hơn gì tôi nào, đây là phần đường dành cho xe gắn máy ,anh đi ô tô lại vượt đèn đỏ đâm vào xe tôi,tôi chưa có phản ứng gì mà anh đã la toáng lên thế hả

Lúc này người đàn ông mới bước xuống xe,trông anh ta chắc cũng cỡ 27,28 tuổi, dáng người cao ráo,da sáng, mũi cao mắt sâu, nói chung là khá hoàn hảo là nẫu người mơ ước của nhiều cô gái nhưng đối với Trang thì cô chứa ghét loại người này vì sao thì chắc các bạn cũng biết rồi, anh ta tiến lại phía cô

-Cô nói nghe hay nhỉ, ừ thì cứ cho là tôi vi phạm luật đi thì cô cũng đâu có đúng,mà giờ xe cô làm trầy đầu xe của tôi cô định tính sao đây

-Trời đất, ở đâu ra cái loại đàn ông mà đi cãi tay đôi với phụ nữ trên phố thế này, đúng là chỉ được cái mồm,Trang gắt lại

-Thế còn xe tôi, anh cũng tính đi chứ

-cô xem lại đi, xe cô mà đem ra so sánh với xe tôi sao, thật nực cười, thôi được rồi, thấy cô là con gái lại không biết luật, cô là gái quê đúng không?, giờ bao nhiêu, cô nói đi

-Gì chứ, gái quê ư ,hắn nghĩ sao vậy trời, cái tên này, Trang giả bộ ngạc nhiên

-Bao nhiêu gì chứ

-Thì là xe cô đó, cô cần bao nhiêu tiền sửa xe

-Này anh,anh nghe cho rõ đây,tôi không cần thứ tiền bẩn thỉu của anh,nếu anh dư tiền xài không hết thì tôi khuyên anh nên đem giúp đỡ cho người nghèo đi, còn nếu không hay anh đi gửi tiết kiệm đi,tôi không biết anh làm nghề gì nhưng biết đâu mai mốt bị phá sản thì còn có đồng mà sống qua ngày đó, chào anh,nói xong cô lên xe rồi ga đi thẳng bỏ lại hắn với vẻ mặt ngạc nhiên

-Lạ nhỉ, chê tiền à,từ hồi nào tới giờ chưa có ai dám chê tiền của Tùng Văn này, mà sao cô ta trông quen quen nhỉ,đội đó tôi mà gặp lại cô thì chết với tôi

Bạn đang đọc truyện *Áo Cưới Cho Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Lại một ngày làm việc mệt mỏi của Trang trôi qua,nhìn đồng hồ đã 5h30, nhớ lại chiều nay còn có cuộc hẹn với khách hàng,Trang xếp lại giấy tờ tất máy tính và rời công ty.Đang đứng chờ thang máy cô bỗng thấy Nguyễn anh chàng trưởng phòng của cô đang tiến lại phía mình,chán nản cô định quay bước đi chỗ khác nhưng không kịp nữa rồi anh ta đã nhìn thấy cô,hít một hơi thật sâu để chuẩn bị tinh thần đối phó,cô mỉm cười chào xã giao

-Chào anh,hôm nay anh về muộn thế

-Ừ, chào em,chẳng phải nhân viên của anh còn về muộn hơn anh sao

-Trang chỉ cười trừ, cô chẳng biết phải nói gì với Nguyễn mỗi khi chỉ có hai người như thế này,Nguyễn đã ra mặt theo dõi Trang mấy tháng nay,anh ta luôn làm phiền cô mọi lúc mọi nơi,trong giờ làm việc đã đành ngay cả thời gian nghỉ ngơi cô cũng không được yên,nhiều lúc Trang muốn nói thẳng ra cho anh ta biết mà bỏ cuộc nhưng lại sợ làm tổn thương Nguyễn,Trang cũng đang đau đầu suy nghĩ tìm ra cách từ chối nào cho vẹn cả đôi đường

-Công việc ở “Văn Trang” của em thế nào,Nguyễn phá tan bầu không khí yên tĩnh

-Tạm thôi anh ạ,cũng đủ trả lương cho nhân viên

-Vậy à, sao anh nghe đồn là bên đó làm ăn khấm khá lắm mà

-Có ạ, chắc anh nghe lầm rồi, cười

-Ừm chắc anh phải đính chính lại thông tin thôi,à tối nay em rảnh không?

-Em thì làm gì có thời gian rảnh hả anh,dạo này công việc nhiều quá em cũng đang điên với nó đây chẳng còn tâm trí đâu mà nghĩ đến chuyện khác

-Anh thấy em nên chú ý đến sức khỏe mình một chút,dạo này em hơi gầy đó,về mặt Nguyên buồn so,nhưng anh cũng chẳng làm khác được vì Trang không hề để ý đến anh có chăng cô chiều gấp và nói chuyện với anh cũng chỉ vì công việc,nhiều lúc muốn mời cô một ly cà phê cũng cảm thấy khó

Thang máy chỉ số 0 kèm theo tiếng tút tút khô khan vang lên,Trang thấy mình như được giải thoát, nhanh chóng chào Nguyên và đi thẳng xuống tầng hầm,thở phào nhẹ nhõm,cô lái xe tới “Vân Trang” niềm đam mê của cô

Sài Gòn chiều thứ 6 quả nhiên tấp nập,nhìn đâu cũng thấy toàn xe là xe,ai ai cũng chen lấn,cổ lách, cổ lặn vượt qua nhau thật nhanh để trở về nhà vui cùng gia đình,đèn đỏ liên tục cộng với mấy cái locot chần trên đường làm Trang phải đi chậm hơn nhiều,nhìn hàng xe phía trước cô thở dài” không biết khi nào mới tới nơi đây”.Lúc cô tới cửa hàng thì cũng đã 6h30,Trang lật đật chạy vào hỏi dồn

-Vy ơi, khách hàng đã về chưa em?

-Chưa chị ạ,em bảo anh ấy đợi chị một chút,gờ anh ảnh đang ở trong phòng chị đó

-Được rồi, cảm ơn em

Bước vào phòng,trước mặt Trang là một người đàn ông cao lớn,khuôn mặt phẳng phất một nỗi u buồn,anh ta trầm ngâm nhìn ly cà phê đang nhỏ từng giọt trên mặt bàn,đôi mắt chất chứa đầy tâm sự phiền muộn

-Xin lỗi anh,tôi đến muộn,tại kẹt đường quá

-Vâng,chào cô,anh ta ngược mặt lên nhìn Trang,khuôn mặt không thoát khỏi nét suy tư

-Chúng ta vào vấn đề chính đi ha,tôi đã đọc qua yêu cầu của anh,thấy có chút đặc biệt nên muốn gặp trực tiếp anh chị để nói rõ hơn,thế chị không đến à?

-Anh ta chỉ cười buồn,cô ấy không đến được, có gì cô cứ trao đổi với tôi

-Trang tỏ vẻ không hiểu,hai người này là một cặp thế nào nhỉ?tại sao cô dâu lại không mặn mà trong việc chọn đồ cưới,hay là anh ta ép hôn,nhìn anh ta một hồi lâu, Trang mới nói

-Vậy anh có thể sắp xếp cho tôi gặp cô ấy một hôm được không?tôi cần quan sát rõ chị ấy để lấy cảm hứng

-Ngập ngừng một lúc anh ta nói Cô ấy bị bệnh suy tim nặng,hiện giờ đang nằm trong bệnh viện,cô ấy cũng muốn đi lắm,có cô dâu nào mà không thích đi thử đồ cưới hả cô nhưng bác sĩ bảo không thể, sức khỏe cô ấy hiện nay rất yếu nếu đi ra ngoài e rằng...những giọt nước mắt trào ra từ khóe mắt anh ta.Trang cũng thấy xúc động trong lòng thật là một tình yêu cao thượng biết bạn gái mình mắc bệnh hiểm nghèo có thể chết bất cứ lúc nào mà anh ta vẫn muốn lấy làm vợ,tận trong đáy lòng Trang rất khâm phục anh ta ,ở thời buổi hiện nay thì những người đàn ông như thế này thật là hiếm

-Tôi xin lỗi đã nhắc đến nỗi đau của anh,vậy ngoài những yêu cầu trong đơn đặt hàng anh có muốn tôi chú trọng đến chi tiết nào nữa không

-Cô giấu đi nước mắt,anh ta nói: tôi không cần cầu kỳ, cô ấy cũng vậy,cô chỉ cần làm sao cho cô ấy trông có chút sinh khí trong ngày cử hành hôn lễ là được rồi, khí sắc hiện nay của cô ấy rất kém

-Vâng, tôi hiểu,anh cho địa chỉ đi,tôi sẽ đích thân mang đến

-Cảm ơn cô rất nhiều,chào cô

-Chào anh

Khi người khách hàng đã đi mà Trang vẫn chưa thoát ra được câu chuyện của anh ta,phải một tình yêu đẹp đâu nhất thiết phải sống bên nhau trọn đời,hãy để cho những phút giây bên nhau cuối cùng này trôi qua trong hạnh phúc,mai sau này có nhớ đến nhau thì nó sẽ là những kỉ ức đẹp nhất mà mỗi người đều không thể quên

Kể lại mọi chuyện cho Vy nghe,cô bé cũng xúc động không kém,không ngờ rằng anh ấy lại cao thượng như vậy,huhu,ước gì sau này em cũng có được một người chồng như anh ta, à không bằng nửa anh ta cũng được

-Cái con bé này,Trang cốc đầu cô bé.

Một tuần nữa lại trôi qua, công việc đã vất vả gần hết sức lực của Trang, mệt mỏi nhưng cô vẫn phải cố gắng hoàn thành các đơn đặt hàng cho đúng thời gian đã hẹn vì nguyên tắc của cô là làm gì thì làm chứ không để lỗi hẹn với khách hàng bao giờ, có lúc đêm thức đến 3-4h sáng ngày hôm sau lại phải đi khảo sát thực tế ở Vũng Tàu khiến cô kiệt sức nhưng cô vẫn kiên quyết không từ bỏ, bà Lan mẹ cô biết con gái vất vả đêm nào cũng pha sữa mang lên phòng, có lần thấy cô ngủ gật trên bàn làm việc bà đã xót xa cho con gái biết nhường nào nhưng bảo mãi mà cô không nghe bà chỉ còn biết khuyên con nên cố gắng bồi bổ cho cơ thể, đừng làm việc quá sức, Trang thầm cảm ơn mẹ đã hiểu cho mình và cũng cảm ơn ông trời đã ban tặng cho cô một gia đình tuyệt vời

Chủ nhật, ngày nghỉ của mọi người nhưng với Trang thì hầu như cô không có ngày nghỉ, hôm nay cũng vậy cô phải dậy sớm để đến đài truyền hình chuẩn bị cho chương trình talkshow “những doanh nhân trẻ thành đạt”, thực ra cô chẳng phải làm ăn gì lớn mà gọi là doanh nhân nhưng chẳng hiểu sao họ lại có lời mời, cảm thấy đây là cơ hội tốt để quảng bá cho thương hiệu của mình cô không ngần ngại mà nhận lời ngay. Thay chiếc váy màu xanh biển, Trang ngồi trước gương cố gắng trang điểm che đi vẻ mệt mỏi trên khuôn mặt, buộc tóc gọn gàng cô rời khỏi nhà

9h, Trang đã có mặt tại đài truyền hình, nơi đây đúng là môi trường làm việc năng động toàn những người trẻ tuổi, nhiệt huyết và yêu nghề, họ đang vất vả chân lên cổ mà chạy lo cho kịp tiến độ chương trình, Trang được cô thư ký trưởng quay hướng dẫn chỗ ngồi, và cách trả lời phỏng vấn sao cho tự nhiên nhất khi lên hình, chợt ánh mắt Trang dừng lại ở dáng một người đàn ông, người này trông rất quen, à cô nhớ ra rồi đây là cái anh chàng đã tung vào xe cô lại còn bảo cô là gái quê gì đó, trái đất tròn thật, không biết anh ta còn nhớ mình không nữa, mà anh ta làm gì ở đây nhỉ, không lẽ... nghĩ thế Trang hỏi chị thư ký

-Chị ơi cho em hỏi, anh kia là người trong đài truyền hình hả? Trang chỉ tay về phía anh ta

-Chị thư ký mỉm cười, không, anh ta cũng là một trong số các khách mời cho talkshow ngày hôm nay đó, người quen của em hả

-Dạ không, em chỉ hỏi vậy thôi

Cũng là khách mời à, doanh nhân trẻ ư, hèn chi khinh người thế, đang mãi mê suy nghĩ Trang không hay biết là hân đang tiến lại phía mình

-Chào cô, cô tới đây phỏng vấn xin việc à, còn nhớ tôi không?

-gì cơ, phỏng vấn xin việc à, sao anh ta lại có cái suy nghĩ kỳ cục vậy trời

-Này anh, tôi tới đây làm gì là việc của tôi, còn anh ư, tôi không nhớ, hàng ngày tôi gặp cả trăm người chẳng lẽ tôi có nhiệm vụ phải nhớ hết, trả lời xong cô bước đi về phía khác. Dùng tay thô bạo kéo ngược cô lại, hân quát

-có thật là cô không nhớ tôi không?

-Bỏ ra, anh này kì lạ ghê, tôi đã bảo không quen rồi mà, thật ra thì Trang nhớ đó chứ, sao mà quên được cái cách hống hách mà bữa tối hôm đó anh ta đã xử sự với cô, nhưng nhiều đó là đủ rồi cô không muốn có thêm quan hệ gì với hân nữa

-Thật à, hân hỏi với ánh mắt nghi ngờ, vậy để tôi nhắc lại cho cô nhớ nha, bữa tối nào nhỉ, cách đây một tuần vào thứ 5 thì phải. hân thao thao bất tuyệt kể lại mọi chuyện rồi tự cười ha hả, sao cô đã nhớ chưa?

-Xin lỗi anh nhầm người rồi, hắt tay anh ta ra Trang đi ra chỗ khác đứng

-Anh ta vẫn còn ngờ ngác, rõ ràng là cô ta mà, chắc là cô ta sợ mình dối ý bắt đền xe nên giả vờ không nhận đây, đúng là một cô gái thú vị

Sau khi đã hoàn chỉnh sân khấu, chị thư ký ra hiệu cho chúng tôi tiến về phía bàn ngồi để bắt đầu chương trình, hân thoáng ngạc nhiên nhưng rồi cũng hiểu ra, nhìn cô hân nói

-Thật không ngờ cô là thiết kế thời trang, thảo nào hôm đó trông cô quen quen

Trang không thêm nói gì chỉ tập trung vào máy quay, hân cũng im ngay sau đó vì chương trình đã bắt đầu

Hà My kính xin kính chào quý vị, như thường lệ vào chủ nhật hàng tuần chúng ta lại gặp nhau trong chương trình “doanh nhân trẻ và thành đạt”, hãy cùng nhau bật ti vi để lắng nghe các khách mời của chúng ta chia sẻ về công việc, kinh nghiệm cũng như những tâm sự đã góp phần làm nên thành công cho họ ngày hôm nay, và không để quý vị phải chờ lâu My xin giới thiệu ba khách mời của chương trình hôm nay đó là ba vị khách còn rất trẻ nhưng đã rất là nổi tiếng trong giới kinh doanh, thứ nhất xin cho phép Hà My giới thiệu chị Lê Hoàng Vân Trang nhà thiết kế trẻ của IC, giải vàng cuộc thi tìm kiếm tài năng trẻ năm 2009, người thứ hai xin cho phép Hà My giới thiệu anh Nguyễn Minh Tùng Văn tổng giám đốc của tập đoàn điện tử Hansin, và cuối cùng là anh Nguyễn Hùng Lâm nhà thiết kế nội thất của công ty Pisan

Tiếng cô MC xinh đẹp vang lên trong trẻo dẫn dắt chương trình, Trang phải công nhận là cô ta rất duyên dáng và thông minh, xử lý linh hoạt trong mọi tình huống, nói năng trôi chảy và tự nhiên, phong thái làm việc nghiêm túc và chuyên nghiệp, Trang rất thích những người như thế này, âu đã làm việc gì thì phải dồn hết tâm trí mà làm không được làm qua loa cho xong việc, đúng là tuổi trẻ tài cao

Kết thúc chương trình, Trang còn được cô ấy bông đùa vài câu

-Em biết chị có cửa hàng áo cưới đúng không?, vậy khi nào em lấy chồng chị nhớ khuyến mãi cho em vài bộ nha

-Đừng nói vài bộ,vài chục bộ chị cũng sẵn sàng,miễn sao em nói tốt vài câu về “Vân Trang” của chị trên truyền hình là được

-Chị nhớ đó nghen,cô ta cười tình nghịch

-Em cứ yên tâm,chị không thất hứa với ai bao giờ đâu

Hai chị em cười chào nhau xong Trang ra về,chiều nay rảnh rồi cô phải ở nhà ngủ bù cho mấy ngày qua mới được,nghĩ đến cái giường êm ả cô nhanh chóng ra nhà xe

Chẳng hiểu Trang với cái tên Văn đáng ghét kia có duyên gì mà cứ đụng độ nhau quai,lúc này cũng vậy vừa ra tới cửa Trang đã va vào hấn

-Lại là cô à,hậu đậu qua đi

Trang nuốt giận,không nói gì thêm,cô bước đi thật nhanh

-Tuồng là gái quê,không ngờ cũng có chút tiếng tăm ấy nhỉ,thảo nào lại chê tiền của tôi

Trang quay phắt lại,đến lúc này cô không nhịn được nữa,Trang tiến đến tát cho hấn một bạt tai

-Anh ăn nói cho cẩn thận,nhìn anh thật chẳng ra dáng một giám đốc quyền uy gì cả,lần sau đừng để tôi gặp lại anh nếu không sẽ không đơn giản chỉ là cái tát này đâu

-Hấn xoa xoa má,được thôi tôi sẽ chờ xem cô làm gì tôi.

Bạn đang đọc truyện *Áo Cưới Cho Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Về đến nhà quên cả ăn trưa Trang đánh một giấc đến gần sáu giờ tối,vươn vai mấy cái cho tỉnh hẳn,cô tung chăn bước xuống giường,đã lâu rồi Trang mới có một giấc ngủ ngon và sâu như vậy,chợt điện thoại cô rung lên nhẹ nhẹ,Trang với tay cầm máy là số của Nguyễn chần chờ một hồi lâu, cô bắt máy

-Alo,em nghe

-Anh đang ở dưới nhà em nè,tối nay em dành cho anh một chút thời gian được không?

Thờ dài ngao ngán,Trang đáp:

-Anh đợi em chút,hôm nay Trang định sẽ nói rõ cho Nguyễn biết để anh bỏ cuộc,giờ phải đến lúc kết thúc thôi chứ cứ kéo dài kiểu này thật không hay chút nào.Khép nhẹ cửa phòng Trang chậm rãi bước xuống cầu thang bà Lan nhìn thấy con gái liền vui mừng hỏi

-Con đi đâu à?,ăn cơm đã rồi hãy đi,từ trưa tới giờ con đã ăn gì đâu?

-Thôi mẹ ạ!,con đi với anh Nguyễn,con sẽ về sớm thôi mẹ đừng lo

-Thằng Nguyễn đến à,sao con không mời nó vô nhà,mà hai đứa tới đâu rồi,nó đã ngỏ lời với con chưa?

-Tụi con chỉ là bạn,với lại con không thích anh ta,mẹ ở nhà khóa cửa cẩn thận, chào mẹ con đi

bà Lan cũng chỉ biết lắc đầu, tội nghiệp con nhỏ cứ như thế này biết bao giờ nó mới có chồng được đây

Ra tới cổng Trang đã thấy Nguyễn đứng chờ mình,hôm nay anh ăn mặc rất đẹp ,áo sơ mi xanh và quần âu trông rất nho nhã và lịch sự,nở nụ cười chào đón cô Nguyễn tiến lại:

-Hôm nay tinh thần em có vẻ khá hơn đấy,lên xe đi chúng ta đi uống cà phê,anh có chuyện muốn nói với em

-Vâng, em cũng có chuyện muốn nói với anh,chúng ta đi thôi

Nguyễn chở Trang vòng vòng qua các con phố của Sài Gòn, đường Sài Gòn ban đêm thật đẹp,những ánh đèn vàng lấp lánh như thấp sáng thêm niềm tin cho những đôi lứa yêu nhau,Trang đã từng mơ ước có những buổi tối cuối tuần thật lãng mạn được ngồi sau lưng người yêu vì vu dạo phố,ăn kem,hẹn hò trao nhau những chiếc hôn nồng ấm và hôm nay Trang đang ngồi sau xe Nguyễn và cũng là buổi tối chủ nhật nhưng sao cô thấy tẻ nhạt và chán nản vô cùng,đầu đó vang lên tiếng hát trong trẻo và sâu lắng của cô ca sĩ trẻ

” ta vẫn coi đời như cuộc viễn du, dù đi mãi không tìm ra lối về, đâu bước chân xưa hăng lên cát bụi, thời gian nở đảnh sao xóa nhòa.

Theo tháng năm ta tìm về lối xưa ôm nỗi đau để xóa hết hận sầu nhưng biết đâu vẫn còn nhiều ngang trái nên đành về làm cát bụi mà thôi”

-Minh vào “Moonlight” ghen em

-Sao cũng được, tùy anh

“Đời là cuộc viễn du để tình theo gió bay về, còn gì trong tiếc nhớ biết có ai mong chờ, một lần thôi có nhau cũng sẽ là mãi mãi rồi xin làm cát bụi cát bụi của đời nhau”

Tiếng nhạc du dương vang lên trong quán cà phê nhỏ, không khí yên lặng bao trùm cả hai tâm hồn nhỏ bé, giờ đây cùng ngồi chung một bàn, khoảng cách lại rất gần nhau nhưng hai người họ đang suy nghĩ về hai chuyện khác nhau, Trang và Nguyên như hai đường thẳng song song dù đi mãi vẫn không tìm được điểm giao nhau, thôi ta đành như cát bụi cát bụi của đời nhau

-Anh Nguyên, Trang à!, cả hai đồng thanh phá tan bầu không khí căng thẳng

-Em nói trước đi, không anh nói trước đi

-Thôi được rồi, để anh nói, thực ra anh rất mến em, không phải như mến một người bạn, từ khi em về công ty, anh đã thấy em khác xa những cô gái mà anh từng gặp, cố tìm cách tiếp cận em anh lại càng thấy nhiều điều thú vị ở em, Trang à, em có thể cho anh một cơ hội không

-Đừng anh, em chỉ là một người con gái bình thường cũng biết yêu, biết ghét biết buồn, em cũng rất mến anh nhưng mến ở đây như một người bạn, hiện tại lúc này em không muốn nghĩ đến chuyện khác ngoài công việc, em cảm thấy mình không xứng với anh, còn nhiều cô gái tốt hơn em, anh hãy...

-Em đừng lấy công việc ra để từ chối anh, anh hỏi em có bao giờ em

sống cho mình chưa, công việc là cần thiết cho mỗi người, nó có thể chờ em nhưng tình yêu nó không chờ ai mãi được kể cả em trang à

-Xin lỗi anh, em không thể, hãy hiểu cho em, chúng ta chỉ có thể làm bạn

Nguyên cay đắng nhận ra những ngày tháng qua chỉ là do anh ngộ nhận, tình cảm Trang dành cho anh chưa bao giờ vượt qua mức tình bạn ngay cả một cơ hội cô cũng không cho mình thì lấy đâu ra lời yêu, vuột mất mấy cái cho tình tảo, Nguyên nói:

-Lý do em đưa ra không thuyết phục được anh, em không cho anh cơ hội nhưng anh không cho phép mình từ bỏ em

-Trang cắt lời: em phải nói bao nhiêu lần thì anh mới hiểu hả Nguyên

-Anh không cần biết, mình về đi

Trên đường về nhà, không ai nói với ai câu nào, cũng như mọi hôm nhưng quãng đường hôm nay như dài vô tận, cô không biết phải nói gì với Nguyên, chẳng tha anh cứ mắng té tát vào mặt cô chứ như thế này làm cô khó xử quá. Thả cô trước cổng, Nguyên quay xe đi thẳng, Trang thần thờ nhìn theo bóng Nguyên khuất dần sau con hẻm nhỏ, “xin lỗi anh, nhưng em không thể mang hạnh phúc cả đời mình ra đùa giỡn, mong rằng anh sẽ hiểu”

Từ hôm đó trở đi, Trang luôn tìm cách tránh mặt Nguyên, cô đi làm sớm hơn bình thường để khỏi chạm trán anh, giờ nghỉ trưa cô cũng ra ngoài chứ không ở lại công ty như mọi hôm, công việc đã căng thẳng lại còn phải lo đối phó với Nguyên khiến cô thêm mệt mỏi, về thêm những nét cuối cùng cho bộ váy dạ hội nằm trong bộ sưu tập “thu đông” của IC cô đặt bút xuống bàn, hôm nay là thứ 5 cũng là ngày hẹn giao áo cưới cho anh chàng có cô vợ bệnh tim, chính Trang đã hứa sẽ đích thân mang đến tận nhà nên hôm nay cô phải về sớm một chút để thực hiện lời hứa và tiện thể cũng muốn gặp mặt cô ấy, một cô gái không may mắn trong cuộc đời nhưng bù lại cô ấy có được một tình yêu vĩnh cửu, một người yêu tuyệt vời nên cũng đủ an ủi phần nào

Tạt qua cửa hàng để lấy chiếc áo cưới, cô ngắm nó một hồi lâu và thấy rất hài lòng, Trang đã mất bốn ngày trời suy nghĩ tìm chất liệu thích hợp và vẽ ra ý tưởng, yêu cầu của họ tuy đơn giản nhưng Trang quyết định sẽ thêm những chi tiết nhỏ để làm cho cô ấy thêm trong sáng và thuần khiết nhất trong ngày hôn lễ của mình, xếp lại vô giờ cô dặn Vy

-Em ghi hết các cuộc hẹn trong tuần này vào đây cho chị, chị sẽ sắp xếp thời gian và báo lại cho em sau, giờ chị đi giao áo cho khách hàng rồi về nhà luôn em coi đóng cửa cẩn thận rồi về sau nha

-Vâng, em chào chị

Liếc nhanh qua địa chỉ Trang lái xe một mạch đến nơi, trước mắt cô hiện ra dòng chữ “bệnh viện tim trung ương”, xúc động trong lòng, Trang men theo những hành lang dài đến với dãy phòng 302, mùi thuốc sát trùng bốc lên nồng nặc làm cô phải hắt xì liên tục, gõ nhẹ không thấy ai trả lời, Trang đánh bạo đẩy cửa bước vào, đập vào mắt Trang lúc này là một cô gái với mái tóc dài đang ngồi dựa lưng vào tường nhìn ra cửa sổ, khuôn mặt xanh xao, mệt mỏi, đôi mắt ánh lên những tia nhìn vô cảm, những bước chân run run của Trang tiến lại gần hơn, cô cất lời

-Xin lỗi em có phải là Diệp không

Đưa ánh mắt mệt mỏi lên nhìn Trang và dò xét rồi cô nói:

- Vàng em là Diệp, chị là

- Chị là Vân Trang, cách đây một tháng, anh Lâm chồng của em có đặt áo cưới ở cửa hàng chị. Vừa lúc đó thì Lâm bước vào, anh thoáng ngạc nhiên khi thấy Trang, cô cũng ra điều đó nên bắt chuyện trước

- Như đã hứa hôm nay tôi đem áo cưới tới cho hai người

- Ờ, vàng cảm ơn cô rất nhiều. Ánh mắt Lâm đầy lo lắng khi thấy Diệp ho lên mấy tiếng anh lao tới đỡ Diệp

- Em không sao chứ, em thấy trong người thế nào

- Em rất khỏe, anh đừng lo cho em, chị à, chị có thể giúp em mặc chiếc áo cưới này được không, em muốn được mặc nó một lần trước khi nhắm mắt

- Em nói gì kỳ vậy, chúng ta còn phải cử hành hôn lễ vào tuần sau nữa mà, đừng nói điều gở như vậy, anh xin em!

- Cô gái bật khóc, em sợ rằng em sẽ không đợi được đến ngày đó, chị ơi em xin chị, hãy giúp em

Trang thấy mắt mình cay cay, cố nén cảm xúc cô nghẹn ngào

- Được mà, chị sẽ giúp em, anh Lâm anh có thể ra ngoài một chút

Lâm lặng lẽ ra ngoài, hơn ai hết Trang hiểu anh đang rất đau khổ, nhưng làm sao khác được khi ông trời đã định sẵn số phận của mỗi người có trách thì hãy tách sao hai người lại gặp và yêu nhau để rồi định mệnh trái ngang nở chia rẽ đôi nhau

Soi mình trong gương Diệp cảm thấy rất hài lòng, từng đường kim mũi chỉ của chiếc áo đều ánh lên những giọt mồ hôi công sức và tâm huyết của Trang mỉm cười nhìn ngượng ngùng gọi Lâm

- Anh vào đi, Lâm thoáng ngỡ ngàng rồi nước mắt tuôn trào ra, Lâm và Diệp chỉ biết ôm nhau mà khóc làm Trang không thể nào chịu nổi cảnh này, cô cũng khóc theo, khóc thương cho số phận trớ trêu của hai con người, được một lúc Lâm nén giọng hỏi Trang

- Cảm ơn cô rất nhiều, chiếc áo rất đẹp, thứ 2 tuần sau là ngày cử hành hôn lễ của chúng tôi, không có nhiều khách khứa chỉ có người thân trong gia đình và một số người bạn thân thiết, nếu cô có thời gian hãy đến chung vui cùng chúng tôi

- Lau những giọt nước mắt còn vương trên mi, Trang nghẹn ngào - vàng, nhất định tôi sẽ đến

Rời khỏi bệnh viện mà hình ảnh của Diệp và Lâm còn hiện lên trong tâm trí cô, cô chẳng biết làm gì hơn chỉ thầm cầu nguyện cho hạnh phúc của hai người. Điện thoại cô vang lên bài hát quen thuộc, cẩn thận tắt xe vô lễ đường Trang nhắc máy

- Tao nghe nè Uyên

- Trang hả, mày rảnh không tới “vọng nguyệt đi”. tao đang chờ nè, giọng con Uyên lạnh lạnh trong điện thoại

- Có chuyện gì à, sao tự nhiên hôm nay lại hẹn tao

- Tao thấy mày làm việc vất vả, không có thời gian gặp gỡ, hẹn hò yêu đương nên tao muốn giới thiệu mày với một người, coi như tao là bà mai đi, anh là bạn chồng sắp cưới của tao

- Thôi đi mày, tao mệt mỏi với mấy vụ này của mày lắm rồi

- Thì cứ đến đi, có mất gì đâu mà lo, lần này không giống như những lần trước, anh ta là người đứng đắn, có công việc ổn định, tao đã gặp qua rồi, duyệt

- Thôi được rồi, lần này nữa thôi đó

Trang chỉ biết lắc đầu chào thua cô bạn, nó làm mai cho cô hết người này đến người khác, nhiệt tình đến nỗi làm cô phát ngán luôn nhưng lần nào Trang cũng làm nó thất vọng, tưởng đâu nó bỏ cuộc ai dè hôm nay lại hẹn nữa, đúng là, thôi kệ cứ đến xem thế nào

Bước xuống xe dạo dác tìm kiếm con bạn, chợt Trang thấy đầu óc mình quay cuồng, lao đảo sắp ngã, cô cố gắng vịn vào thành xe một chiếc ô tô gần đó, hít một hơi thật sâu, Trang loạng choạng bước đi, và điều gì đến cũng phải đến, mắt cô hoa lên, cảnh vật nhòe đi, Trang không còn đứng vững được nữa, cô chỉ lơ mơ nhận ra bóng của một người đàn ông cao lớn đã đỡ mình rồi cô ngất hẳn không?

Bạn đang đọc truyện *Áo Cưới Cho Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Tỉnh lại thấy xung quanh một màu trắng toát Trang biết mình đang nằm trong bệnh ,cánh tay cô ê buốt vì được truyền nước quá lâu,cổ đẩy chiếc chăn ra và ngồi dậy,thấy cả thân người mồi như,chợt Trang cảm thấy có vòng tay ai đang đỡ mình,một giọng nói quen thuộc vang lên

-Cô là con cóc hay sao vậy hả,sức khỏe mình mà không quan tâm,cô có biết là cô bị suy nhược cơ thể trầm trọng lắm không?

Cái giọng của anh ta nghe sao mà thấy ghét quá chừng,mình bị suy nhược cơ thể thì liên quan gì đến anh ta mà dám lên giọng với mình,mà sao đi đâu cũng gặp hán vậy nhỉ,ngay cả trong bệnh viện mà hán cũng không tha nữa

-Anh làm gì ở đây?

-Tôi đến “vọng nguyệt” gặp bạn,không ngờ thấy cô ngất xỉu ở đó nên đưa cô vào đây, sao định trả ơn tôi cái gì, đừng quên là tôi vừa mới cứu mạng cô

-Cứu mạng ư,anh dùng từ nghe sao mà to lớn dữ vậy,nếu lúc đó không có anh thì cũng có người khác tốt bụng đưa tôi vào đây thôi,mà chắc họ không đòi trả ơn như anh đâu

-Thì cứ cho là vậy đi,theo tôi nghĩ thì công việc của cô đâu đến nỗi vất vả gì sao lại dễ bệnh nặng thế

-Anh không hiểu gì thì đừng có nói,dù sao thì lần này tôi cũng nợ anh,nhất định tôi sẽ trả còn bây giờ anh làm ơn ra ngoài đi.

Chưa kịp nói dứt câu thì Thực Uyên với chồng sắp cưới của cô hốt hải chạy vào

-Trời đất, cái con quỷ này,mày làm gì mà để ra nông nổi này,tao đã nói với mày bao nhiêu lần là phải chú ý đến sức khỏe mà mày có chiều nghe đâu,đó giờ trắng mắt ra chưa

-Trang nhăn mặt: Mày làm gì mà la toáng lên thế,tao đã chết đâu là lo

-Cái gì, cho mày nói lại đó,thiệt là tức chết với mày luôn

Uyên hơi ngạc nhiên khi thấy Tùng Văn cũng xuất hiện ở đây,tính tò mò nổi lên cô hỏi:

-Ủa anh Văn làm gì ở đây?hai người quen nhau à

-Văn mỉm cười, ừ, cứ cho là như vậy đi

Vỗ tay cái bóp Uyên tiếp tục

-Thế thì hay quá còn gì,khỏi mất công mình giới thiệu anh ha,hai vợ chồng nó cười tinh nghịch

Trang vẫn đang còn ngơ ngác,nhưng dần dần cô hiểu ra mọi chuyện cô lắp bắp

-Đừng nói với tao hán ta là

-Thì còn ai vào đây,sao anh Tùng Văn thấy bạn em thế nào,Uyên hỏi Văn

-Chẳng giống như lời em quảng cáo gì cả,vô vị

Nghe anh ta nhận xét về mình như thế ,Trang nổi điên:

-Này anh, anh có quyền gì mà nhận xét tôi,không ngờ anh lại là người đó, nếu biết trước tôi đã không mất công đến đó để rồi bị như vậy

-Cô...

Hai người thôi đi cho tôi nhờ, Quân chồng của Trang lên tiếng can ngăn

-Anh ta, cô ta....

Trang vớ lấy cái gối ném vào người hán,anh đi ra ngoài ngay cho tôi,cả hai người nữa ,đi ra đi

-Uyên tròn mắt, trời đất cái con này, mày đuổi cả tao à?

Vừa lúc đó cô y tá trực phòng mang thuốc vào cho Trang thấy tình cảnh đang diễn ra cô ta liền la lên

-Mấy người làm gì mà để bệnh nhân kích động vậy hả,yêu cầu người nhà ra ngoài hết cho chúng tôi làm việc. Thế là bọn họ lục đục kéo nhau hết ra ngoài,lúc này Uyên chỉ biết lắc đầu, tội nghiệp nó qua, mình phải làm gì đó đi anh chứ cứ tình trạng này chắc nó bị stress tâm lý somes quá

.....

Trang xếp lại đồ đạc chuẩn bị xuất viện, mặc dù bác sĩ bảo cô còn yếu nên ở lại tĩnh dưỡng thêm 2-3 ngày nữa nhưng cô không có thời gian rảnh nhiều như vậy biết bao nhiêu công việc đang chờ cô, Trang không muốn chỉ vì một mình mình mà ảnh hưởng đến tiến độ làm việc của mọi người nhất là vào lúc này công ty lại sắp cho ra mắt bộ sưu tập mới một trong những dự án quan trọng của IC lần này. Còn Tùng Văn chẳng hiểu sao sáng nay làm việc mà đầu óc anh cứ đề đầu đầu, không thể tập trung được, buồn bực anh ngả người ra sau ghế, xoay một vòng, anh vói tay lấy quyển tạp chí kinh tế, Văn lật qua lật lại, cũng chỉ là những tin tức cũ nhàm chán, công ty này phá sản, giá đất lên, công ty kia thành lập... chợt ánh mắt anh dừng lại ở bài viết “nghề thời trang dễ hay khó”, không phải nó có gì lạ mà là hình ảnh của Trang đang hiện diện trong cuốn tạp chí đã thu hút Văn, lướt qua bài báo không có gì nổi bật có chăng cũng chỉ là những câu trả lời phỏng vấn thông minh và sắc sảo của Trang, anh nghĩ thầm” lên hình ăn ảnh đấy chứ? trông thế mà cũng được việc quá nhỉ”, không biết giờ này cô ta thế nào chắc bỏ ăn bỏ uống lo tồ tồ về mấy bản thiết kế trên giường bệnh quá, nghĩ thế anh nhấc máy gọi cô thư ký

-Có gì không anh, cô thư ký lễ phép

-Em cho anh hỏi, đi thăm người bị bệnh suy nhược cơ thể thì nên mua gì vậy em?

-Thăm bạn gái à, vậy sếp nên mua sữa đi cho tiện lợi lại gọn gàng

-Rồi, anh cảm ơn em nha

-Dạ không có chi

Đang nào thì sáng nay cũng không làm được gì thôi thì đến thăm cô ta một chút cũng được, lái xe đi mua 2 lon sữa Văn tới thẳng bệnh viện.

Vừa tới cổng bệnh viện chưa kịp vào trong Văn đã thấy bóng dáng của Trang, mình đoán thật không sai mà thế nào cô ta cũng trốn viện hoặc mang công việc đến đây làm, thật là một cô gái kỷ cực, sức khỏe mình mà cô ta coi như không. Văn mở cửa bước xuống xe thật nhanh và tiến đến chặn đường cô. Lúc nay Trang không nhìn đường, cô cúi gằm mặt để đi thấy có người đứng chặn đường mình Trang lịch sự tránh qua một bên, thật lý là người này cũng chặn đường Trang nữa, bực mình cô ngước mặt lên quát:

- này anh, đi không biết nhìn đường à, anh không thấy tôi...

Chưa nói hết câu Trang đã bị Văn chặn họng:

-Ai cho phép cô trốn viện?

-Là anh hả, anh đến đây làm gì, mà tôi không trốn viện, bác sĩ cho tôi về

-Nói láo, hôm trước lúc làm thủ tục nhập viện cho cô, chính bác sĩ đã bảo với tình trạng bệnh của cô phải nghỉ ngơi ít nhất là ba ngày

-ừ, thì tôi trốn viện đó, mà có liên quan gì anh sao cứ làm phiền tôi hoài vậy?

Văn bực mình: – Đứng là làm ơn mắc oán mà. Dúi lon sữa vào tay Trang anh giục

-cô lên xe đi, tôi đưa cô về

-Không dám làm phiền anh để tôi gọi taxi

Giật lấy túi sách trên tay Trang Văn thô bạo mở cửa xe đẩy cô vào

-Anh làm gì vậy? bỏ tôi xuống

-Tôi ghét nhất loại con gái bướng bỉnh, ngồi yên đó đi nếu không muốn xảy ra án mạng

-Gi cơ?

Chứ kịp dứt lời văn đã rồ máy cho xe lao vun vút trên đường, Trang bị giật ngược ra sau rồi lại chúi người về trước không biết bao nhiêu lần, đầu cô ong lên vì bị va đập vào thành ghế quá nhiều hốt hoảng cô hét lên:

-Thả tôi xuống, đồ giết người, mau thả tôi xuống, anh có nghe không hả

Kết... Văn thắng gấp xe tấp vào lề đường, ánh mắt sắc lạnh nhìn Trang khiến cô thấy ghê rợn

-Anh làm ơn cho tôi xuống xe đi, tôi chịu hết nổi rồi

-Đạp chỉ nhà, văn nói cộc lốc

-Nhanh đừng để tôi nổi nóng

-23/1 Quang Trung, Trang nói như một cái máy

Chiếc BMW lao vun vút trên mặt đường trơn, kim chỉ tốc độ tăng lên vùn vụt, Trang chỉ biết ngồi im phó mặc số phận mình cho Văn không quên lăm lăm bấm cầu nguyện “chúa ơi, con chưa muốn chết đâu, con còn nhiều việc phải làm lắm, xin người hãy phù hộ cho con”

-Tới rồi đó, xuống xe đi

Cả người cô tê cứng, hai mắt nhắm tịt lại, chân tay như không còn cử động được, một lúc sau cô mới tỉnh con mê, đưa tay sờ lên ngực thờ phào ra một cái :”cảm ơn chúa, con vẫn còn sống”. Văn cũng phải bật cười vì cái cách ngu ngốc của cô nàng, cứ y như đưa con nít lên ba thật chẳng hiểu nổi cô ta, từ lúc gặp mặt tới giờ chỉ toàn thấy cô ta nhăn mặt, cau có chứ chưa thấy cô ta cười bao giờ chẳng lẽ dây thần kinh cười của cô ta bị đứt, không sao một khi đã gặp tôi thì tôi sẽ là người nổi lại cho cô

-Hoàn hồn lại chứ, xuống xe đi

Lúc này Trang đã tỉnh hẳn, tự nhiên cô cảm thấy một luồng khí lạnh từ dạ dày đang trực trào nơi cổ họng, lấy tay bịt miệng Trang ra hiệu cho Văn mở cửa xe, còn văn thì không hiểu mô tê gì cả, ủa cô ta sao vậy cả chẳng lẽ sợ quá hóa câm, không nhanh vậy chứ mới còn la oai oái đây mà

Trang chỉ tay hoài mà hần cứ ngơ ngác, hết chịu nổi, ọc..ọc..ọc... Trang nôn hết ra xe, ra áo và quần hần

-cô làm cái quái gì vậy, ôi trời ơi! quần áo của tôi

cả người Văn bốc lên một mùi hôi nồng nặc, toàn là sữa lên men nên mùi của nó rất khó chịu, Văn lại là người sạch sẽ ngay cả một hạt bụi trên xe còn không có thì cái tình thế trở trêu này làm sao mà Văn chịu nổi, đưa tay áo lên ngửi Văn cũng muốn nôn theo luôn, mở cửa bước ngay xuống anh quát

-Còn không may xuống xe, đợi gì nữa hả, giờ cô tính sao đây

Trang chậm rãi bước xuống xe, khuôn mặt đầy vẻ hối lỗi, nhưng đâu phải lỗi tại Trang hết đâu, một phần là của anh ta đó chứ, ai bảo chạy nhanh, mà cô đã ra hiệu rồi chứ bộ, tại hần không hiểu thôi, giờ lại đổ hết lên đầu mình, chẳng lẽ giờ mình đi lau chùi xe cho anh ta. Trang chột tởm tượng ra cảnh mình mặc tạp dề, đầu đội nón, tay cầm giẻ lau xe cho hần, lật đật chạy đi giặt quần áo, sấy ủi... mò hôi đồ ước áo nhưng vẫn giả bộ tươi cười còn anh ta thì ngồi vắt vẻo trên ghế mây, trong thả uống nước miệng thì không ngừng sai bảo, đôi lúc còn cầm roi lên đe dọa Trang nữa, búng tỉnh lại cô thấy sồn gai ốc, ”ôi chúa ơi”, không thể không thể có chuyện đó được

<http://thichtruyen.vn>

-Vậy giờ anh muốn sao đây?

-Đền đi

-Đ.. ề..n, đền cái gì? đừng nói với tôi là anh bắt tôi đền cái xe này, tôi nói trước tôi không có nhiều tiền như vậy đâu

-Cô nghĩ tôi là tướng cướp hả, tôi bắt đền cô bộ quần áo này đây, nghe rõ chưa hả đồ ngốc

-Là sao, ý anh là giặt ủi hả, không tôi không làm đâu

-Này, cô nghe cho rõ đây, tôi không bao giờ mặc một bộ đồ quá một lần kể cả khi nó bình thường còn đằng này cô đã làm nó như vậy thử hỏi làm sao tôi còn có thể mặc được nữa hả?

-À, thì ra anh muốn tôi mua quần áo mới cho anh, ok, chuyện nhỏ, ngày mai tôi sẽ mang đến công ty anh, còn giờ thì chào anh nha

Nói xong Trang lật đật đi thẳng không thèm quay lại nhìn hần cái nào, một phần vì cô sợ hần đổi ý phần nữa vì cái mùi chua bốc ra từ người hần làm cô không thể chịu nổi đứng thêm chút nữa chắc cô ngạt thở mà chết mất mặc dù nó là sản phẩm mà cô đã gây ra.

Bạn đang đọc truyện *Áo Cưới Cho Tình Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5

Trên đường về nhà Văn phải dừng ba cái khẩu trang để bịt mặt, thỉnh thoảng anh ọc lên ọc xuống vì nhợn, từ bé đến giờ đây là lần đầu tiên anh gặp tình cảnh này cũng là lần đầu tiên anh gặp một người con gái lão xược như cô ta, hên là lúc này cô ta chạy nhanh chứ nếu không Văn không biết mình đã làm gì cô ta nữa. Gật bỏ hết những thứ dơ bẩn trên người văn cẩn thận cho bộ quần áo vào túi nilon và vứt vào sọt rác, thay nhanh bộ âu phục để đến công ty cho kịp giờ gặp đối tác, nhìn đồng hồ đã 1h30, Văn đành bấm bụng đi con SH không quên căn dặn chị giúp việc kêu người đến rửa chiếc xe yêu quý của mình

Hần tên đầy đủ là Nguyễn Minh Tùng Văn, một đại gia khét tiếng của đất Sài thành, được biết đến trong giới kinh doanh với vai trò tổng giám đốc tập

đoàn Hanshin một trong những tập đoàn điện tử lớn nhất nhì đông nam á,ngoài ra Văn còn sở hữu trong tay mấy nhà hàng, nhà nghỉ khách sạn năm sao đúng tiêu chuẩn quốc tế.Giới dân chơi không ai là không biết danh tiếng của Văn,một tay sát gái chuyên nghiệp lúc nào cũng có hàng tá em chân dài vây quanh nhưng Văn chỉ xem họ là khách qua đường,miễn sao làm cho Văn vui mà được chứ chọn họ để làm vợ thì không bao giờ,Văn muốn vợ anh phải là một người phụ nữ đoan trang hiền hậu,không cần giàu có miễn sao yêu anh thật lòng là được nhưng tìm mãi bao nhiêu năm nay mà người con gái đó vẫn chưa xuất hiện.Trước đây Văn cũng từng có tình cảm với Quỳnh Thư cô người mẫu mới nổi trong làng thời trang,cũng đã từng nói lời yêu và muốn tiến đến hôn nhân với Quỳnh Thư nhưng cô lại từ chối anh vì một lý do khiến Văn hết sức bất ngờ: ” Em muốn có sự nghiệp ổn định,hơn nữa em còn lo cho gia đình anh cũng biết đó gia đình em rất khó khăn”

-Anh có thể lo cho gia đình em

-Em đã nợ anh quá nhiều rồi,em không muốn nợ thêm nữa,nếu anh yêu em thì hãy chờ em,em tin một tình yêu thật sự sẽ không có rào cản ngay cả thời gian đúng không anh

-Được anh sẽ đợi em

Văn rất khâm phục Thư,cô gái bé nhỏ nhưng có một nội lực phi thường một mình làm việc chăm lo cho gia đình,đã nhiều lần Văn nảy ý muốn giúp đỡ đều bị cô từ chối,tuy làm việc trong môi trường đầy rẫy những cám dỗ và cạm bẫy nhưng Thư không bị cuốn theo những xa hoa danh lợi của nghề.CHính vì thế mà anh luôn tôn trọng Thư ,dành tình cảm cho Thư và là người con gái đầu tiên anh muốn cưới làm vợ

Thư lại là người sống nội tâm,lòng tự trọng quá lớn khiến cô không thể nhận lời yêu và lấy Văn mặc dù rất yêu anh nhưng cô thấy mình không xứng đáng,cô muốn mình phải có địa vị có chút tiếng tăm trong nghề mới tự tin đến với Văn mà không sợ người đời và đồng nghiệp dị nghị nói ra nói vào vì hiện nay người mẫu cấp đại gia đang là chủ đề nóng hổi của giới thời trang Thư không muốn mình cũng bị vướng vào cái vòng quay thời đại như thế.Văn cũng vậy ,anh tôn trọng quyết định của Thư, hai năm trôi qua, vì tính chất công việc của mỗi người không cho phép nên văn và Thư rất ít khi gặp nhau,ngay cả những ngày lễ cũng không thể,Thư là người mẫu hạng A những ngày như thế này là dịp để các công ty,cá nhân tổ chức các even,sự kiện liên tục nếu không nhận lời tham gia khác nào mang tiếng chảnh về mình.

Còn Văn anh cũng không giận Thư suy cho cùng anh với cô đã có gì đâu ngoài tình bạn và lời hứa mong manh của Thư dành cho anh ” khi nào sự nghiệp ổn định em mới suy nghĩ đến chuyện tình yêu”.Văn bắt đầu cảm thấy mệt mỏi vì hai chữ chờ đợi,gia đình thì hối thúc liên tục cũng đã 28 tuổi rồi còn gì,đến lúc phải kết hôn sinh cháu cho ba mẹ chất cho ông bà rồi.Đã có lúc anh tìm đến những người con gái khác nhưng khi tiếp xúc với họ một thời gian cái cách nhõng nhẽo,vòi tiền của anh làm Văn thấy ngán ngẩm.Suy cho cùng Văn không thấy ai hơn Thư nhưng liệu trái tim và lý trí của Văn có cho phép anh đợi chờ một người mà kết quả lại rất mong manh như thế không,và hình như trong trái tim anh đã bắt đầu chú ý đến một người con gái khác.

<http://thichtruyen.vn>

Mấy tuần nay tâm trí Văn bắt đầu nhớ đến Trang,nhiều khi đang làm việc hình ảnh Trang tự dưng hiện diện lên trong đầu văn,anh cũng rất muốn gặp lại Trang nhưng không có cơ hội chẳng lẽ chạy tới nhà rồi rủ đi uống cà phê như thế thì vô duyên quá,mình với cô ta đâu có thân quen gì lắm đâu,ngay cả số điện thoại của Trang mình còn chưa có nữa mà nhưng cái cô này cũng kì cục thật rõ ràng đã hứa đền quần áo cho mình sao cả tuần nay chẳng thấy tăm hơi đâu,hay cô ta không biết chỗ mình làm nếu mình nhớ không lầm thì lần trước trên đài truyền hình mình giới thiệu rõ như thế chẳng lẽ cô ta không nghe

...cốc..cốc...cốc,tiếng gõ cửa vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của văn

-Mời vào

Cô thư ký mở cửa ,lịch sự cúi đầu chào Văn

-Thưa anh đây là bảng chi tiết kế hoạch về việc thay đổi trang phục cho nhân viên bán hàng lần này, mời anh xem qua và kí duyệt dùm em

Văn giờ tập hồ sơ,xem xét kĩ lưỡng từ trên xuống dưới,vì sự cẩn thận trong kinh doanh của văn nên Hanshin chưa bao giờ bị sai sót trong hợp đồng,văn liếc qua mấy điều khoản có lợi cho hai bên chợt thấy có điều bất cập,anh hỏi

-tại sao thời gian giao hàng lại lâu như vậy,3 tháng là quá nhiều đó,ai là người soạn thảo hợp đồng này?

-Dạ, chị Linh ạ

-Em bảo chị Linh sửa thành hai tháng cho anh,chúng ta cần đổi mới kinh doanh,dùng cái đẹp đánh vào tâm lý khách hàng,họ muốn chiêm ngưỡng cái đẹp nếu nhân viên chúng ta ăn mặc không chỉnh chu thì làm sao đảm bảo doanh thu nên phải gấp rút tiến hành cho nhanh chóng,1 tháng là bay biết bao nhiêu tiền của công ty rồi,em về truyền đạt lại với chị Linh hộ anh

-Dạ

-à, mà lần này có những công ty nào ứng cử?

-Dạ có 3 công ty,IC,may mặc Hải Hà và Lăng Cô

-Ic,...IC, cái tên này nghe quen quen,đã bao giờ công ty chúng ta hợp tác với họ chưa

-Thưa,chưa ạ,IC là nhãn hàng thời trang mới thành lập được một năm nay nhưng tiếng vang của nó đã vượt mặt các giới anh chị trong làng thời trang đó anh

-Thế à, IC... IC... à đúng rồi, là nơi cô ta làm việc đây mà, Văn cười thầm, lại chạm trán nữa rồi lần này nhất định tôi sẽ đòi cho được bộ quần áo, Văn Trang cô hãy đợi đây, mỉm cười một mình Văn gọi cô thư ký lại

-Em gọi qua bên IC hẹn gặp dùm anh, anh quyết định hợp tác với họ lần này

Cô thư ký thoáng ngạc nhiên, bình thường xếp rất khó khăn trong việc chọn đối tác, họ phải tổ chức họp, thuyết trình ý tưởng rồi trên cơ sở đó anh mới chọn để hợp tác vậy mà hôm nay chỉ nghe cô nói có mấy câu về IC mà sắp đã..., thắc mắc lắm nhưng cô không dám hỏi vì không phải chuyện của mình, nhiều chuyện sẽ bị đui

việc như chơi

Trong khi Văn hí hửng vì sắp được hợp tác với Trang thì cô lại không hề hay biết gì về việc này, sáng nay đi làm có nghe phong phanh là IC đang đầu thầu để giành quyền thiết kế trang phục nhân viên cho một công ty nào đó, cô cũng chẳng buồn quan tâm tới bởi nó không phải việc của cô, Hiện tại Trang đang vất chân lên cổ mà chạy để chuẩn bị ra mắt bộ sưu tập thu đông sau ba tháng nữa, vào thời điểm này Trang chỉ mới làm xong khâu thiết kế, còn việc chọn chất liệu, địa điểm, nhà may cũng đã ngốn hết thời gian rồi. Đã ba ngày nay cô chưa về nhà, sáng lo việc công ty chiều lại đến “Văn Trang” một bờ hơi tai, cô không còn sức nữa nên ngủ lại “Văn Trang” luôn cho tiện, dạo này đang là mùa cưới nên cửa hàng rất đông khách, cũng may là có mấy anh chị em trong cửa hàng phụ giúp nên cũng đỡ chứ một mình chắc Trang chết sớm quá. Ráng hoàn thành cho xong chiếc váy cưới để mai còn giao cho khách hàng, lần này là đám cưới Việt kiều nên không được để sơ xuất nếu không sẽ phải đền bù như chơi.

Sáng nay Vy đi làm thật sớm để đem đồ ăn đến cho Trang, mấy hôm nay thấy Trang làm việc vất vả mà không giúp gì được nhiều cô cũng buồn lắm nhưng chẳng biết sao giờ, cô chẳng hiểu gì về thiết kế hết thì làm sao giúp được đựng vào chỉ làm hồng việc, kéo nhẹ cửa vy thấy Trang đang ngủ trên bàn làm việc, giấy tờ bay tứ tung, mỉm cười Vy dọn dẹp lại căn phòng, xếp giấy tờ lại ngay ngắn cố gắng làm nhẹ nhàng nhất có thể để không đánh thức Trang dậy. Một lúc sau Trang tỉnh dậy đưa tay dụi dụi mắt cô nhìn thấy Vy, Trang hốt hoảng nhìn đồng hồ

-Đã 7h rồi cơ à, sao em không gọi chị dậy

-Em thấy chị ngủ say nên không dám làm phiền

-Cái con nhỏ này, mà sao hôm nay em đi làm sớm vậy

-Em đem đồ ăn đến cho chị

-Thế à, vậy em ăn đi chị muộn rồi, lát chị lên công ty ăn luôn, à em kêu anh Phúc với chị Liên giao áo cho khách hàng giúp chị, địa chỉ có ghi trên giỏ rồi, thôi chị đi nha

Vy chỉ biết lắc đầu nhìn theo bóng Trang đang hối hả chạy ra ngoài “không biết cứ như thế này thì chị ấy còn trụ được bao lâu nữa”

Bạn đang đọc truyện *Áo Cưới Cho Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Vượt nhẹ mái tóc Trang bước vào công ty, hôm nay là thứ sáu ngày mặc đồng phục nên trông ai cũng xinh xắn ra, Trang cũng vậy, tuy mệt mỏi và thiếu ngủ nhưng những nét đẹp trên khuôn mặt mặt cô thì không hề phai nhạt, mỉm cười chào xã giao các bạn đồng nghiệp Trang tiến đến khu vực chờ thang máy, nhưng thật không may cho cô Nguyên cũng đang đứng đây, không muốn phải khó xử Trang quay đi tránh mặt Nguyên, cố bước thật nhanh để khỏi bị phát hiện Trang đã đâm sầm vào một người đàn ông mặc vest đen, cả người đau ê ẩm Trang định ***** cho cái ông này một trận nhưng cô kịp nhận ra người đàn ông đó là Văn, nhớ lại cái cảnh mình ói lên người hấn hôm trước rồi cái lời hứa đền quần áo, Trang vỗ tay vào trán ” chết thật, đầu óc mình dạo này sao vậy cả”, mà anh ta đến công ty mình làm gì nhỉ? chẳng lẽ để đòi mình quần áo, không phải chứ, thôi tốt nhất là chuồn chứ để mọi người ở đây biết được mình nợ quần áo hấn thì mất mặt lắm. Nghĩ là làm Trang lấy túi xách che mặt cố lách vào đám đông, tưởng đâu đã thoát nạn Trang không ngờ rằng:

-Văn Trang cô đứng lại đó cho tôi

Chết cha hấn phát hiện ra mình rồi, mặc kệ hấn Trang cố chạy nhanh hơn

-Cô Văn Trang, cô tính sao với quần áo...

Giật nảy mình, Trang lao ra bịt chặt ngay miệng Văn lại không quên kéo Văn vào một góc khuất của công ty

-Anh điên à, chỉ có bộ quần áo sao làm to chuyện lên thế hả

-Tại sao không giữ lời hứa, hấn nghiêm nghị

-Ừ thì tôi quên,mà anh nhỏ mọn vừa thôi có thể mà tìm đến tận đây à, rảnh thật

-cô tưởng tôi cần đến nó à,sáng nay tôi đến đây là vì công việc

-ủa, nếu tôi nhớ không lầm thì anh làm bên điện tử mà sao bữa nay lại có hứng thú với thời trang,nói xạo ,Trang trẻ môi

-Mặc kệ cô có tin hay không,chúng ta sắp trở thành đối tác rồi đó,lo mà giữ lời hứa,nếu không muốn cả công ty này biết chuyện

-Anh dọa ai vậy,tưởng tôi là con anh chắc,nói cho anh biết nếu anh dám hé răng lừa dối thì tôi là người đầu tiên cắt cái mồm anh đó biết chưa

-cô dám...

Vẫn chưa kịp nói hết câu Trang đã lôi một cái kéo từ trong túi xách ra(Nhà thiết kế lúc nào cũng mang bên mình là lại) tiến tới làm bộ cắt, theo phản xạ Vẫn dơ hai tay ra đỡ,hai người giằng co qua lại ,không ai chịu thua ai chỉ khi nghe một giọng nói vang lên thì họ mới dừng tay lại

-Hai người đang làm gì ở đây,Nguyễn hỏi

Trang giật mình buồn Vẫn ra,cảnh tượng này thật không đẹp để gì mấy,bất cứ ai nhìn vào cũng có thể gây ra hiểu lầm cho Vẫn và Trang,Trang một tay cầm kéo một tay bầu áo Vẫn,còn Vẫn cũng chẳng kém một tay nắm tay Trang tay còn lại đang ôm chặt bờ eo nhỏ của cô,cả hai đều cảm thấy xấu hổ,nhìn khuôn mặt cau có và giận dữ của Nguyễn Trang dứt khoát trả lời

-Làm gì thì liên quan gì đến anh?,anh theo dõi tôi à

Nguyễn cay đắng nhìn Trang ánh mắt hằn lên sự thất vọng

-Thì ra cô từ chối tôi là có nguyên nhân,nếu cô đã có người yêu sao cô không nói thẳng,cô thật tàn nhẫn

-Tôi đã nói với anh bao nhiêu lần là tôi không thích anh mà anh có chịu hiểu cho tôi đâu

Vẫn nãy giờ đứng im lặng chăm chú lắng nghe câu chuyện dường như đã hiểu ra vấn đề, anh lên tiếng

-anh là người đang theo dõi cô ấy à,nói cho anh biết,anh không còn cơ hội đâu,cô ấy giờ đã là bạn gái tôi rồi

Trang há hốc mồm,tại sao anh ta lại có thể nói ra những câu không đúng sự thật như thế chứ,còn Nguyễn ánh mắt hằn lên những tia nhìn căm hận lần đầu khô,anh xoay người vung tay đập mạnh vào tường rồi loạng choạng bước đi,Trang thở phào nhẹ nhõm vì dù sao như thế cũng hay có thể làm cho Nguyễn từ bỏ ý định với mình,nhìn sang Vẫn thấy anh đang cười khoái trá, cô vênh mặt lên

-Sao anh dám nói thế hả?

-Thì để cứu cô chứ sao,để xem nào vừa mới cắt đứt một cây si,cô không cảm ơn tôi à,để tôi đếm xem đây là lần thứ mấy cô mắc nợ tôi,hắn cười khanh khách

-Điên này, Trang giậm vào chân hắn mấy cái bằng giày cao gót,chẳng cần biết hắn đau đớn thế nào cô bỏ chạy thật nhanh.

Vừa vào đến bàn làm việc Trang đã nhận điện thoại của Nam Khánh anh trai cô,mừng rỡ cô bắt máy

-Em nghe nè anh

-Nhóc đang làm việc đấy à

-Chứ sao nữa ,em mà lại

-Đẹp cái cửa hàng áo cưới chưa đó

-Anh nói gì kỳ vậy ,anh cũng thừa biết tính em mà

-thôi đi nhóc, sáng mai anh về đó,lo mà ra đón anh

- ừ cơ? cô sung sướng hét lên

-Lần này anh về luôn đó,anh về sẽ quản lý em

-Một anh quá đi,khi nào hạ cánh

-9h sáng mai

-Rồi, em nhớ rồi, bye anh

-Bye em

Anh trai của Trang ,Nam Khánh là một thạc sĩ kinh tế, anh đã học và làm việc tại Mỹ 5 năm nay,lần này nghe anh nói về nước Trang mừng lắm,từ khi ba mất vì tai nạn giao thông trong nhà chỉ còn ba mẹ con cô,rồi anh Khánh lại nhận học bổng và đi Mỹ chỉ còn lại mình Trang và mẹ,Trang thì bận tới mất tới mới có khi mấy ngày không về nhà nhiều lúc thấy mẹ cô đơn một mình trong căn nhà rộng lớn khiến cô cũng thấy có lỗi vô cùng nhưng tính chất công việc đã vậy biết thế nào được,hi vọng lần này anh Khánh về sẽ khiến căn nhà vui vẻ và ấm áp hơn

Giờ tập hồ sơ Trang cố gắng tập trung hoàn thành cho xong mấy bảng báo cáo để tuần sau còn trình bày trong cuộc họp giao ban,xong đâu vào đấy Trang lướt web tham khảo các mẫu thời trang mới,có nhiều nhãn hàng cũng chọn tháng 9 này để ra mắt sản phẩm,kê ra kế hoạch của công ty lần này cũng hơi mạo hiểm vì IC chỉ mới thành lập vẫn còn nhiều non trẻ, chưa lường trước được những âm mưu thủ đoạn trên thương trường,chị Nga giám đốc công ty đã tin tưởng giao dự án lần này cho Trang,cô cũng có quyết tâm giành chiến thắng trong lần này,hi vọng với những cố gắng của mình cô sẽ không làm cho chị Nga và toàn thể công ty thất vọng

Tiếng chuông điện thoại đổ dồn,Trang cầm máy là số của chị Nga,không biết giờ này gọi mình có chuyện gì

-Em nghe nè chị

-em lên phòng chị gấp nha, có chuyện cần bàn

-Dạ, em lên ngay

cộc...cộc...cộc,tiếng gõ cửa nhẹ nhàng của Trang vang lên

-Vào đi

Trang mở cửa bước vào thật bất ngờ là Tùng văn cũng ở đây,cô thoáng ngạc nhiên nhưng cũng không hỏi gì, chỉ nhìn chị Nga

-Em ngồi xuống đi,giới thiệu với em đây là Tùng Văn tổng giám đốc công ty Hanshin là đối tác làm ăn của chúng ta lần này

-Dạ ,em biết nhưng mà em thì có liên quan gì ạ

-Nga cười cười: Hanshin muốn em là nhà thiết kế chính cho dự án lần này của họ,em đồng ý nha

-Sao lại là em hả chị,công việc bên “thu đông” đã ngốn rất nhiều thời gian của em rồi em e rằng nếu nhận tiếp việc này chắc em không cam nổi

-Chị cũng biết nhưng bên Hanshin chỉ có mỗi một yêu cầu này,coi như nề chị em nhận đi,chị sẽ cho thêm người giúp em,xong dự án lần này chị sẽ cho em nghỉ phép 2 tháng chịu chưa

Trang ưỡn oai gật đầu,không quên đưa cái nhìn sắc lẹm về phía Văn,thật ra cô không muốn cùng lúc phải ôm sô nhiều việc như vậy nhưng với tình hình hiện nay thì dù không muốn cũng phải làm,cô không trách chị Nga,chi trách hấn ta đồ độc ác.Còn Văn anh cũng không biết nguyên nhân nào khiến anh quyết định chọn IC và Trang một hãng thời trang mới nổi trên thị trường,anh cũng chẳng hiểu nổi mình,hình như được làm việc với Trang làm anh vui lên thì phải,tiếp xúc nhiều với Trang anh nhận ra rất nhiều điểm thú vị ở Trang,một cô gái thông minh bước bình nhưng cũng vô cùng cá tính,phải chăng anh đã có tình cảm với Trang,còn Thư thì sao liệu Trang có thay thế được hình bóng Thư trong Văn,thời gian sẽ cho ta biết câu trả lời nhưng hiện tại chúng ta vẫn đang hi vọng sẽ có một tình yêu chớm nở trong hai tâm hồn đồng điệu của Văn và Trang.Ngoài kia nắng đang lên thật đẹp từng đôi chim hót líu lo báo hiệu một ngày bình yên bắt

đầu

-Bước ra khỏi phòng giám đốc Trang đã chặn đầu Văn

-Anh đang làm cái trò gì đấy hả?

-Em nói gì kỳ vậy?,chúng ta hợp tác làm ăn mà,chẳng phải lúc nãy em đã đồng ý rồi sao?

-thôi ngay cái kiểu xưng hô đó đi,nghe chán chết đi được,giờ anh muốn gì nói đi

-Thì anh muốn làm việc với em chẳng lẽ không được sao? giờ hợp đồng đã ký chắc em không muốn IC phải bồi thường vì em chứ

-Đã bảo thôi ngay đi mà,tôi và anh quen thân lắm sao mà cứ anh anh em em vậy hả

-Em không muốn nhưng mà anh muốn,em cảm cái miệng anh được sao giờ thế này chúng ta hãy nói về công việc đi,9h sáng mai anh sẽ đưa em đi khảo sát các cửa hàng điện tử của anh,vậy nha,bye em,

Nói xong Văn cho hai tay vào túi quần đi thẳng mặc cho Trang đang **** đang mắng mình, Văn mỉm cười bí ẩn,trò chơi chỉ mới bắt đầu,em còn phải chịu đựng tôi dai dẳng Văn Trang ạ.

Bạn đang đọc truyện *Áo Cưới Cho Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7

Trang bức mình quay trở lại bàn làm việc, vừa đi vừa làm nhảm **** Văn khiến nhiều đồng nghiệp đi qua phải che miệng cười, điện thoại Trang lại vang lên bài hát quen thuộc

- Em nghe nè chị Nga

- Em không giận chị đấy chứ?

- Giận gì cơ ạ..

- Thì việc chị ép em ký hợp đồng với Hanshin đó

- À, cũng hơi giận đó, Trang cười đùa

- Hợp đồng lần này rất có lợi cho công ty mình, ngoài một lợi nhuận khá hấp dẫn do Hanshin mang lại, chúng ta còn có cơ hội quảng bá sản phẩm của mình khắp đồng nam á vì tập đoàn của họ phủ khắp khu vực, nên em cứ chiều khó, xong việc chị sẽ thưởng hậu hĩnh cho em

- Em không ham tiền thưởng gì, chỉ sợ danh tiếng của công ty thôi chị ạ, em sợ mình làm không được tốt nhưng thôi em sẽ cố gắng cảm ơn chị đã quan tâm

- Em biết vậy thì tốt, thôi em làm việc đi

Trang khẽ thở dài, lại một tháng vất vả rồi đây, chuyện này chưa xong chuyện khác đã tới, mà 9h sáng mai chẳng phải mình đi đón anh Khánh sao, thôi kệ nhờ Vy vậy, anh em còn nhiều thời gian gặp nhau mà, không thể lỗi hẹn với hắn được vì liên quan đến cả công ty lỡ nỗi khủng hoảng chấm dứt hợp đồng thì chết

Hôm nay Trang xin phép về sớm cũng không đến “Văn Trang” vì có một việc quan trọng hơn rất nhiều đó là dự đám cưới của Lâm và Diệp. Thay cho mình bộ váy hồng nhạt, búi tóc cao cô rời khỏi nhà đến nhà thờ địa điểm tổ chức hôn lễ

Đặt chân vào lễ đường, khung cảnh hiện ra trước mắt Trang là một lễ cưới đơn giản nhưng ấm áp tình người, không nhiều khách khứa chỉ có hai bên gia đình và một số bạn bè thân thiết của cô dâu và chú rể. Trang chọn cho mình một chỗ ngồi khá kín trong góc khuất của lễ đường lặng lẽ theo dõi hôn lễ, tiếng cha xứ vang lên đồng loạt dứt khoát nhưng cũng không kém phần tình cảm

- Mời cô dâu chú rể tiếng vào lễ đường

Tất cả quan khách đều quay lại nhìn, hôm nay Diệp rất xinh, chiếc áo cưới màu tím đã tôn lên sự trong trắng thuần khiết thờ ngậy của Diệp, khuôn mặt được trang điểm nhẹ nhàng, Diệp khoác tay Lâm, đôi mắt ánh lên những tia nhìn hạnh phúc dạt dào, Lâm cũng vậy anh nắm tay Diệp, ánh mắt sâu thẳm luôn nhìn cô như thăm trao những yêu thương nồng nàn say đắm, dù biết rằng thời gian bên nhau không còn dài, xin ông trời hãy cho những phút giây này ngưng lại đây mãi mãi để nỗi khoảnh khắc đẹp đẽ luôn tồn tại vĩnh viễn không phai nhòa

Từng ánh nến lấp lánh 2 bên lễ đường nó heo hắt như chính cuộc sống của Diệp vậy, tuy không thể sáng mãi như những vì sao trên trời nhưng khoảng thời gian ngắn ngủi ấy lại là khoảnh khắc huy hoàng nhất trong cuộc đời

- Ngọc Diệp con có đồng ý lấy Phúc Lâm, trọn đời trọn kiếp sống bên Phúc Lâm cho dù bao khó khăn gian khổ không

Nước mắt lăn dài trên má, Diệp nhìn Lâm ánh mắt chứa đựng niềm hạnh phúc vô bờ, cô nhẹ nhàng nói khẽ

- Con đồng ý

- Còn Phúc Lâm con có đồng ý trọn đời trọn kiếp sống bên Ngọc Diệp cho dù có xảy ra bao khó khăn gian khổ không?

Lâm cũng khóc, anh khóc cho tình yêu khóc cho số phận của anh và Diệp

- Con đồng ý

tiếng nhạc vang lên những giai điệu du dương nhẹ nhàng sâu lắng hòa chung niềm hạnh phúc của đôi vợ chồng trẻ, đâu đó vang lên những tiếng sụt sùi, họ khóc vì cảm động, khóc vì nỗ lực tình cảm Lâm dành cho Diệp, họ đã vượt qua rào cản của bệnh tật để đến với nhau. Trang cũng vậy, hai hàng nước mắt đã lăn dài trên má Trang tự khi nào, nhẹ nhàng dùng khăn lau sạch, cô ngược lên tiếp tục theo dõi lễ cưới, tiếng cha xứ lại vang lên:

- Cảm ơn hai con, bây giờ là đến phần trao nhẫn cưới, xin mời hai con

Diệp run run trao chiếc nhẫn cưới cho Lâm, một làn gió nhẹ thoảng qua làm, bay lên những lớp voan mỏng trên tà váy tím, Lâm cũng nhẹ nhàng đặt chiếc nhẫn cưới vào tay Diệp, cả hai cười trong nước mắt, Diệp khẽ khàng khép mí mắt lại, đặt tay lên ngực Lâm, trước khi ngã quỵ vào lòng anh, Diệp đã kịp nói ra câu cuối cùng

-”Hẹn anh kíp sau, vĩnh biệt Phúc Lâm tình yêu của em”

Tất cả mọi người có mặt trong lễ đường đều ngỡ ngàng, họ òa khóc lên thành tiếng, còn Lâm anh vẫn đứng đó ôm Diệp vào lòng, anh không khóc bởi nước mắt anh đã cạn từ lâu rồi, lặng lẽ bế Diệp lên Lâm bước đi ra khỏi lễ đường, mọi quan khách lặng nhìn theo khóc thương cho một mối tình đẹp đã trôi qua trong hối tiếc.

9h, như đã hẹn trước Văn đến đón Trang, sau một đêm dài ngủ ngon giấc hôm nay tinh thần cô khá lên trông thấy, với com mắt thẩm mỹ của một nhà thiết kế Trang kết hợp chiếc váy đỏ xòe với somi trắng thông thật đẹp mắt và tràn đầy sức sống, vuốt nhẹ những lọn tóc đang bay bay trong gió, Trang mở cửa xe bước vào, vẻ yêu kiều của cô đã cuốn hút Văn anh chăm chú nhìn trang không chớp mắt ngạc nhiên, cô hỏi

-Mới sáng sớm ra, làm gì mà nhìn tôi dữ vậy?

-Thấy em đẹp nên anh nhìn thôi, sao, không được à

Trang ghét cay ghét đắng cái loại đàn ông dè dặt, đừng một chút là khen người này đẹp người kia đẹp, người xưa có câu”mật ngọt chết ruồi”quả là không sai, mà bức mình Trang gất lên

-thôi đi, anh chờ tôi đi lệ lên, trưa nay tôi còn có công việc quan trọng phải làm đó

-

Văn cũng chẳng kém gì

-Việc gì quan trọng em nên gác sang một bên đi, hôm nay chúng ta còn phải đi cho hết các cửa hàng trong thành phố của Hanshin đó

Thật trớ trêu là Trang càng hưng hăng cau có thì Văn càng nhẹ nhàng từ tốn điều đó làm cô tức điên lên, cổ trắn an bằng thân mình phải cố nhịn chứ nếu không hẳn cho cô đi cả ngày chắc cô chết héo mất

Cùng lúc đó tại sân bay Tân Sơn Nhất, Vy và bà Lan đang hồi hộp mong ngóng Nam Khánh, theo kế hoạch thì Trang sẽ đón anh nhưng cô có việc đột xuất nên đành nhờ đến Vy. Từ phòng cách ly bước ra Nam Khánh đảo mắt tìm mẹ và em gái, nhìn mãi mà không thấy bóng dáng Trang đâu anh nhủ thầm “quái, cái con này đã bảo 9h hạ cánh mà lại”, chợt anh thấy có một cô gái tóc dài xinh xắn trong tay đang cầm cái bảng viết tên anh, Khánh ngỡ ngơ nhưng vẫn bước lại

-Có phải em...

Chưa kịp nói hết câu bà Lan đã lao ra ôm chầm lấy anh

-Con đã về thật rồi, mẹ nhớ con quá

Anh cũng mừng rỡ ôm lại bà Lan, được một lúc anh hỏi

-Ừa, ai đây mẹ

-À, đây là Vy bạn con Trang hôm nay có bận nên nhờ Vy đưa mẹ ra đón con đó

-Trời đất, cái con này bận gì mà đến nỗi anh trai về cũng không thèm ra đón, dù sao cũng cảm ơn em rất nhiều, vậy chúng ta về thôi

Trên suốt đoạn đường về nhà, bà Lan và Nam Khánh rôm rả trò chuyện cũng phải thôi đã 5 năm rồi còn gì, ngồi trong xe Vy chỉ biết im lặng lắng nghe thỉnh thoảng hòa chung tiếng cười cùng gia đình Trang

Về đến nhà, Vy được bà Lan mời ở lại ăn cơm, cô vui vẻ nhận lời, Vy rất đảm đang vì từ nhỏ đã phải lăn lộn với đời, cô phụ bà Lan nấu hết món này đến món khác mà món nào cũng rất ngon khiến bà rất hài lòng. Còn Khánh sau khi cất hành lý lên phòng anh cũng xuống bếp xem mọi người chuẩn bị thế nào rồi, thỉnh thoảng lại vụng khiến bà Lan và Vy phải mắng cho, tiếng cười đùa vang lên khắp căn nhà nhỏ, bà Lan mỉm cười hạnh phúc, đã lâu rồi nhà ta mới có được ngày vui như hôm nay

Lại nói về Trang và Văn, Văn đưa Trang đi đến cửa hàng lớn nhất của Hanshin, đang cư ngụ trên đường Nguyễn Thị Minh Khai Q1, cửa hàng gồm có 4 tầng được bày trí gọn gàng và đẹp mắt, Văn dẫn Trang đi tham quan hết một vòng cửa hàng cô vừa nhìn ngắm vừa ghi chép lại cẩn thận những chi tiết mà cô cho là có lợi trong việc thiết kế lần này. Văn ngạc nhiên vì cách làm việc nghiêm túc của Trang, đây là lần đầu tiên anh thấy cô làm việc có vẻ như khi cô tập trung vào vấn đề nào đó thì cô khác hẳn, mạnh mẽ cá tính, và quyết đoán, Trang đã để lại trong Văn một ấn tượng khó phai, thoáng chốc anh lại mỉm cười một mình

-anh cười gì tôi thế

-Anh nheo mắt nhìn Trang – cũng chuyên nghiệp đấy nhì

-Tôi không giỡn, việc nào ra việc đấy,bay giờ là giờ làm việc

-Thì anh đang nói chuyện công việc với em mà,sao em đã có ý tưởng chưa

Trang tỏ vẻ dăm chiêu

-Ý tưởng thì có rồi nhưng a cho tôi biết ý đồ của anh trong việc đổi trang phục lần này đi

-Anh thấy khách hàng hiện nay rất chú trọng hình thức,đương nhiên là sản phẩm của công ty anh rất đẹp lại chất lượng nhưng hình như nhân viên thì có vẻ không ổn,đã có nhiều khách hàng than phiền về đội ngũ bán hàng của Hanshin không được tốt lắm, trang phục lộm thộm,rườm rà,thế nên anh muốn...

Trang cắt lời

-Em hiểu rồi,anh nói đúng rõ ràng là đồng phục của Hanshin có vấn đề,với tư cách là người mua hàng,em cũng thấy như anh nói còn nếu em là người trực tiếp mặc nó thì em sẽ cảm thấy rất mệt.Thứ nhất chiếc váy quá ngắn và ôm sát khiến cho việc di chuyển và sắp xếp sản phẩm rất khó khăn,màu đen mang lại cảm giác rất u tối không nổi bật,thứ 2 chiếc áo dài tay nhìn không năng động lại nóng nực,chiếc nơ được thắt ngang eo trông rất vô duyên nó chẳng làm được gì ngoài việc làm to lên trông thấy vòng 2 của chị em phụ nữ.Còn trang phục của nam cũng như vậy, chiếc áo trông cổ tạo cảm giác thiếu lịch sự cho khách hàng.Tóm lại tất cả đều không mang lại hiệu quả như ý

Văn gật gù tỏ vẻ am hiểu

-Những gì em nói anh thấy cũng có lý nhưng liệu em có thể đưa ra những mẫu thiết kế tốt hơn họ không

-Một khi Văn Trang này đã làm thì sẽ thành công,anh cứ tin ở tôi, vậy chúng ta về được chưa

-ừ, anh đưa em về.

Bạn đang đọc truyện *Áo Cưới Cho Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Văn chu đáo đưa Trang về tận nhà,vẫy tay chào anh Trang mở cổng vào nhà, mới bước qua cửa thì Nam Khánh ở đâu nhảy bật ra chặn đầu cô em gái

-Mày đi với thằng nào mà quên luôn anh vậy hả,đồ mê trai

Trang mừng rỡ ôm chầm lấy ông anh

-Trời ơi,em nhớ anh quá,em đi công việc không phải đi với trai đâu,

-Xạo quài,vẫy tay tình tứ thế mà lại

-Anh ta là đối tác làm ăn của công ty em,mà thôi anh em mình vô ăn cơm đi, em đói quá rồi

-Trời đất thằng anh mày ngồi máy bay mười mấy tiếng chưa được ăn đây còn không kêu đói,mà mày lại...

Trang lè lưỡi trêu : “kệ em”.Bà Lan và Vy cũng bước lên giảng hòa

-Hai đứa thôi đi, Trang vào rửa tay rửa mặt rồi ăn cơm con

-Vâng ạ

Bữa cơm hôm đó thật vui vẻ và ấm áp,đã năm năm rồi Trang mới thấy Bà Lan cười nhiều như vậy,sau khi rửa bát và dọn dẹp nhà cửa xong Vy cũng ra về lúc này Trang và Khánh mới ra ngoài lan can tâm sự,hai anh em kể cho nhau nghe rất nhiều chuyện,Khánh kể chuyện công việc,con người trên đất Mỹ, còn Trang cô cũng về chuyện công ty,cửa hàng áo cưới,Khánh chăm chú lắng nghe rồi nhăn mặt

-Xong dự án lần này em sang lại “Văn Trang” đi thấy em vất vả thế này anh thật không nỡ chút nào

-Từ từ rồi em tính anh à,có thể em sẽ để lại cửa hàng cho Vy,mà cũng không biết nữa,thôi anh em mình nói chuyện khác đi,người yêu anh đâu,chùng nào mới cho em thấy mặt chị dâu đây hả

-Chia tay hai năm rồi,giờ anh đang đọc thân,em có cô nào giới thiệu cho anh đi, Khánh cười giòn giã

-Một anh quá,anh không biết trong ba cái ngu nhất đời thì làm mai là đứng thứ 3 không hả, em không muốn phải gặp rắc rối đâu,anh tự mà tìm đi

-Nhờ có mỗi một việc còn con mà mày đã, thôi nghỉ chơi

-Anh dám. . .

Hai anh em cười đùa vui vẻ,ánh nắng của buổi hoàng hôn đang phản chiếu những tia nắng yếu ớt của chiều tà,ngà người đón lấy những cơn gió đầu thu đang nhẹ thổi vào,lại một ngày nữa qua đi có thể ngày mai sẽ không yên bình như lúc này nhưng đó là vòng quay của thời gian hãy tin rằng ông trời không lấy của ai bất cứ thứ gì,có thể chúng ta mất đi những thứ quan trọng nhưng biết đây một ngày không xa sẽ mang lại nhiều niềm vui mới trong cuộc đời.

Tháng tám,đất trời đang chuyển mình sang thu.Mùa thu ở Sài Gòn không giống như Hà Nội, không mùi hương của cơm,cơm nguội vàng,cũng không có tiết trời se lạnh chớm đầu thu nhưng ở đây vẫn có những cái rất riêng mà người dân luôn cảm nhận được không khí của thu về,xoay người ra cửa sổ,một cơn mưa nhẹ thoảng qua tuy nhỏ nhưng cũng đủ làm ướt áo những ai đang đi trên đường,nhìn những dòng nước nhẹ tuôn trên ô cửa kính,Trang thấy lòng buồn rười rượi,thế là cũng sắp bước qua cái tuổi 24, Trang không còn trẻ nữa,Nhắm mắt cô thầm ước cho thời gian quay lại, có thể cô sẽ không chọn con đường này,không đam mê công việc đến nỗi quên cuộc sống của mình.Nhìn xung quanh mọi người đã về gần hết,Trang chậm rãi xếp lại đồng giấy tờ,xong đầu đó cô ra về

Mưa mỗi lúc một nặng hạt,những cơn gió cũng theo đó mà mạnh hơn, nép dưới mái hiên của công ty thỉnh thoảng Trang lại run lên vì lạnh, nhìn từng dòng người hối hả mặc áo mưa ra về Trang chán nản vô cùng,cũng vì cái tội hay quên không mang áo mưa nên mới không về được,nếu giờ đi mưa về thì thế nào cũng bị ốm,công việc hiện nay thì còn rất nhiều,Trang không thể ốm vào lúc này,còn đứng đây thì biết bao giờ mưa mới tạnh,hay là gọi cho anh Khánh,mà anh Khánh hiện giờ đang công tác ở Vũng Tàu, sao đến đón mình được.Bất giác Trang chợt nhớ đến Văn,đã nửa tháng nay hai người không gặp nhau, chỉ là những cuộc điện thoại ngắn ngủi trao đổi về công việc ,Trang bắt đầu có những suy nghĩ về Văn,có phải mình đang nhớ hần,chắc là không phải đâu, mình ghét hần còn không hết lấy đâu ra nhớ nhưng chứ,một ý nghĩ lóe lên trong đầu Trang cầm điện thoại cô bấm số của Văn

Văn cũng vậy,anh bắt đầu thấy Nhớ Trang, hình ảnh cô gái chăm chú làm việc,ánh mắt đắm chiều suy nghĩ trong cửa hàng lần trước cứ in hằn trong tâm trí anh,nhiều lần định gọi điện cho cô nhưng lại chẳng có lý do gì chính đáng,công việc thì cũng sắp hoàn tất rồi,nhìn ra ô cửa,mưa vẫn còn đang rơi,Văn nhủ thầm” không biết cô ta có ngu ngốc đến nỗi đi mưa về nhà không nữa” ,đang suy nghĩ vẫn vơ thì điện thoại Văn rung lên nhẹ nhẹ,là số của Trang,anh mừng rỡ nhấc máy

-Alo, Tùng Văn nghe

-Biết là anh rồi, cần gì phải xưng tên ghê thế,Trang đùa

-Sao ,có chuyện gì mà gọi cho tôi,Văn giả bộ lạnh lùng

-Anh xong việc chưa,tại vì trời mưa.

-Trời mưa không về được chứ gì?,biết ngay mà cô đang ở đâu,tôi đến đem áo mưa cho

Trang chưng hửng,trời đất tưởng đâu hần đến đón mình chứ,ai dè chỉ đem áo mưa ,thôi kệ cũng được

-Tôi đang đứng trước cửa IC

-Rồi chờ đó

Vớ lấy cái áo khoác Văn vội vã rời công ty,chiếc ô tô đen bóng lướt nhanh trong màn mưa,điện thoại Văn lại rung lên lần này là một số điện thoại lạ

-Alo

-Có phải số của anh Tùng Văn không ạ

-Vâng là tôi đây,cô là

-Anh Văn ơi,Quỳnh Thư bị ngất xỉu rồi,hiện tại tại em không liên lạc được với gia đình cô ấy,anh có thể đến đưa cô ấy đi bệnh viện được không?

-Văn hốt hoảng: cô ấy đang ở đâu,?

-Tại em đang trên sân tập Âu Cơ

-Được ,tôi đến ngay

Thẳng nhanh quay xe gấp lại Văn cho xe đến thẳng Âu Cơ.Vào đến nơi thấy Quỳnh Thư đang vẫn còn đang nằm trên sân,sắc mặt nhợt nhạt,cơ thể run lên mồ hôi tuôn ra đầm đìa,Văn hốt hoảng bế xốc Thư lên và đưa cô đến bệnh viện.Trong lúc chờ đợi cấp cứu anh đứng ngồi không yên, chỉ khi nghe bác sĩ báo Thư đã qua cơn nguy kịch anh mới thở phào nhẹ nhõm,nhẹ nhàng bón cho Thư từng muỗng sữa,Văn ân cần

-Sao em khờ vậy Thư,tập đến nỗi không ăn không uống gì từ sáng đến giờ,lỡ em có mệnh hệ gì thì ai lo cho gia đình em hả

-Thư cười héo hắc: cảm ơn anh,lần sau em sẽ chú ý hơn

Vỗ nhẹ vai Thư, Vãn ra lệnh:

-Lần sau mà còn để xảy ra tình trạng như thế này nữa là chết với anh đó biết chưa,thôi em nằm nghỉ đi

Kéo nhẹ tấm chăn đắp cho Thư, Vãn khép cửa bước ra ngoài,bây giờ cũng đã 8h tối,ngoài trời vẫn còn mưa,văng vẳng tiếng ti vi phát ra chương trình dự báo thời tiết

-Hiện nay một khối không khí lạnh được hình thành từ vùng biển Thái Bình Dương đang dịch chuyển dần về khu vực Nam bộ của nước ta,trong những ngày tới ở khu vực duyên hải nam trung bộ và nam bộ sẽ có mưa vừa ,mưa to đến rất to,đề nghị bà con chú ý để phòng tránh sạt lở đất, và tình trạng triều cường, cảm ơn quý vị đã lắng nghe chương trình của chúng tôi, xin chào và hẹn gặp lại trong các bản tin tiếp theo.

Vãn giật nảy mình khi chợt nhớ đến cuộc hẹn với Trang lúc chiều,anh chỉ định đùa cô cho vui chứ ai lại cất công đến đó chỉ để đưa áo mưa, Vãn định sẽ đến chờ Trang về rồi mời cơm tối cô luôn, ai dè Thư lại xảy ra chuyện,lật đật gọi lại cho Trang nhưng đầu dây bên kia chỉ đáp trả bằng những tiếng tút tút khô khan,cúp máy Vãn nghĩ thầm ” chắc cô ta không ngốc đến nỗi chờ mình đến giờ đâu”.

Còn Trang sau khi nói chuyện với Vãn xong,cô vẫn đứng dưới mái hiên đợi anh

10p-30p-90V- không thấy bóng Vãn đâu,mưa mỗi lúc một to,đã 6h tối cả người Trang ướt nhẹp vì gió tạt,vừa lạnh vừa tối Trang quyết định dầm mưa ra về,loạng choạng bước đi trong màn mưa băng giá đột nhiên một chiếc ô từ đâu đến che lên đầu Trang,quay người lại cô thoáng ngỡ ngàng

-Anh Lâm, anh làm gì ở đây?

-tôi đến tìm cô Nga thì thấy cô,sao cô không mua áo mưa

-tôi quên đem rồi, định giờ chạy đến cửa hàng tạp hóa mua nè,vậy anh với chị Nga là

-Cô ấy là cô ruột của tôi, thôi cô lên xe đi tôi đưa cô về,cũng đã tối rồi

Trang đành lên xe của phúc Lâm,nhìn ra màn mưa trắng xóa lòng cô vừa buồn vừa lo cho Vãn,”hay là anh ấy có chuyện gì,”mà không làm sao xảy ra chuyện được có thể anh ta chỉ xem mình như một con hề cho nên mới giả vờ hứa với mình thế thôi.thời dài lặng lẽ Trang lại nhìn Lâm, mới có một tháng không gặp mà trông anh tuấn tú đi hẳn,sự ra đi của Diệp chắc hẳn là một cú sốc lớn đối với anh,sau một thoáng ngập ngừng Trang hỏi Lâm

-Anh dạo này thế nào?

-Thì vẫn như trước thôi, đi làm ngày 8 tiếng,rồi tối về ăn cơm, tắm rửa chỉ là không còn có có thói quen chăm sóc diệp thôi ,Diệp ra đi là một sự mất mát lớn đối với tôi nhưng điều này đã được tôi chuẩn bị tâm lý rồi và tôi nghĩ là Diệp ở trên thiên đường sẽ không muốn nhìn thấy tôi đau khổ, bóp nát cuộc sống của mình vì cô ấy,nên tôi vẫn cố mà sống cho qua ngày tháng

Trang im lặng, bởi cô cũng không biết nói gì thêm,định hỏi thêm vài câu về đời tư nhưng nghĩ lại thấy không nên ,nên cô đành thôi.

Hôm nay Khánh đi công tác ở Vũng tàu nên căn nhà chỉ còn lại hai mẹ con,thay bộ quần áo ướt nhẹp vì nước mưa,Trang leo thang lên giường chẳng buồn ăn cơm tối,đắp chăn kín đầu cô lại nghĩ đến Vãn,tại sao anh ta lại làm vậy với mình chứ,đúng, mình chẳng là gì quan trọng mà anh ta phải đến đem áo mưa cho mình, mình đúng là con ngốc mới đi tin rằng anh ta có thành ý,thời dài lên thành tiếng, Trang hát vu vơ thêm mấy câu rồi chìm vào giấc ngủ

Đêm đó,Trang lên cơn sốt rất cao,công việc vất vả lại làm quá sức cộng với cơn mưa chiều qua đã vắt cô trên giường lúc 4h sáng bà Lan lo lắng chạy đi chạy lại lo cho Trang hết lấy thuốc, rồi chườm mát thỉnh thoảng lại rót nước cho con gái.Đúng là ai đã bị cảm cúm thì biết ,cái cảm giác không dễ chịu chút nào,con virus ấy không nhẹ tay với bất cứ ai, hết nóng rồi lạnh, Trang như không còn sức lực,đầu óc quay cuồng, chân tay rã rời, không còn cảm giác, miệng khô khốc và đắng ghét,run run húp mấy muỗng cháo,miếng sữa mà nước mắt Trang cứ trào ra vì tủi,bà Lan thì ngồi bên cố ép Trang ăn, vỗ về an ủi,sau khi Trang đã ngủ yên thì bà mới dám xuống nhà đi chợ mua thêm thức ăn về tắm rửa cho cô và không quên dặn đi tám canh chừng cô dùm

Sáng nay Vãn đến bệnh viện sớm để đưa Thư xuất viện, chờ Thư về nhà xong Vãn lái xe đến công ty nhìn tấm phích quảng cáo IC to tướng trên đường Vãn lại nghĩ đến cái hẹn hôm qua với Trang,hơi áy náy và khó chịu anh lại bật máy gọi cho Trang,lần này là không có tín hiệu liên lạc,đoán chắc là cô xảy ra chuyện gì anh quay xe lại về hướng nhà cô

Cánh cổng cao ráo đang sừng sững hiện ra trước mắt Vãn anh đưa tay bấm chuông.1 tiếng2 tiếng3 tiếng ,một bà giúp việc già chạy ra mở cổng,anh hỏi dón

-Thưa bà, cô Trang có nhà không ạ

Bà giúp việc ngơ ngợ nhìn Vãn hỏi lại

-Cậu là ...

-Cháu là bạn của Trang

-À cô Trang đang bị ốm, chắc không thể típ cậu được đâu, tội nghiệp cô ấy đi làm quên đem áo mưa nên bị mắc mưa ướt hết, gần sáng hôm nay lại lên cơn sốt, vậy cậu có nhắn gì không để tôi nói lại với cô ấy

-Vấn sững người, bà cho con vào thăm cô ấy đi

Bà giúp việc chậm chạp mở cổng, theo hướng chỉ của bà vấn lên phòng Trang, đẩy nhẹ cánh cửa anh bước vào trong. Trang đang nằm trên giường, hơi thở khó nhọc đang phát ra nhẹ nhẹ, thỉnh thoảng lại ho lên mấy tiếng. Vấn tiến đến gần xót xa nhìn cô, đưa tay vén mấy cọng tóc lòa xoa trên má cô anh lâm bầm

-cô đúng thật là cô gái ngoan nhất mà tôi từng gặp, thấy tôi không đến thì lo mà về đi chứ

Trang bắt ngờ hất tay Vấn ra cố gượng chút hơi còn lại cô hét lên

-Ai cho anh vào đây, đi ra cho tôi, Di tám, đi Tám ơi

Vấn lật đật lấy tay bịt miệng cô lại, cô ú ớ thêm mấy câu thì hết sức nên cũng im lặng đến lượt Vấn lên tiếng

-Đúng là không biết lượng sức mình, cổ mà đường bệnh đi đừng phí sức với tôi

-Trang đưa ánh mắt căm ghét nhìn Vấn, nhưng cô chẳng làm gì được anh ta cả, giờ đây đến cốc sữa bụng còn không nổi huống chi là đôi co với anh ta

Vấn còn cố nói thêm khiến Trang bực mình, cô tự hứa với lòng sẽ cố gắng uống thuốc cho hết bệnh rồi xử hấn sau

Một lúc sau khi quá mệt Trang thíp đi thì Vấn cũng ra về, vừa ra đến cổng vẫn gặp bà Lan, có vẻ ngạc nhiên bà hỏi dồn,

-Cậu là...

-Dạ thưa cô, cháu là bạn của Vân Trang nghe tin cô ấy bị ốm cháu đến thăm ạ, mà cô sách gì nặng thế, để cháu phụ cho,

-Thôi, cô sách được mà, thay mặt con Trang cô cảm ơn cháu nhiều, con bé này nó hư quá chỉ biết có công việc chẳng lo quan tâm gì đến sức khỏe cả, thật hết chịu nổi với nó

Vấn và bà Lan trò chuyện thêm ít câu nữa thì vấn cũng ra về vì sáng nay anh có cuộc họp cổ đông nên không thể chậm trễ,, Bà Lan đứng nhìn theo cho đến khi chiếc ô tô đã đi khuất, bà cũng mừng thầm trong bụng vì từ trước đến giờ ngoài Nguyên ra thì đây là người đàn ông thứ hai tới nhà tìm Trang, hi vọng đây không ngoài suy đoán của bà, ước gì Trang tìm được một tấm chồng cho đàng hoàng chứ cứ thế này thì bà vẫn không thể yên tâm một chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Áo Cưới Cho Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Sau mấy ngày vật vã với căn bệnh quái ác, hôm nay Trang đã đi làm lại, mọi người trong công ty ai cũng xúm xít hỏi han đủ chuyện, cả phòng còn đãi cô một bữa ăn trưa ra trò, Trang thấy mình thật hạnh phúc vì được làm việc bên cạnh những người bạn biết quan tâm chia sẻ như vậy, lúc sáng Vấn có gọi điện hỏi thăm nhưng thấy số của anh cô không bắt máy, chuyện cho Trang leo cây lần trước dường hòng cô bỏ qua. Bộ sưu tập thu đông đang chuẩn bị bước vào những khâu cuối cùng, trong những ngày cô ồm một phần công việc đã được các đồng nghiệp giúp đỡ đôi chút nên cũng bớt đi phần nào, chỉ còn chờ chọn được sân khấu và diễn tập nữa là xong, mấy ngày nay không qua “Vân Trang” không biết bên ấy thế nào nữa, hên là trong thời gian cô ốm không có họp đồng nào quan trọng chứ nếu không cô chẳng biết ăn nói thế nào với khách hàng, tiếng cô bạn đồng nghiệp cắt ngang dòng suy nghĩ của Trang

-Chị Trang sướng nha, xong việc này được nghỉ hai tháng luôn, chị đã định đi du lịch ở đâu chưa?

-Trời, chưa tới mà lo nghĩ sớm vậy bà, chắc tui ở nhà ngủ bù cho mấy ngày mất ngủ vừa qua thôi

-Ngủ cùng lắm một tháng, tháng còn lại lo hí hoáy du lịch với người yêu đi, nghe nói mùa này ở châu Âu lãn mạn lắm đó

-Chọc tui quài, thừa biết tui chưa có người yêu mà, tiếng cười lại vang lên khắp căn phòng làm việc, các chị ở đây rất vui tính lại biết san sẻ công việc nên làm việc chung gần hai năm nay mà chẳng ai có xích mích gì cả ngược lại còn thân nhau như chị em nữa, làm việc trong môi trường thế này biểu sao Trang không đam mê công việc là phải

Mưa, lại mưa, không hiểu sao cứ đến giờ tan tầm lại mưa, cũng như bao lần trước Trang không đem áo mưa, cô quyết định không gọi cho Vấn nữa mà tự đi mua áo mưa về, vừa chạy ra tới cổng một chiếc ô tô đen từ đầu phóng qua làm giăng hết đồng bụn đất do nước mưa đọng lại lên người cô, tức nhưng chẳng làm gì được cô chỉ biết **** với theo chiếc xe đã đi khuất, lại một chiếc ô nữa che lên đầu Trang, lần này là Vấn anh đang cầm trong tay

chiếc ô hồng che mưa cho Trang, liếc thấy anh cô nguyệt dài

-Đến đây làm gì? Đến để nhìn thấy cảnh góc của tôi à

-Biết ngay cô lại quên mà, con gái gì mà như thế hả

-Con gái thì sao, tôi thích đi mưa đó, liên quan gì tới anh

-cô buồn bình quá, thôi lên xe đi tôi đưa cô về

-tôi không đi, anh tự mà đi lấy

-Giờ tôi hỏi lại cô lần nữa ,có lên xe không

-Không, trang hất cây dù ra khỏi người mình ,cổ dậm chân thật mạnh cô bước đi

Vấn tức điên lên, vút ngay cây dù xuống đất, chạy theo, nắm lấy tay cô kéo mạnh lại khiến cô mất thăng bằng ngã chúi vào người anh,bất ngờ ,cô la lên

-anh làm cái quái gì vậy hả?,

Chưa kịp nói hết câu môi Trang đã bị Vấn khóa chặt,một nụ hôn trong màn mưa,thật lãng mạn như trong phim hàn quốc vậy,thông thường thì hai người đang rất hạnh phúc nhưng Trang coi đó là một sự sỉ nhục,nụ hôn đầu tiên của Trang đã không được như cô mong muốn,nó không ngọt ngào ,không có dư vị của tình yêu mà là một nụ hôn cưỡng ép,tức giận cô đẩy Vấn ra và văng thẳng một cái tát vào mặt anh

-đồ tồi,,từ nay về sau hãy tránh xa tôi ra

Trang có chạy thật nhanh trong mưa,cô chẳng còn biết gì nữa, vậy một chiếc taxi cô đi thẳng về nhà

Vấn vẫn còn đứng đó, anh không đuổi theo ,chỉ thấy lạnh từ nơi sống cổ,lần đầu tiên anh bị từ chối bởi một người con gái, cũng là lần đầu tiên anh hành động bộc phát thiếu suy nghĩ như lúc này, tự hỏi lòng tại sao mà không có câu trả lời,nhìn Trang chạy đi mà anh nghe tim mình nhói đau nơi lồng ngực.....,“Vấn Trang cô đợi đó, cô dám từ chối tôi,để xem tôi sẽ làm gì cô”.

Sau chuyến công tác dài ngày ở Vũng Tàu cuối cùng Nam Khánh cũng trở về thành phố, mệt mỏi ôm đồng quà cáp, cho mọi người, anh ngần ngại đặt hết nó lên phòng,tắm rửa xong anh lái xe đến “Vấn Trang” để xem cô em gái làm việc thế nào tiện thể gặp Vy luôn,từ khi gặp cô ở sân bay đến giờ anh thấy có ấn tượng rất lạ đối với cô gái này,khuôn mặt xinh xắn, tôi mất biết cười với giọng nói dịu dàng đã để lại một ấn tượng sâu sắc trong lòng Nam Khánh

Tới nơi anh tự nhiên bước vào,Vy đang ở quầy lễ tân theo phản xạ cô cúi đầu lễ phép chào khách

-Xin lỗi tôi có thể giúp gì cho quý khách ạ

-Tôi muốn đặt 10 cái áo cưới cho mười cô dâu của tôi,Khánh cười tinh nghịch

Gì cơ, anh nóitrời ơi anh Khánh, anh chộc em quai,Vy cười e thẹn

-Sao ,cửa hàng này không đáp ứng được hả, vậy tôi đi chỗ khác nha,Khánh vẫn cố pha trò

-Một anh quá hà, chị Trang chưa tới đâu, anh ngồi ghế đợi chút xíu đi, anh uống trà nha

-anh đến đây đâu phải để gặp Trang đâu

-Chứ gặp ai,ngoài chị Trang ra...

-Gặp em không được sao, Khánh cướp lời

-Mặt Vy càng đỏ hơn,đã nói là em không có giỡn rồi mà

-thôi được rồi,đùa chút xíu thôi mà

Vy mang trà ra cho Khánh ,anh chăm chú quan sát cửa hàng, đúng là một không gian ấm cúng, ngay cả anh lần đầu đến đây cũng muốn quay lại hướng chỉ là khách,thảo nào bảo bỏ mà con em nó không chịu,hộp lấy ngụm trà nóng hỏi anh lại quan sát Vy, cô đang giới thiệu mấy mẫu áo cưới hiện đại cho khách hàng, thỉnh thoảng lại cười lên trông rất đáng yêu,ngồi được một lúc thì Trang tới,

-Ừa, anh tới đây chi vậy,nói trước em không có ý định đẹp tiệm đâu ,đừng nói nhiều mất công

-Thấy anh chưa chào hỏi đã la oai oái, con gái gì mà lạ vậy hả, hèn gì giờ chưa có người yêu

-Nói người ta sao anh không xem lại mình đi,30 tuổi đầu, gì sắp có tóc bạc rồi mà còn

- Thì bảo em giới thiệu cho mà em có đồng ý đâu, vừa nói khách vừa nháy mắt với Vy khiến cô càng thêm đỏ mặt
- Đã bảo không mà lại, hạnh phúc của mình thì tự mà đi tìm chứ nhờ bảo ai
- hai anh chị thôi giùm em có được không,Vy can ngăn
- Có chuyện gì mà vui vẻ vậy ta, thấy khách vô sao không ra nghênh đón hả, Thục Uyên cùng chồng sắp cưới của cô tiến vào
- Trời đất, may tới đây chị vậy đã bảo để tao mang đến cho mà
- thôi khỏi, tao đến đây để may khỏi mất thời gian,đâu ,mà ai đây, trông quen quá ta,anh Khánh phải không
- em còn nhớ anh luôn hả,Khánh cười ngọt ngào
- Sao mà không nhớ chứ, chà chà ,đi nước ngoài về có khác, sao chị dâu dậu
- Có thì cưới rồi ở bên cho xong chứ về đây làm gì?
- cái anh này, Thục Uyên cười khanh khách ,rồi quay sang hỏi Trang
- Áo cưới tao đâu, đừng nói là chưa xong đó nghen, ba ngày nữa tao cưới rồi đó
- xong rồi, ớn may ghê đó, tao đã lỗi hẹn với may bao giờ chưa, thôi hai người vào mặc thử đi để tao xem có gì còn chỉnh sửa

Đẩy nhẹ Uyên vào phòng thay đồ, Trang cẩn thận giúp Uyên mặc áo cưới, đây là chiếc áo cô đã giày công chuẩn bị cả tháng trời cho con bạn thân,từ chất liệu vải đến tận tay đính từng hạt cườm lên thân áo,đang lúi cúi thất nơ cho Uyên thì Trang giật mình với câu hỏi của Uyên

- May với Tùng Văn dạo này thế nào rồi
- Thế nào là thế nào, thôi đừng nhắc đến anh ta nữa, mệt lắm
- Sao vậy ,hắn làm gì may à
- Nhớ lại cái hôn hôm nọ, Trang cố giấu
- Không ,hắn chẳng làm gì tao cả, chỉ là tao không thích hắn thôi
- Tao thấy Tùng Văn là người tốt, hiếm có đấy nếu có coi hội thì lo mà giữ lấy đi
- Thôi lo chi chuyện của tao, lo chuyện của may đi đã nè
- Tao thì có gì mà phải lo
- Thì đám cưới đó

Tấm mùng được vén lên, bên kia chú rể cũng được trang hoàng cho một bộ vest lịch lãm, phong cách,ai cũng trầm trồ khen đẹp,Uyên cười hân hoan vì cô rất hài lòng ,đúng là bộ đồ cưới tuyệt đẹp có một không hai, mọi người vỗ tay ào ào, các vị khách gần đó cũng tò mò tiến lại xem thử, một chị còn lân la hỏi Trang

- Chị ơi, bộ đồ này chừng nào thì trả lại hở chị, em cũng muốn thuê nó
- Trang cười cười: bộ này là chị đặc biệt tặng riêng cho họ, không có bộ thứ hai ,nếu em muốn thì chị có thể thiết kế bộ khác cho em đảm bảo sẽ không thua kém gì nó đâu
- Vậy hả, vậy chị thiết kế cho vợ chồng em đi,
- vâng, mời em ra quầy nói ý tưởng và cho địa chỉ, ở đó có người sẽ hướng dẫn thêm cho em
- Vâng, cảm ơn chị

Gói lại cẩn thận chiếc áo cưới, vợ chồng Uyên mang về ,ra đến cổng mà Uyên còn với theo, “nhớ tới dự đám cưới tao nghe chưa,cả anh Khánh và Vy nữa,nếu không để xem Uyên này xử các người thế nào”Mọi người cười ồ lên thay cho lời tạm biệt,xong đâu đó mọi người ra về, Khánh được Trang giao cho nhiệm vụ đưa Vy về,còn Trang cô lại tất bật với những mẫu thiết kế mới, bận bịu quá nên cũng không còn thời gian nghĩ đến Văn nữa.

Chương 10

Đạo này Thư hay gọi điện cho Văn hơn, có vẻ như cô đã đổi ý muốn quay lại với Văn nhưng anh lại tỏ ra khá thờ ơ, ừ thì có đi ăn uống vài lần nhưng hiện tại trong lòng Văn đã bắt đầu mơ tưởng đến Trang, đến cái tát tai và nụ hôn trong mưa hôm trước, nghĩ lại anh vẫn thấy cảm giác ngọt ngào nơi bờ môi, mấy lần gọi điện cho Trang đều bị cô từ chối không nghe máy, chán nản Văn cũng chẳng thèm gọi nữa, cô gái này quá cao ngạo, không biết với kinh nghiệm sát gái của mình Văn có làm được trò trống gì không nữa, chưa có nổi một buổi đi chơi, cứ hề gặp nhau là cãi vã nhưng điều đó lại làm Trang gây ấn tượng với Văn hơn, cũng chẳng biết nên làm thế nào thôi thì nhờ ông trời se duyên vậy

Tối nay Trang quyết định gác công việc sang một bên để đưa mẹ đi mua sắm, chẳng hiểu sao mẹ cứ đòi đến siêu thị điện tử của Hanshin, Trang thì không muốn chút nào lẽ đến đó gặp hẳn thì khó xử chết, mà mẹ thì cứ nằn nật nên thôi Trang đành chịu ý mẹ vậy

Đi qua mấy gian hàng, mẹ cô đã mua được một ít đồ dùng mới trong nhà, bên góc trái của cửa hàng Trang thấy có một chiếc ti vi màn hình phẳng dáng dấp rất đẹp cô tiến lại gần xem giá, cô nhân viên xinh đẹp giới thiệu không ngừng nghỉ về tính năng ưu việt của đồ vật này, suy đi tính lại cô nghĩ cũng nên thay chiếc ti vi đời cũ trong nhà mình, mỉm cười vui vẻ cô tra hiệu gói lại, sau 5 phút một anh nhân viên lịch sự mang gói hàng ra

-Thưa cô, đồ của cô đây ạ

Trang hơi ngạc nhiên vì lúc này cô đâu có chọn cái ti vi to thế này, cô hỏi lại

-Anh có nhầm không đó, hình như cái này không phải của tôi

-Dạ không nhầm đâu ạ, nó là của cô đây

Trang lưỡng lự nhìn, chắc chắn nó không phải cái mà cô chọn lúc này, cái này phải to gấp đôi là ít

-tôi nghĩ là anh nhầm thật rồi, cái này...

-Là tôi chọn cho cô đó, sao không hài lòng à

Văn đang đứng dựa người vào thành tường, nhếch mép cười với Trang khiến cô càng tức điên

-ai mượn anh, tôi không cần mấy thứ này đâu, đẹp đi

Bà Lan cũng nhăn mặt vì cách ăn nói thô lỗ của Trang bà nhẹ nhàng kéo tay Trang

<http://thichtruyen.vn>

-Con à, sao con ăn nói kỳ vậy,

Văn được dịp

-Bác à, cháu có lòng tốt muốn tặng cho bác một chiếc ti vi mà xem ra không được rồi, bác xem cô ấy ***** cháu kìa

-Anh im đi, ai cho phép anh cái quyền sắp đặt chuyện người khác vậy hả

-Trang, con có thôi ngay đi không, bà Lan bực mình

-Kìa mẹ, Trang phụng phịu

-Đó bác xem, con và cô ấy làm việc chung với nhau mà cô ấy toàn bắt bạt con không hà, thật hết chịu nổi với cô ấy luôn đó

-Bác cảm ơn lòng tốt của con, thôi được rồi để bác nhận

-Mẹ, sao mẹ lại

-Đây là thành ý, mình không nhận là mất lịch sự đó con biết không

Văn héch mếu lên cười tỏ vẻ đắc chí, Trang bực tức xì một cái rở dãi, lườm Văn cô bỏ đi ra ngoài, mấy nhân viên đứng gần đó được dịp cười rồi lại trêu chọc, “bạn gái giám đốc dữ quá, mai một giám đốc chắc khổ rồi đây”.

Hôm nay là đám cưới của Thực Uyên, dù công việc có bận thế nào thì Trang cũng cố mà thu xếp để đến dự đám cưới, trái ngược với Lâm và Diệp đây là một đám cưới tràn ngập niềm vui, điều đó đã được thông báo ngay cho những ai vừa tới công, tiếng nhạc rộn ràng, kèn pháo thi nhau nổ, đôi uyên

ương thì cười nói vui vẻ suốt buổi, Trang chọn cho mình bộ váy dài màu trắng, tóc uốn xoăn buông xả bờ vai, khuôn mặt được trang điểm nhẹ nhàng nhưng cũng toát lên vẻ yêu kiều và xinh xắn, lễ cưới quy tụ gần 400 khách mời, bạn bè phổ thông, sinh viên, công ty của hai bên cô dâu chú rể, Khánh và Vy cũng đến, hai người này có vẻ gì hơi mờ ám thì phải, nhìn thế cô cũng rất vui, nếu Vy và Khánh mà thành đôi thì còn gì hơn nữa đó là điều mà cô muốn từ lâu, mỉm cười chào cô dâu chú rể, cô nói với vợ chồng Uyên

-Chúc hai người trăm năm hạnh phúc, sớm sinh quý tử nha

Con Uyên cũng tình nghịch không kém

-Tao cũng chúc mày bắt được hoa cưới đó, liệu mà giành lấy đi nhen

Không khí buổi lễ quả thật vô cùng sôi động, sau khi mở rượu, uống giao môi xong, cả buổi tiệc như nổ tung với những tràng pháo tay giòn giã của các vị quang khách, những tiếng tụng tụng những bài hát vang lên chúc mừng, đám bạn thời phổ thông kếp qua chọc Trang quá trời, cô cũng rất vui vì đã lâu lắm rồi cả hội mới được tụ họp la hét ầm ĩ như hôm nay, quây ở dưới chân chề tụi nó còn lên sân khấu nhảy nhót tung bùng, tất nhiên là không thể thiếu Trang, mãi lo vui chơi cô không để ý rằng có một người này giờ luôn quan sát cô với ánh mắt khó chịu, rồi xui xẻo thế nào Trang lại vấp té và va vào Văn, ly rượu trên tay cô đổ ra ướt loang lổ cả cái váy trắng, luống cuống xin lỗi vị khách

-xin lỗi anh tôi không cố ý

-Cô cũng ăn chơi quá nhỉ, tôi không ngờ đó

Nghe giọng nói quen quen, Trang quay lại nhìn thì ra là Văn, hôm nay anh mặc một bộ vest đen trông rất lịch lãm, từ đầu tóc đến mặt mũi nói chung là hoàn hảo, Trang cũng phải dơ ra mấy giây để ngắm Văn,

-Ngắm đủ chưa, tôi thu phí đây, Văn phì cười vì khuôn mặt trông rõ ngố của Trang

-Ai thèm chứ, xấu quá

Nói xong Trang chạy biến, hòa vào đám bạn đang nhảy nhót tung bùng mà tim cô vẫn còn đập rất nhanh, cô đưa tay ôm lấy lồng ngực, trời ơi, không lẽ mình thích hần sao, thôi kệ, giờ vui chơi là chính chuyện đó từ từ tính sau, nghĩ thế Trang lại lao vào hò hét, nó đùa ...

Và bây giờ là phần quan trọng nhất dành cho các khách mời ngày hôm nay, đó là màn ném hoa của cô dâu, như tục lệ thì ai là người bắt được hoa cưới sẽ tiếp tục nối duyên trong thời gian sớm nhất, xin chúc quý vị may mắn. Nào, xin mời cô dâu, mọi người đổ xô ra phía trước để tìm kiếm cho mình vị trí thuận lợi nhất mà bắt hoa, nhất là đám bạn của cô đứ nào cũng có người yêu nên được một phen tranh giành quyết liệt, con thảo kéo tay Trang,

-Sao mày còn đứng đó, còn không mau nhanh lên tụi nó lấy bây giờ

Trang miễn cưỡng đi theo con bạn lên phía trước, cả nhóm quang khách lại được dịp nhón nháo lên khi con Uyên làm động tác chuẩn bị ném. Nào các bạn đã sẵn sàng chưa, 1..2...3... bó hoa như một thước phim quay chậm bay lơ lửng giữa không trung, ông trời hình như muốn trêu ngươi thì phải cứ cho gió thổi hoa bay vù vù mà không chịu đáp xuống đất, mọi người ở dưới la hét ầm ĩ, xô qua xô lại Trang cũng xuyt té vì bị đẩy quá đà, nhưng thật bất ngờ sợi dây buộc bó hoa cưới tự nhiên sút ra, thế là từng bông hoa cứ thi nhau rơi *** lung tung mọi quang khách lại nhón nháo chạy qua chạy lại nhằm chỉ để có được một bông lấy hên, Trang phì cười thốt lên, "mê tín"

-tôi thấy chuyện này cũng đáng tin đấy chứ, sao cô lại không giành lấy, Văn tiến lại phía Trang

-tôi không thích, nhân duyên là mình tự tìm lấy chứ không phải trông chờ vào những bông hoa vớ vẩn, anh nghĩ thế sao lúc nay không lo mà đi giựt hoa

-Cô điên hả, phong tục này là dành cho phụ nữ mà

-Ừ, tôi điên đấy, anh đừng có nói chuyện với tôi, nói xong Trang bỏ đi về bỏ lại Văn đứng như trời trồng vì vẫn còn chứ hết ngạc nhiên

-Cô ta sao vậy nhỉ, mình đâu có làm gì quá đáng đâu, sao lại, thờ dài, Văn cũng chậm chạp ra về.

Bạn đang đọc truyện *Áo Cưới Cho Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Hôm nay là đám cưới của Thực Uyên, dù công việc có bận thế nào thì Trang cũng cố mà thu xếp để đến dự đám cưới, trái ngược với Lâm và Diệp đây là một đám cưới tràn ngập niềm vui, điều đó đã được thông báo ngay cho những ai vừa tới cổng, tiếng nhạc rộn ràng, kèn pháo thi nhau nổ, đôi uyên ương thì cười nói vui vẻ suốt buổi, Trang chọn cho mình bộ váy dài màu trắng, tóc uốn xoăn buông xả bờ vai, khuôn mặt được trang điểm nhẹ nhàng nhưng cũng toát lên vẻ yêu kiều và xinh xắn, lễ cưới quy tụ gần 400 khách mời, bạn bè phổ thông, sinh viên, công ty của hai bên cô dâu chú rể, Khánh và Vy cũng đến, hai người này có vẻ gì hơi mờ ám thì phải, nhìn thế cô cũng rất vui, nếu Vy và Khánh mà thành đôi thì còn gì hơn nữa đó là điều mà cô

muốn từ lâu, mỉm cười chào cô dâu chú rể, cô nói với vợ chồng Uyên

-Chúc hai người trăm năm hạnh phúc, sớm sinh quý tử nha

Con Uyên cũng tinh nghịch không kém

-Tao cũng chúc mày bắt được hoa cưới đó, liệu mà giành lấy đi nghe

Không khí buổi lễ quả thật vô cùng sôi động, sau khi mở rượu, uống giao môi xong, cả buổi tiệc như nổ tung với những tràng pháo tay giòn giã của các vị quang khách, những tiếng tụng tụng những bài hát vang lên chúc mừng, đám bạn thời phổ thông kếp qua chọc Trang quá trời, cô cũng rất vui vì đã lâu lắm rồi cả hội mới được tụ họp là hết âm ỉ như hôm nay, quây ở dưới chân chē tụi nó còn lên sân khấu nhảy nhót tung bừng tất nhiên là không thể thiếu Trang, mãi lo vui chơi cô không để ý rằng có một người này giờ luôn quan sát cô với ánh mắt khó chịu, rồi xui xẻo thế nào Trang lại vấp té và va vào Văn, ly rượu trên tay cô đổ ra ướt loang lổ cả cái váy trắng, luống cuống xin lỗi vị khách

-xin lỗi anh tôi không cố ý

-Cô cũng ăn chơi quá nhỉ, tôi không ngờ đó

Nghe giọng nói quen quen, Trang quay lại nhìn thì ra là Văn, hôm nay anh mặc một bộ vest đen trông rất lịch lãm, từ đầu tóc đến mặt mũi nói chung là hoàn hảo, Trang cũng phải dơ ra mấy giấy để ngấm Văn,

-Ngắm đủ chưa, tôi thu phí đây, Văn phì cười vì khuôn mặt trông rõ ngố của Trang

-Ai thèm chứ, xấu quắc

Nói xong Trang chạy biến, hòa vào đám bạn đang nhảy nhót tung bừng mà tìm cô vẫn còn đập rất nhanh, cô đưa tay ôm lấy lồng ngực, trời ơi, không lẽ mình thích hấn sao, thôi kệ, giờ vui chơi là chính chuyện đó từ từ tính sau, nghĩ thế Trang lại lao vào hò hét, nó đùa ...

Và bây giờ là phần quan trọng nhất dành cho các khách mời ngày hôm nay, đó là màn ném hoa của cô dâu, như tục lệ thì ai là người bắt được hoa cưới sẽ tiếp tục nối duyên trong thời gian sớm nhất, xin chúc quý vị may mắn. Nào, xin mời cô dâu, mọi người đổ xô ra phía trước để tìm kiếm cho mình vị trí thuận lợi nhất mà bắt hoa, nhất là đám bạn của cô đứ nào cũng có người yêu nên được một phen tranh giành quyết liệt, con thảo kéo tay Trang,

-Sao mày còn đứng đó, còn không mau nhanh lên tụi nó lấy bây giờ

Trang miễn cưỡng đi theo con bạn lên phía trước, cả nhóm quang khách lại được dịp nhón nháo lên khi con Uyên làm động tác chuẩn bị ném. Nào các bạn đã sẵn sàng chưa, 1..2...3... bó hoa như một thước phim quay chậm bay lơ lửng giữa không trung, ông trời hình như muốn trêu ngươi thì phải cứ cho gió thổi hoa bay vù vù mà không chịu đáp xuống đất, mọi người ở dưới la hét âm ỉ, xô qua xô lại Trang cũng xuyt té vì bị đẩy quá đà, nhưng thật bất ngờ sợi dây buộc bó hoa cưới tự nhiên sút ra, thế là từng bông hoa cứ thi nhau rơi *** lung tung mọi quang khách lại nhón nháo chạy qua chạy lại nhằm chỉ để có được một bông lấy hên, Trang phì cười thốt lên, "mê tín"

-tôi thấy chuyện này cũng đáng tin đấy chứ, sao cô lại không giành lấy, Văn tiến lại phía Trang

-tôi không thích, nhân duyên là mình tự tìm lấy chứ không phải trông chờ vào những bông hoa vớ vẩn, anh nghĩ thế sao lúc nay không lo mà đi giựt hoa

-Cô điên hả, phong tục này là dành cho phụ nữ mà

-Ừ, tôi điên đấy, anh đừng có nói chuyện với tôi, nói xong Trang bỏ đi về bỏ lại Văn đứng như trời trồng vì vẫn còn chứ hết ngạc nhiên

-Cô ta sao vậy nhỉ, mình đâu có làm gì quá đáng đâu, sao lại, thờ dài, Văn cũng chậm chạp ra về.

Phải mất mấy ngày uống thuốc và kiên cử Trang mới lấy lại được cái giọng son ca của mình,, đi đám cưới của Thực Uyên đúng là tổn thất quá trời, vừa tốn tiền vừa mất giọng, hà hà vài bữa mày đi hưởng tuần trăng mật về thì biết tay tao, cô thư ký trong phòng lại được dịp trêu Trang

-Hôm nay lấy lại giọng được chưa hả chị, phòng mình đi hát karaoke đi

-Thôi cho chị xin đi em, chị chưa muốn bị câm đâu

-Câm cho chồng nó nuôi, đỡ mắt công cãi nhau, haha

Một tràng cười phá lên từ các chị bên dãy b, Trang cũng chỉ biết cười trừ "mấy chị chọc em quái". Điện thoại của Trang lại rung lên

-Alo

-Hôm nay là gia hạn giao đồng phục cho bên Hanshin, em chuẩn bị thế nào rồi

-Chị Nga cứ yên tâm, em đã chuẩn bị đâu ra đó hết rồi, giờ chỉ còn bên đó cho cái hẹn thôi

-Vậy thì tốt, em coi liên lạc sớm với họ rồi thay chị đi luôn nha

-Vâng, em biết rồi, bye chị

Nói chuyện với chị Nga xong ,Trang nhắc máy gọi cho Tùng Văn, vì công việc cả thôi chứ thực tình cô cũng chẳng muốn gọi cho Văn ,Trang vẫn cay cú cái vụ anh ***** cô điên hôm trước

Văn đang ở trong công ty,xem xét mấy cái dự án dang dở, ký vài cái hợp đồng nữa,đang chuẩn bị đi ăn trưa thì Văn nghe tiếng chuông điện thoại là số của Trang, anh lật đật nghe máy

-Alo

-Anh cho tôi cái hẹn đi

-Hẹn gì, rồi Văn chột phá lên cười, không phải em muốn hẹn hò với anh chứ

-Anh mơ hả, hôm nay là thời hạn giao đồng phục đó, anh không nhớ hay giả vờ thế hả

-À, thì ra là việc này, chiều nay 4h đi, em mang qua công ty cho anh

-Ừ, vậy thôi nha,Trang vô tình cúp máy cái rụp

Văn bực tức,cô đúng là cái đồ.....

Tại quán cà phê “Như Nguyệt”,một người phụ nữ trạc 30 -31 đang bước ra từ chiếc ô tô trắng loáng, nghiêng người kéo đôi kính râm bước vào ,về quí phái và trang trọng của cô mọi người trong quán phải ngưng thường thức để ngắm nhìn,từ từ tiến về phía góc trái của quán cà phê,nơi đó có một người thanh niên đầu đội mũ lưỡi trai đen đang chờ,người con trai đó là Nguyên, từ lúc anh bị Trang thẳng thừng từ chối đã ôm mối hận trong lòng, tự hứa với lòng sẽ làm cho Trang thân bại danh liệt anh đã liên kết với Mỹ Như nhà thiết kế chính của công ty Lan Anh nhằm quyết tâm phục thù,cái hẹn hôm nay cũng là để hai người bàn bạc kế hoạch.Mỹ Như đã nhìn thấy Nguyên, cô lên tiếng

-Đến sớm quá nhỉ,sợ người ta phát hiện hay sao mà chọn chỗ kín thế

-Cô im đi, chuyện này không liên quan đến cô, cô chỉ việc nhận lấy tiền và làm theo hướng dẫn của tôi,còn những chuyện khác không cần cô quan tâm

-Đừng giả bộ thanh cao với tôi, bị con đó bó đá nên tức chứ gì, nói thiệt nha nếu tôi mà là nó thì tôi cũng sẽ không chọn một thằng ngu như anh đâu

-Cô....

-Sao tôi nói không đúng hả,vậy đâu, bản thiết kế đâu

-tôi vẫn chưa lấy được, cô chờ thêm ít ngày nữa đi

-Đồ ngu, chỉ còn một tuần nữa là IC cho ra mắt sản phẩm rồi, nếu anh không nhanh tay thì sẽ không kịp nữa đó

-tôi không cần cô dạy đời tôi,chậm nhất là hai hôm nữa tôi sẽ mang đến cho cô

-Nói là phải làm được đó,gìờ thì tôi về đây nếu không sẽ bị phát hiện, chào anh

Nguyên cũng che mặt và ra về ngay sau đó,trong đầu anh đang mưu tính kế hoạch làm thế nào để lấy được bản thiết kế của Trang

4h chiều, như đã hẹn với Hanshin, Trang và trợ lý của cô cùng đến công ty của văn để giao hàng,Hanshin đúng là không hổ danh con rồng của đông nam á, tổng công ty của Hanshin có cả tầng 16 tầng nằm sừng sững trên đường Hồng Bàng tp Hồ Chí Minh,nơi đây đúng là môi trường làm việc năng động dành cho những người trẻ tuổi,theo quy luật khắc nghiệt và đào thải trên thương trường hiện nay thì việc duy trì một ty công đã là khó huống chi là đang đi đầu trong nghệ thuật của khu vực,Trang thăm khám phục Văn một con người tài sắc vẹn toàn, từ lúc gặp và tiếp xúc với Văn Trang đã dần dần loại bỏ đi cái suy nghĩ đẹp trai thì đầu óc ngu si, bởi Văn quá hoàn hảo,không thể chê vào đâu được.Lò mò mãi cuối cùng cũng đến được cái văn phòng của tổng giám đốc, cô mỉm cười chào cô thư ký

-Em cho chị gặp anh Văn

-Chị có hẹn trước không ạ

-Có em, chị là người của IC

Cô thư ký nhắc điện thoại lên nói gì đó rồi mỉm cười nhìn Trang

-Tổng giám đốc mời chị vào ạ,mời chị đi lối này

Trang men theo hướng chỉ của cô gái, hít một hơi thật sâu Trang lấy tay gõ cửa

Cốc... cốc... cốc..

-Mời vào

Trang mở cửa bước vào, đúng là căn phòng tổng giám đốc có khác, rộng rãi thoáng mát lại ngăn nắp, toàn là đồ dùng bằng gỗ, từ bàn ,ghế ,nhưng thích nhất là mấy bức tranh trên tường, toàn là của các họa sĩ nổi tiếng, Trang thích thú nhìn ngắm một hồi quên luôn cả nhiệm vụ hôm nay đến nay đến khi nghe tiếng tăng hắng của Văn cô mới hoảng hồn quay lại

-Anh làm tôi giật cả mình

-cô đến đây để ngắm tranh à

-thấy đẹp thì ngắm thôi, tôi cũng là người làm nghệ thuật mà

-Thích không ,tôi tặng cho

-Thật sao, Trang thích thú

-Thật

-mà thôi, không lấy đâu, mắc công mang nợ,anh ký vào bản kết thúc hợp đồng đi

-Vội gì ,tôi còn chưa được xem sản phẩm nữa mà

-À quên, đây là mẫu anh xem qua đi có gì không hài lòng thì cứ nói với tôi

Trang lấy ra hai bộ đồng phục nhân viên mà cô đã dày công thiết kế, Văn ngắm một hồi rồi gật gù,

-tốt lắm, tôi thấy rất hài lòng, nhưng nếu cô đi ăn tối với tôi hôm nay thì tôi còn hài lòng hơn

Trang hơi bất ngờ vì lời mời đột ngột của Văn, nhưng vì còn giận vụ hôm trước ở đám cưới Uyên nên cô biểu môi

-Người điên không biết ăn tối đâu, mà anh không sợ ngoài cùng bàn với tôi khiến người ta hiểu lầm à

-Văn bật cười thành tiếng- cô đúng là thù dai mà, thôi được rồi coi như hôm đó tôi sai được chưa

-Được rồi ,tôi cũng không phải là người nhỏ mọn, tạm tha cho anh đó

-Vậy giờ chúng ta đi luôn được chứ

-mới có hơn 5h ,ăn tối cái gì chứ

-tôi dẫn cô đến một nơi này, cũng khá xa đó, tối đó cô đói là vừa

-Đi đâu?

-Thì từ từ rồi biết, cứ tin tôi đi, rất thú vị

Trang thoáng nghi ngờ nhưng rồi cũng đồng ý,

Văn vui vẻ cùng Trang ra xe, trong lòng hai người đều mang một niềm vui khó tả, mặc dù đã bắt đầu có tình cảm với nhau nhưng cả hai đều có xu hướng không thừa nhận, những cơn gió cuối thu nhẹ nhàng len lỏi trong không trung, cuốn bay những đám lá khô trên đường mang theo những hạt bụi của thời gian cuộn cuộn trong cái guồng quay hiện đại, của cuộc sống tình yêu và tuổi trẻ.

Bạn đang đọc truyện *Áo Cưới Cho Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Vòng vòng mãi cuối cùng Văn cũng chịu dừng xe trước cửa một nhà hàng lớn có tên Le Bordeaux nằm trên đường Văn Thánh quận Bình Thạnh .Le Bordeaux là một nhà hàng theo phong cách miền tây nam Pháp ,Le Bordeaux không thu hút thực khách bằng vẻ ngoài cầu kì mà nhờ không gian ấm cúng sang trọng bên trong. Giữa cái ồn ào tấp nập của chốn Sài thành, Le Bordeaux khiến cho những người vào đây cảm giác như bước vào ngôi nhà nhỏ yên bình miền Tây Nam nước Pháp. Chủ nhân của nhà hàng dành cả phần không gian phía dưới làm thành phòng khách với lò sưởi ấm cúng. Còn

không gian dành cho thực khách chỉ có một lầu phía trên. Le Bordeaux không bao giờ có quá 30 thực khách. Vì cũng là người làm nghệ thuật nên Trang rất thích thú nhìn ngắm không gian tuyệt đẹp này, tuy nhỏ nhưng lại rất tinh tế và sang trọng, nhân viên thì hết sức lịch sự và nho nhã, đúng là được đến những nơi như thế này thì tinh thần sẽ khá hơn rất nhiều

Tiếng anh phục vụ vang lên

-Anh chị có đặt trước chỗ ngồi chưa ạ

-Có rồi, rượu vang và atiso nắm ấy, Vãn từ tốn

-Vâng, mời anh chị theo tôi

Tang ngạc nhiên hỏi dồn

-Ừa trên đường đi tôi có thấy anh gọi điện đặt bàn đâu

-Tôi đặt từ trước rồi

-Gi cơ, sao anh biết tôi đồng ý mà ,à biết rồi hẹn cô nào mà bị cho leo cây nên lấy tôi thế mạng chứ gì

Thật ra vẫn đã đặt bàn ăn này từ khi vừa kết thúc cuộc nói chuyện điện thoại với Trang lúc sáng, anh rất muốn được cùng Trang đi ăn tối một lần, sợ cô phát hiện ý đồ của mình, Vãn cố thanh minh

-tôi là khách quen ở đây, nên lúc nào họ cũng để dành bàn cho tôi

-Để dành luôn cả món ăn à?, Trang lém lỉnh

-mệt cô quá, tôi đã nói ,mà giờ cô muốn ăn hay là đi về

Trang cuorì tình nghịch, cô đã đọc được vẻ bối rối trên khuôn mặt của Vãn, không muốn chọc giận anh nữa, Trang hạ giọng

-Tất nhiên là muốn ăn chứ, nhà hàng đẹp thế này

Từng món từng món được dọn lên, món nào trông cũng bắt mắt, đặc biệt là mùi thơm của nó rất quyến rũ, chỉ muốn ăn ngay, bụng của Trang cũng đã sôi lên vì đói, cô rất muốn nếm thử mùi vị thế nào nhưng cái tên Vãn chết tiệt kia thì cứ chậm rãi khui Pauillac, cô nuốt nước miếng chờ đợi, cô giục

-Tôi ăn được chưa

-Trước khi thưởng thức ta nên uống một ít Pauillac thế mới đúng bài

-Một anh quá, tôi ăn trước đây

-Khoang, Vãn đưa tay ngăn Trang lại, cô thử cái này trước đi

Đón lấy ly Vang đỏ chói từ tay Vãn, Trang ngập ngừng đưa lên uống thử, quả không hổ danh được sản xuất từ Pháp, nồng nàn và quyến rũ đó là hai cụm từ mà Trang diễn tả về loại rượu này, sau đó cô và Vãn tiếp tục thưởng thức các món ăn, món nào cũng có mùi vị rất lạ ,tạo cảm giác ngon miệng, kết thúc bữa ăn mà Trang vẫn còn luyến tiếc bởi khung cảnh ở đây quá đẹp, nói chung mọi thứ đều rất hoàn hảo

Xong xui hết vẫn đưa Trang về, cho xe lướt chậm chậm trên đường, lúc này cũng đã 9h tối, đường phố vẫn tấp nập và náo nhiệt, Sài Gòn là vậy càng về đêm thì không khí càng thêm tung bừng, nhìn từng dòng người đổ xô đi mua sắm, đi công viên Trang cũng ước gì mình có một gia đình nhỏ, với những đứa con xinh xắn rồi cuối tuần đưa nó đi chơi thật vui vẻ và yên bình biết bao, ước gì cuộc sống luôn trải đầy hoa hồng, không qua bao sóng gió nhưng như thế lại khiến con người không quý trọng cuộc sống của mình, thôi thì hãy cứ ước mơ về tương lai rực rỡ huy hoàng phía trước, biết đâu ngày mai sau khi thức dậy nó sẽ chào đón ta thì sao.

Dạo này Khánh hay đến “Vân Trang” hơn, không phải là để gặp Trang và xem công việc của cô nữa, mà là để gặp Vy, anh đã bắt đầu có tình cảm với Vy và muốn tiến xa hơn với cô chứ không phải là tình anh em đơn thuần, Vy cũng vậy cô cũng có cảm tình với Khánh, một chàng trai hào hoa, lịch sự lại ân cần một mẫu người mơ ước của biết bao cô gái, Như thường lệ sau khi tan sở, Khánh lại đến Vân Trang, vừa vào đến nơi, anh đã cất giọng

-Hôn nay buôn bán thế nào?

-Được anh ạ, chị Trang chưa tới đâu

-Anh không tới tìm Trang, Khánh tình nghịch

Má Vy lại càng ửng hồng lên, mặc dù đã biết Khánh đến tìm mình nhưng cô vẫn muốn chối

-Chứ ngoài chị Trang ra anh còn muốn tìm ai nữa chứ

-Thì là em đó, Văn kẻ sát mặt Vy, tối nay dành cho anh chút thời gian được không

Vy e then gật đầu,hai người trò chuyện vui vẻ, Khánh giúp Vy làm lễ tân luôn, miệng anh rất dẻo nên rất được các cặp vợ chồng tin tưởng, ý định kêu cô em gái đẹp tiệm cũng tiêu tan đâu hết, làm sao mà đẹp được khi nơi đây chính là nơi anh và Vy có biết bao niềm vui tuy nhỏ nhưng lại hạnh phúc vô bờ

Hôm nay trang xin phép về sớm vì từ chiều đã nhận được cuộc hẹn với hội bạn phổ thông của cô, cố gắng hoàn thành công việc nhanh nhất có thể, cô dọn dẹp bàn làm việc ra về,đang lui cui làm thì cô bắt gặp ánh mắt của Nguyên một ánh mắt lạnh lùng và đen tối đến đáng sợ,từ hôm bị Trang thẳng thừng từ chối ở trước công ty, cô luôn tránh mặt anh và Nguyên cũng vậy ,anh coi cô như kẻ thù, luôn tìm cách hằn học, làm bề mặt cô trước bao nhân viên của công ty, cô cũng chẳng thêm chấp vì mình có năng lực nên Nguyên sẽ không làm gì được cô cả, trừ phi anh ta chơi trò ném đá giấu tay,tất máy tính,cô ra về mà trong lòng cứ lo lắng không yên,đi được một đoạn cô mới sực nhớ ra mình đã để quên một sổ giấy tờ quan trọng trong văn phòng, ánh mắt sắc bén của Nguyên lại hiện lên trong đầu Trang, cô cho xe quay phắt lại rồi ga đến IC,lật đặt chạy như bay lên phòng làm việc,quả đúng như cô dự đoán, Nguyên đang lục lọi trên bàn làm việc của cô, máy tính đã bị cô cài mặt khóa nên anh không thể mở được, Trang đứng lặng nhìn anh ,Nguyên mà cô quen biết quả thật đã khác rồi, không còn là người lịch sự tinh cảm như trước nữa thay vào đó là một bộ mặt hiểm ác thật đáng sợ, lấy một sấp mẫu thiết kế cầm sẵn trên tay cô từ từ tiến vào

-Anh tìm nhầm chỗ rồi, thứ anh cần đang ở trong tay tôi nè

Nguyên giật nảy mình rút cả xấp giấy bay ngổn ngang, anh cứng họng vì tan chứng rành rành không thể chối cãi

-sao, trùng tim đen đúng không? Anh cho tôi biết lý do

Nguyên im lặng, rồi bỗng chợt anh quỳ xuống xin cô:

- anh biết anh đã sai, nhưng cũng vì quá yêu em anh không thể nhìn được cảnh thẳng đó cướp mất em trong tay anh nên anh mới nghĩ ra hạ sách này

- Vì thế mà anh ra tay hại tôi đúng không, rồi trong lúc tôi đau buồn thừa cơ hội tiến đến hả,anh đã suy nghĩ quá nông cạn rồi, tôi sẽ không bao giờ thích những thẳng hèn như anh đâu, trước đây không và bây giờ càng không, còn bây giờ anh theo tôi lên phòng chị Nga

-Đừng, anh xin em, như thế làm sao anh còn mặt mũi nào đứng trước mọi người nữa

- Thế lúc anh làm việc này anh có nghĩ đến cảnh mình bị phát hiện không? anh có nghĩ tới tôi không ?có nghĩ tới sự tồn thất của công ty không? Không nói nhiều ,anh theo tôi lên phòng giám đốc đi

-Trang ,anh xin em tha cho anh lần này đi ,anh hứa lần sau

-anh nghĩ anh còn có lần sau sao, thôi được rồi, tính ra anh cũng chưa làm được tôi ,nể tình anh trước đây tôi sẽ cho anh một con đường sống, ngay ngày mai viết đơn thôi việc đi

Nguyên gật đầu đồng ý, anh không ngờ vì một phút nông nổi mà đưa sự nghiệp lên bờ vực thẳm như thế này, lui thủ ra về anh biết ,thế là hết ,công việc tình yêu chính anh đã phá tan nó,đưa nó ra xa cuộc đời mình

Trên đường về nhà Trang không thể nào tập trung lái xe được hình ảnh Nguyên lục lọi tìm kiếm mẫu thiết kế trên bàn cô cứ hiện lên trong đầu Trang, tại sao con người lại thay đổi nhanh như vậy, mới 2 tháng trước Nguyên còn dịu dàng tốt bụng là con người mà Trang nể phục không dám làm tổn thương anh ,vậy mà, đúng là môi trường làm thay đổi tính cách của con người, mãi mê suy nghĩ Trang đã đâm sầm vào một chiếc xe đang chạy ngược chiều

-không biết lái xe thì đừng có lái

Trang cuống quýt xin lỗi, ông ta nhìn Trang một cách khó chịu rồi rồ ga đi thẳng, cố gắng tập trung cao độ Trang lái xe về nhà,

Tiếng cười nói giòn giã trong căn nhà nhỏ đã báo hiệu cho Trang biết hôm nay nhà có khách, khóa cổng cẩn thận Trang bước vào nhà, phòng khách rộn rã bởi tiếng cười đùa vui vẻ, ủa oai Trang tiến lại hỏi bà Lan

-Hôm nay nhà có khách hả mẹ?

-Thì là mẹ mời Văn với Vy tới nhà mình ăn cơm tối đó mà

Lúc này Trang mới chú ý tới hai vị khách không mời, Vy thì không nói rồi còn Văn anh ta đến đây làm gì, bực mình Trang gắt

-Anh tới đây làm gì?

-Là bác Lan mời tôi mà

-Thế cứ ai mời là anh cũng tới hả

Khánh và Vy thấy tình hình căng thẳng nên vội can ngăn

-Hai đứa thôi đi, không khí đang vui mà, Trang đi rửa tay rửa mặt rồi dọn cơm cho anh ăn coi

-tại anh ta chứ bộ, ai muốn anh ta,Trang dùng dùng tức giận đi lên phòng miệng không ngừng ***** rủa Vãn, còn Vãn lại thấy vui hơn thì phải bởi mỗi lần đối co với Trang anh lại phát hiện thêm nhiều điều thú vị về cô,gia đồ giận dỗi anh nói với bà Lan

-Bác à, thôi con về, Trang đâu có hoang nghênh con đâu

Bà Lan tỏ vẻ kiên quyết

-Con cứ ở đó, bác đã mời con đến thì bác sẽ chịu trách nhiệm ,con Trang nó có làm gì thì để đó bác xử phạt nó,thôi xuống ăn cơm đi các con

Đúng ý Vãn quá nên anh cười tươi khoái chí ,Trang đã đứng trên lầu nghe hết cuộc đối thoại cô bước xuống bậc thang cố ý đi mạnh vào như tỏ ý giằng mặt ,lúc đi ngang qua Vãn Trang nghiêng răng

-đồ giả tạo,

-ai, em hả

-Tôi nói anh đó, liệu hồn ăn xong thì lo mà về đi,

-Hai đứa làm gì trên đó mà còn chưa xuống ,mau lên đi, tiếng bà Lan hối thúc

Bữa cơm hôm đó thật không vui về gì đối với Trang, mọi người cứ châm chọc ,ghép cô với Vãn suốt, còn anh ta thì khoái chí như thể là hai người là một đôi vậy khiến Trang càng thêm phát khùng,Khánh và Vy thì hạnh phúc gấp thức ăn cho nhau, nhìn là biết ngay họ đang yêu, trông tình tứ thế mà lại, Trang cũng vui vì hạnh phúc của họ, nếu Vy mà làm chị dâu Trang thì còn gì bằng,kết thúc bữa ăn tối Vãn ra về Trang bị mọi người ép ra tiễn Vãn ,bực bội nhưng cô cũng phải làm vì đó là lệnh của bà Lan,lúc mở cửa xe bước vào bất thành linh Vãn hôn lên má Trang một cái rồi rồ ga chạy biếng, bỏ lại Trang với một cục tức to đùng trong bụng nhưng chẳng làm gì được, cô tự nhủ lần sau sẽ trừng phạt hẳn thật nặng.

Bạn đang đọc truyện *Áo Cưới Cho Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Buổi tập đầu tiên cho buổi công diễn vào cuối tuần diễn ra hết sức náo nhiệt ,tuy mệt nung nghỉ đến 2 tháng nghỉ ngơi khiến Trang càng cố gắng hơn ,nó như một động lực thúc đẩy cho tiến độ làm việc thêm gấp rút hơn,sân khấu được thiết kế trang trọng nhưng cũng không kém phần năng động với sàn catwalk dài 5m ,đủ đất cho các người mẫu khoe khả năng biểu diễn của mình, lần này phía IC đã thuê một độ ngũ người mẫu hùng hậu toàn là sao hạng A,họ làm việc rất chuyên nghiệp, biết tiếp thu ý kiến và sửa đổi khi Trang ra yêu cầu, xem qua hết một lượt khởi động Trang tập trung họ lại chỉ dẫn thêm về chủ đề của bộ sưu tập ,ý tưởng mà Trang đã thả hồn mình vào đó để họ biết mà diễn tả cảm xúc trên sân diễn, họ chăm chú lắng nghe và thực hiện rất tốt điều đó khiến Trang rất hài lòng, đặc biệt Trang rất có ấn tượng với Quỳnh Thư cô người mẫu với chiều cao nổi bật 1m75 đang là hiện tượng mới trong làng thời trang việt, là Vedette trong buổi trình diễn này, cô rất chuyên nghiệp trong cách tạo dáng, sáng tạo trong từng bước đi, đích thân Trang đã ưu ái chọn cho Thư bộ trang phục đẹp nhất trong đêm hôm đó, bộ váy này là sản phẩm làm Trang hài lòng nhất hi vọng sau đêm diễn sẽ nhận được nhiều đơn đặt hàng từ phía các khách hàng,quan sát một hồi lâu, Trang cũng nhận ra một số điểm thiếu sót nơi Thư ,Trang góp ý

-Thư oii, em là linh hồn của đêm diễn, chị thấy em đi như vậy là chưa ổn, bộ trước thì chị hài lòng rồi nhưng bộ này hình như nó thiếu thiếu cái gì đó thì phải

-Thư mỉm cười em cũng nghĩ như chị đó, em thấy nó sao sao mà chưa tìm ra được

Trang đắm chiêu suy nghĩ ,chợt ánh mắt cô lóe lên, chị biết rồi ,thế này này,

-lúc ra khoảng giữa sàn catwalk em cố gắng xoay người thật mạnh cho phần thân váy bung ra,lúc tạo dáng thì em nên đứng nghiêng một bên để lộ những bông hoa thủ công bên hông áo này để nói lên ý tưởng của bộ sưu tập và còn một điều nữa là phải xuất hiện nụ cười đó, biết chưa ,nào làm lại chị xem

Các cô người mẫu típ tục diễn tập,tuy mệt nhưng nụ cười lúc nào cũng nở trên đôi môi xinh xắn của Trang, vỗ tay báo hiệu thành công Trang ra hiệu cho mọi người nghỉ ,ai nấy đều vui mừng vì cuối cùng cũng xong được phần đầu, thu dọn lại đồ đạc Trang cũng vội vã ra về.

Ra tới cổng Trang rất ngạc nhiên khi thấy Vãn đang đứng dựa lưng vào chiếc ô tô quen thuộc của mình, hôm nay Vãn trông rất ngẫu với áo phông trắng quần jean bạc khác ra với hình tượng chừng chạc ,nghiêm chỉnh trong vai trò tổng giám đốc hàng ngày, như thăm “sao anh ta biết mình ở đây mà đến ta” ,Trang định bước lại chào hỏi thì một cảnh tượng đã kịp thời dim bước Trang lại.Là Quỳnh Thư, cô người mẫu trong show thời trang của cô đang tiến về phía vãn, hai người cười nói rất vui vẻ, ánh mắt hiện rõ lên niềm hạnh phúc của đôi lứa đang yêu nhau,sự tế nhị trong Trang không cho phép cô tiến lại phía họ nữa ,Trang chỉ biết đứng im lặng nhìn đến khi chiếc ô tô đã khuất xa mà cô vẫn còn ngẩn ngơ như một con ngó, vẫn biết rằng mình và Vãn chẳng là gì của nhau nhưng sao khi thấy vãn và Thư cười hạnh phúc tay trong tay lại khiến Trang đau nhói nơi lồng ngực,loạng choạng bước ra bãi đỗ xe mà cô như không hiểu nổi chính mình, đứng là Trang đã thích Vãn thật rồi

Trên suốt đoạn đường về nhà, hình ảnh của vãn và Thư cứ luôn hiện hữu trong tâm trí Trang, mãi lo suy nghĩ cô không hay là mình đã vượt đèn đỏ và

đâm sầm vào một chiếc ô tô trắng đang băng qua đường, lật dật dựng xe dậy và dất vô vỉa hè, Trang ngồi thụp xuống, nước mắt tự nhiên cứ thi nhau tuôn ra trên gò má trắng xinh của Trang, một chiếc khăn mùi xoa được một cánh tay rắn chắc đưa đến, Tang ngẩn đôi mắt nhòe nước lên

-là anh hà ,Phúc lâm

-Trang sao vậy ,sao lái xe mà không chú ý gì hết thế ,có biết là sút chút nữa thì mất mạng không đó,Lâm lo lắng nhìn Trang

-Em xin lỗi, em không biết là anh, có cần em đền tiền sửa xe cho anh không

-Trang nói vậy anh giận đó nghe, mà sao giờ này còn ở đây khóc lóc, đừng nói với anh là Trang đang buồn vì tình đó nha

Đưa tay lau nước mắt, Trang cố thanh minh

-Không đâu anh ạ, chỉ vì công việc có chút vấn đề thôi

-Ừ, vậy có cần anh đưa em về không

-thôi anh ạ, em về một mình được mà

-Vậy em về cẩn thận nha,

Lâm vội bước đi nhưng được mấy bước nghĩ thế nào ,Lâm quay lại

-Khi nào em rảnh anh có thể hẹn em trò chuyện được không

Trang hơi ngạc nhiên nhưng cô cũng gật đầu

-vâng, em sẵn sàng thôi, có gì thì anh có thể gọi cho em

Mấy hôm nay Phúc Lâm liên tục bị làm phiền bởi Hà My, cô người dẫn chương trình trong talkshow mà Văn và Trang quay hình hôm trước ,vô tình đụng nhay trong siêu thị ,cô đã bị ánh mắt đen sâu thẳm nhưng không kém phần tình cảm hút hồn,cô liên tục gọi điện ,đến công ty tìm Lâm khiến anh vô cùng khó chịu,hiện tại Lâm chưa muốn nghĩ đến người con gái nào khác ngoài Diệp,nhất là lúc này chỉ mới ba tháng sau ngày Diệp ra đi, hình bóng của Diệp vẫn còn đầy ắp trong mọi góc ngách của trái tim anh.

Hôm nay cũng vậy, sau khi tan sở Lâm lại thấy Hà My cô đang đứng dựa lưng vào ô tô của Lâm, bực mình Lâm quát nhỏ

-cô đang làm gì ở đây ?

-Em đến tìm anh đó, mình đi ăn tối nha

-Tôi đã nói không thích cô, sao cô dai như đĩa vậy

-anh không thích em nhưng anh không có quyền cấm em thích anh

-tôi mệt mỏi với cô qua rồi, cô tha cho tôi đi

-Tha là tha thế nào, em có làm gì anh đâu mà anh nói thế, thôi đưa em về cũng được

-tôi bận rồi,

Lâm bực tức lên ô tô phóng thẳng bỏ mặt lại Hà My với vẻ mặt phụng phịu và tức tối,cô nhủ thầm” em sẽ đợi ,nhất định em sẽ làm anh thay đổi, vì em”.

Đã một tuần nay Tang luôn tìm cách tránh mặt Văn,gọi điện cô không bắt máy, đến công ty tìm thì Trang từ chối không gặp, hơn ai hết Trang sợ gặp Văn ,sợ sẽ không kìm được lòng mình, Trang không muốn mình là người thứ ba chen ngang hạnh phúc của anh và Thư, nên đành lặng lẽ rút lui trong câm lặng

Văn đang ở trong phong làm việc ,mấy ngày qua anh đã rất tức giận vì thái độ của Trang, không thể tập trung vào việc gì, ngay cả đọc hợp đồng cũng đợi cô thư ký nhắc nhở, hôm nay vì quá mệt mỏi bởi trò ú tim của cô, anh quyết định đến thẳng nhà cô gặp để nói cho rõ ràng,

Thoáng thấy bóng Trang từ đầu ngõ Văn đã lật dật chạy ra chặn ngay đầu xe cô lại,Trang hơi bất ngờ vì tại sao anh ta lại ở đây vào lúc này, bực bội bước xuống xe cô quát

-Anh bị điên hả, tại sao chặn xe tôi, muốn chết thì ra ngoài đường kia nè, đừng có hại tôi

-Văn nhấn mặt, cô là con gái mà sao ăn nói thô lỗ vậy hả,

Trang càng điên lên

-Vậy thì sao, đừng có giằng vào tôi coi chừng lấy đó

-Cô...

Văn cứng họng, tại sao lúc nào gặp Trang cô cũng nhăn nhó với mình thế nhỉ, ừ mà quên hôm nay mục đích của mình đến đây đâu phải để cãi nhau, nghĩ bụng Văn gằn hỏi

-Sao tôi gọi mà cô không nghe máy hả

Trang nhếch môi cười nhạt

-À, thì ra anh đến đây là vì việc này hả, không thích thì không nghe chứ sao,

-Tại sao lại không thích, tôi có làm gì cô đâu?

-Anh này hay, tôi và anh công việc cũng đã kết thúc rồi, còn gì liên quan nữa đâu mà gọi với chả điện thoại tránh ra cho tôi đi

-Này cô, ai bảo chúng ta không còn liên quan, hôm nay cô phải giải thích cho rõ ràng nếu không tôi sẽ không đi

-giải thích gì chứ, giờ có tránh ra không

-Không

Trang có vẻ ga thật mạnh Văn không làm gì được nên phải tránh ra cho xe cô chạy, anh đứng nhìn theo mà cục tức nghẹn trào nơi cổ họng, giờ chân đá vào gốc cây ven đường anh lầm bầm” cô đợi đó, tôi sẽ không buông tha cho cô đâu, Văn Trang à”

Trang cố gắng chạy xe thật nhanh hi vọng vẫn sẽ không đuổi theo, nếu cứ gặp mặt thế này mãi chắc cô sẽ xiu lòng vì Văn mất, công việc đã mệt rồi Trang không muốn bị cuốn vào vòng xoáy yêu đương tay ba như thế ,sẽ chẳng được gì chỉ tội làm đau khổ nhau mà thôi, vuốt nhẹ cảm giác nhói đau mới chồm nơi lồng ngực cô cố gắng thở hắt ra ,làm về bình tĩnh Trang vào nhà

Trên đường về, Văn vừa lái xe vừa lầm bầm **** Trang,” đồ con gái thô lỗ, cô là cái gì chứ, từ nhỏ đến giờ chưa có ai dám **** tôi như thế, để xem tôi xử cô thế nào”

“kì niệm ngày xưa anh còn nhớ trong con mơ

Mình nắm tay bên nhau

Trao cho nhau chiếc hôn đầu... ngày ấy.

Mà giờ nơi đây

Vẫn lối xưa đi về

Vẫn nắng soi bên lề

Nhưng sao chỉ mỗi mình em...”

-Alo, Văn bực dọc

-Anh giận ai mà quát dữ thế

-Ừa là em hả Thư, anh xin lỗi ,gọi anh có chuyện gì không

-À ,thì cũng không có gì quan trọng, ngày mốt em biểu diễn ở Candy Plaza, anh tới xem nha

-ừ, anh sẽ tới,

-Cám ơn anh, em sẽ gửi giấy mời cho anh, chúc anh ngủ ngon

-Em cũng vậy nha

Cúp máy Văn lại thần thờ nghĩ về Thư, dạo này cô ấy khác quá, trước đây, cô không hề muốn anh tới xem bất cứ buổi biểu diễn nào của cô, có nói thì Thư bảo rằng, “tôi đó anh sẽ thấy không khí ngột ngạt căng thẳng lắm, không thích hợp với anh đâu”, mà sao hôm nay lại chủ động mời anh, còn nữa dạo này cô rất hay chủ động gọi điện cho mình còn ăn nói rất ngọt ngào khác hẳn lúc xưa, ngả người ra sau ghế, anh lắc đầu xua đi những ý nghĩ của mình, “chắc thời gian đã làm cô ấy thay đổi nhưng như vậy cũng tốt đỡ hơn cô ta ăn nói trống không ,cộc lốc ,đã vậy còn chanh chua nữa chứ”.

Hôm nay là buổi tập cuối cùng cho đêm công diễn sẽ được diễn ra vào tối mai, đến lúc này mọi công tác chuẩn bị đã hoàn tất, chỉ còn chờ tập lại lần cuối nữa là xong, mồ hôi đổ ướt nhoe trên khuôn mặt xinh xắn của Trang nhưng cô vẫn không ngừng nghỉ ra giữa sân khấu đứng chỉ đạo cho các người mẫu diễn, khi thấy mọi người cũng đã thấm mệt, vỗ tay ra hiệu cho nghỉ giải lao, Trang vớ lấy chai nước tu một hơi, anh trợ lý mang ra một đồng hồ ăn

giải khát, mọi người ủa vào vui vẻ thường thức, ai nấy cũng háo hức chờ đến đêm diễn ngày mai, thành quả hơn ba tháng chuẩn bị của Trang. Bây giờ Trang vẫn đang chăm chú nhìn Thư, mãi một lúc dần đo Trang mới tiến đến chỗ Thư và bắt chuyện

-Em diễn tốt lắm, mai nhớ giữ vững phong độ như thế nha

-Cũng nhờ chị chỉ dẫn cả mà,

-em xinh lại giỏi thế này chắc được người yêu chiều lắm nhĩ

-Chị cứ chọc em,em chưa có người i yêu chị ạ

Trang ngạc nhiên, cô hỏi dồn mà giọng run run

-thế cái anh hôm bữa đón em ở cổng là

Nín thở nghe câu trả lời của Thư, cô hi vọng Thư sẽ trả lời là bạn như thế sẽ tốt biết bao

Thư ngập ngừng

-Ừ thì anh thích em, nhưng em chưa trả lời, hiện tại em và anh ấy chỉ là bạn, mà cũng hên xui, biết đâu sau show diễn này em sẽ nhận lời anh ấy đây,chị thấy anh thế nào

Khung cảnh trước mặt Trang như tối sầm lại, câu trả lời của Thư khiến cô dường như mất hết hi vọng về tình cảm đang chớm nở với Văn, đúng, anh ta thích Thư chứ đã nói gì về tình cảm với mình đâu, chỉ là một mình mình ngộ nhận

-Chị Trang, chị sao vậy, sao mặt chị tái lét vậy nè

Cổ lắc đầu giấu đi vẻ bối rối trên khuôn mặt,Trang cất giọng khó nhọc

-Chị không sao, à mà em vừa nói gì nhĩ

-À em hỏi chị là thấy anh thế nào

-Anh nào cơ

-thì là người hôm trước chị thấy đã đưa em về đó

-Ừ thì chị nhìn thoáng qua thôi nên cũng chẳng nhận xét được, thôi mình tập tiếp đi

Suốt đêm hôm đó, Trang không thể nào chợp mắt được, câu nói của Thư cứ văng vẳng trong đầu Trang, buồn bã và chán nản cô Trang chẳng muốn tập trung vào bất cứ thứ gì nữa, chẳng lẽ lần đầu mình có cảm tình với một người con trai lại yêu trong đơn phương thế sao, nhưng mình có thể làm gì được đây khi sự thật đã rành rành trước mắt Văn không thuộc về mình, cô gạt những suy nghĩ ấy ra khỏi đầu, ép cho đôi mắt nhắm lại để tan vào trong giấc ngủ vì ngày mai là một ngày bận rộn, không thể để cho tinh thần sa sút chỉ vì một thứ tình cảm chẳng thể trông đợi gì, Trang chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Áo Cưới Cho Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Đúng 7h, sân khấu Candy Plaza đã không còn một chỗ trống, toàn các vị khách có máu mặt trong làng thời trang, các khán giả yêu thích thời trang, anh chị phóng viên và toàn thể nhân viên của IC đã có mặt đông đủ, phí sau hậu trường, Trang và các người mẫu cũng như trợ lý đang vắt chân lên cổ mà chạy, lo mặt váy chỉnh sửa cho họ lại hướng dẫn lại lần cuối cách đi đứng, tạo dáng, một bờ cả hơi tai, đến khi đạo diễn chương trình hô chuẩn bị thì mọi việc mới hoàn tất lúc này Trang cũng đã kịp thay cho mình bộ váy màu hồng ánh sen để xuất hiện ở màn chào cuối chương trình, hôm nay trông Trang rất có khí sắc vì được một chuyên gia người Ý trang điểm, sau động tác oh yes... lấy lại tinh thần, Trang điểm nhiên bước ra phía trước sân khấu ngồi vào hàng ghế vip đầu tiên ,mỉm cười nhìn chị Nga tỏ vẻ tự tin cả hai nhìn thẳng lên sân khấu

Tối nay Văn cũng có đến theo lời mời của Quỳnh Thư, lúc đầu Tra ng cũng định gửi thiệp cho anh nhưng cô nghĩ lại ,chẳng để làm gì cả, thôi cứ xem như không có chuyện gì xảy ra, mắc công gặp nhau lại khó xử,lúc nãy liếc qua hàng ghế bên cạnh Trang cũng đã thấy Văn nhưng cô vờ như không thấy, Văn cũng vậy từ lúc bước vào đây anh luôn dõi mắt tìm kiếm hình bóng cô ,thật kỳ lạ là anh không hề nghĩ tới Thư, anh chỉ biết dõi ánh mắt tìm Trang trong số hàng tá người đang chuẩn bị chương trình, đến lúc Trang bước ra trong bộ váy cánh sen Văn đã rất ngạc nhiên, tóc búi cao, khuôn mặt được Trang điểm đậm nhưng rất thông minh và duyên dáng, đặc biệt là nụ cười xinh như thiên thần của cô ,đây là lần đầu tiên Văn thấy Trang cười, nụ cười ấy đã hút

hồn Văn, một suy nghĩ thoáng qua trong tâm trí anh “ước gì mỗi ngày có thể được thấy mãi nụ cười của Trang”, tiếng anh MC cắt ngang dòng suy nghĩ của Văn

-Chào mừng quý vị và các bạn đã đến với buổi lễ ra mắt dòng sản phẩm mới của IC, được tổ chức tại Candy Plaza hôn nay

Rầm rầm.....Rào ..rào

Hôm nay ,IC rất hân hạnh bởi sự có mặt của quý vị, nhằm đáp ứng nhu cầu của khách hàng trong mùa thu và chớm đông, IC chúng tôi mạo muội sáng tạo ra bộ sưu tập mang tên “Thu đông hội tụ đất trời” như để tri ân một lượng khách hàng lớn đã ủng hộ chúng tôi trong suốt thời gian qua đồng thời cũng muốn chinh phục một phần lớn các khách hàng khó tính , đó là lý do của đêm diễn ngày hôm nay

-Rầm rầm... rào rào....

Và không để quý vị phải chờ lâu, tôi xin phép cho chương trình bắt đầu

Trong giai điệu chậm rãi của ca khúc “love story” từng bộ trang phục diễn một cách đẹp mắt và bay bổng bởi các cô người mẫu tài năng, sân khấu đẹp, thiết kế sáng tạo ,người mẫu sáng giá, đó là những điểm cộng cho sự thành công trong đêm diễn hôm nay,cuối cùng linh hồn của đêm diễn cũng xuất hiện ,Quỳnh Thư trong bộ váy trắng tinh khôi dài phủ chân, phần thân váy xòe rộng điểm xuyến thêm những bông hoa thủ công do chính tay Trang tự tay đính lên, Quỳnh Thư chậm chậm bước đi trên sân khấu mỗi bước đi của cô kéo theo hàng tá những cánh hoa hồng bay bay trong những cơn gió nhẹ và làn khói nhân tạo, ai nấy cũng chăm chú nhìn bởi nó quá tuyệt vời, một khung cảnh thơ mộng và đẹp mắt ,bất ngờ Thư vùng người xoay mạnh khiến những lớp voan trên thân váy bay bổng và bông bành bay lên kèm theo đó là một trời mưa kim tuyến đang bay chậm tự do trên sân khấu, mọi người ồ lên thích thú và thán phục, Thư nắm tay Trang bước ra sân khấu, tiếng vỗ tay không ngớt vang lên Trang cảm động đến rơm rớm nước mắt buổi biểu diễn đã thành công tốt đẹp ngoài mong đợi, tạo hiệu ứng tốt cho người xem, mỉm cười sung sướng chào khán giả, Trang cố gắng nén cảm xúc đang trào dâng tới cầm mic nói vài lời phát biểu lời cảm ơn tới IC và quang khách, các nhà tài trợ đã giúp đỡ cho đêm diễn này.Từng dòng người tiến lên tặng hoa chúc mừng cho Trang, vui vẻ đón nhận nhưng ánh mắt Trang vẫn dừng lại nơi Văn,anh đang ôm một bó hoa to tượng lên sân khấu, trong giây phút ấy Trang ước mơ gì mình là chủ nhân của nó biết bao nhưng ước mơ cũng chỉ là mơ ước Văn vô tình đi xẹt qua cô và dừng lại nơi Thư, khỏi phải nói khuôn mặt Thư lúc đó rạng ngời vì hạnh phúc còn Trang cô thấy nơi khóe mắt cay cay, cố gắng cười gượng gạo mà nghe tim mình đau nhói,hon ai hết lúc này Trang biết mình đã hết cơ hội.

Sau khi dọn dẹp sân khấu và sắp xếp đồ đạc toàn bộ e kíp quyết định đi ăn mừng thành công rực rỡ của đêm diễn, lấy lý do mệt Trang từ chối không đi, mọi người trong ekip cũng tỏ ra thông cảm cho Trang bởi hon ai hết họ là người hiểu rõ những vất vả và áp lực mà Trang đã trải qua trong thời gian chuẩn bị cho show diễn này, chị Nga còn lo lắng dặn Trang “em về cẩn thận nha có việc gì thì cứ gọi chị ngày mai lên công ty chị sẽ ký giấy nghỉ phép cho em”,Trang cũng lịch sự đáp lại

-Vâng, em cảm ơn chị rất nhiều, ngày mai em sẽ đến mọi người đi chơi vui vẻ nha

Cố gắng tập trung vào con đường phía trước, Trang chậm chậm lái xe về, hình như thành công trên con đường sự nghiệp sẽ không đi đôi với hạnh phúc tình yêu, giờ đây Trang mới thấy câu nói này sao đúng quá, công việc ,thành công cô đều có cả nhưng đợi mãi vẫn chưa thấy tình yêu xuất hiện, để rồi khi bắt đầu có tình cảm với Văn lại không thể nói ra hết nỗi lòng mình, không có gì khó chịu trong lòng bằng yêu đơn phương một người, cũng như Trang vậy ,tâm trí thì nhớ Văn da diết nhưng lại không dám chạm mặt Văn, Trang sợ ,sợ phải đối mặt với sự thật phũ phàng là Văn và Thư là một đôi, giờ cô phải làm gì đây, dùng thủ đoạn giành lấy Văn hay là chúc phúc cho hai người, phân vân mãi không tìm được câu trả lời, liệu Trang có cao thượng đến mức rút lui như thế không? Cánh cổng nhà đã hiện ra trước mắt Trang, cô dừng xe lấy chìa khóa, vào nhà ,ánh mắt buồn bã của cô đã không qua nổi bà Lan, bà tế nhị hỏi cô con gái

-buổi biểu diễn thế nào rồi con

-Tốt mẹ ạ,

Trang cố trốn tránh ánh mắt dò xét của mẹ, cô vội lên lầu, thay nhanh bộ quần áo Trang tìm chút gì lót bụng vì từ hồi trưa tới giờ đã được ăn miếng nào đâu, thấy cô con gái lục lọi dưới bếp , bà lan hiểu ý tất bật chuẩn bị món cho Trang ,hâm lại chút thức ăn nóng trên bếp bà lại dò hỏi

-Con sao thế, mẹ thấy hình như con không được vui

-Con vui mà mẹ, từ ngày mai con sẽ được nghỉ phép, con sẽ dành thời gian nhiều hơn cho mẹ cho gia đình mình, được không

-Hôm nay mẹ thấy con lạ lắm, có gì khúc mắc trong lòng con cứ tâm sự với mẹ đi đừng để trong bụng sẽ khó chịu lắm đấy

Đúng là bà Lan rất tinh ,nhưng Trang không muốn làm mẹ lo lắng thêm nữa, cố chối phăng

-mẹ cứ có tính đa nghi ,thôi mẹ làm nhanh lên đi con đói quá rồi

Bà Lan cũng chỉ biết thở dài nhìn Trang, hon ai hết bà rất hiểu Trang cứ có chuyện gì không vui là sẽ thể hiện ngay trên nét mặt từ bé đến lớn vẫn không thay đổi, mà giờ Trang chẳng chịu nói ra thì bà biết khuyên nhủ thế nào, thôi thì khi nào muốn nói tự cô sẽ nói vậy

Hôn nay Theo kế hoạch Trang sẽ đến IC để nhận quyết định nghỉ phép từ chị Nha giám đốc, đang vì vụ trên các con đường rợp bóng cây xanh điện thoại Trang lại vang lên giai điệu quen thuộc

-Alo

-Trang hà, anh Phúc Lâm nè, em có rảnh không

-Có chuyện gì không anh?

-Thì là muốn chúc mừng em thôi, tới Mê Linh đi

-Vâng, anh đợi em 15p nha

Bước vào không gian ấm cúng của Mê Linh cà phê, Trang đã thấy Lâm ngồi ngay góc trái nơi có dàn hoa giấy leo đẹp mắt, mỉm cười tiến lại, cô chào hỏi

-Sao hôm nay có hứng mà gọi em ra đây

-Anh đọc báo thấy tin rồi, chúc mừng em nha

-Hoi muộn đó, nhưng cũng chấp nhận được

Cả hai nói chuyện rất sảng khoái và vui vẻ, Lâm kể cho cô nghe chuyện anh bị Hà My làm phiền, rồi không ngừng chê bai Hà My, đem Hà My so sánh với Diệp, lắng nghe một hồi lâu Trang khuyên nhủ

-Anh thật là kỳ đó nha, phải mở lòng mình bây giờ đi là vừa, mà em thấy cô ấy cũng tốt mà

-Tốt cái đầu em đó, có cách nào giúp anh thoát khỏi cô ấy ,em bày anh đi

-Em thì chứ có kinh nghiệm yêu đương nên biết bày kế gì chứ, nhưng em thấy hình như anh đã bắt đầu chú ý đến cô ấy rồi đấy, mọi tính cách của cô ấy anh đều nắm cả rồi mà, với lại anh đừng đem hai người ra so sánh với nhau như vậy ,mỗi người họ có những ưu khuyết điểm khác nhau mà

-Em nói cũng như không hà, rốt cuộc em giúp anh hay giúp cô ta vậy

-Em chẳng đứng về phía ai hết, em chỉ đưa ra nhưng lời khuyên chân thành cho anh thôi, đừng tiếc nuối quá khứ anh à, hãy nhìn về tương lai ấy

Lâm có vẻ trầm ngâm suy nghĩ, có thể Trang nói đúng nhưng hiện tại anh vẫn chưa thể chấp nhận ai ngoài Diệp, thôi thì cứ nhờ thời gian ,thời gian có thể xóa đi vết thương lòng trong anh và giúp anh nhận ra tình yêu mới từ Hà My hay không, chúng ta hãy cùng đợi câu trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Áo Cưới Cho Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Đang miên mang với những dòng suy nghĩ và thương thức lý cả phê sử béo ngậy thì mọi tiếng xì xầm phá tan bầu không khí yên tĩnh của quán cà phê Mê Linh, từ ngoài cửa một đôi trai gái đang tiến vào thu hút hết mọi ánh nhìn của các vị khách,phải nói thế nào nhỉ, đúng là trai tài gái sắc xứng đôi vừa lứa, nam đẹp trai lịch lãm nữ có chiều cao lý tưởng khuôn mặt trái xoan thanh tú với những đường nét không thể chê vào đâu được, đó là Tùng văn và Quỳnh Thư ,họ đang tay trong tay tiến vào quán,một số người đã nhận ra Quỳnh Thư cô người mẫu sáng giá của đất Sài Thành, tiếng xì xào bàn tán nổi lên bởi họ không biết chàng trai đi bên cạnh Thư là ai, đại gia nào bởi chân dài hay cặp đại gia mà, Trang cũng tò mò quay ra nhìn ,ánh mắt cô sa sầm ngay lại khi nhận ra Văn, cô quay đầu thật nhanh lại để anh không nhận ra cô rồi nhìn Phúc Lâm Trang giục,

-Em có việc phải về trước ,anh về sau nha

Mọi thay đổi trên nét mặt Trang đã được Lâm nhìn thấy và thấu hiểu, mặc dù anh chưa chắc lắm về mối quan hệ giữa Trang và Văn nhưng anh biết là Trang đang rất khó chịu khi nhìn thấy cảnh này, Lâm chậm rãi uống một ngụm cà phê rồi nói

-Đừng trốn tránh hãy đối mặt với nó đi Trang à

Đang định ngồi dậy thì câu nói của Lâm khiến cô sững người Trang lắp bắp

-Anh... sao anh biết

-Khuôn mặt em đã nói cho anh biết đó,hãy bước tới và chào hỏi đi

-Em không làm vậy được, em sợ em không muốn làm kẻ thứ 3

-Hạnh phúc là do mình níu giữ, mình tự tìm đến nó nếu em cứ như vậy hoài sẽ rất khó chịu đó

-Anh nói em thì giỏi mà coi lại mình đi, thôi kệ em, em về đây

Trang cố gắng cúi mặt bước đi sao cho họ không nhận ra mình vì muốn ra khỏi quán này phải đi qua bàn của Văn, dùng tay phủ mẩu cọng tóc lòa xòa ra để che mặt Trang vừa đi vừa lạy trời cho thoát được nhưng biết làm sao khi ông trời đã làm nên định mệnh đã kí vào sổ se duyên cho cặp đôi này

Xoàng. mãi lo trốn Trang không chú ý đã va ngay vào anh phúc vụ bàn, ly cà phê trên khay vỡ tung tóe văng hết lên bộ quần áo của cô,

-Xin lỗi anh, tôi không cố ý

Vừa nói Trang vừa lui cùi phụ anh ta dọn dẹp những mảnh vỡ dưới sàn

-Quý khách bất cẩn quá, thôi được rồi, mời cô ra quầy tính tiền dùm tôi ly cà phê đó đi

Trang ậm ừ, rồi cố gắng bước đi thật mau nhưng vận sui nào có tha cho cô, vừa mới bước được hai bước, cô đã trượt cái rầm bởi nước cà phê mới đổ lúc này, mọi người đều tập trung mắt về phía cô, Văn và Thư cũng đã nhận ra Trang lật đật ngồi dậy Trang cố cười gượng để khỏi quê, một vòng tay rắn chắc siết chặt eo Trang và đỡ cô dậy, trong tim thức cô biết đó là Văn, lí nhí nói tiếng cảm ơn chứa xong đã bị Văn mắng tới tấp

-Cô Đứng là vụng về quá đi,có sao không?Văn lo lắng nhìn Trang

-Nhờ điểm phúc của anh tôi không sao?

-Cô đứng thiệt là miệt chẳng nói ra được một câu từ tẻ

Cuộc xung đột có lẽ còn diễn ra nữa nếu như không có sự can thiệp của Thư và Lâm, Thư rất ngạc nhiên khi thấy hai người nói chuyện với nhau cô hơi dỗi

-Ủa chị Trang, hai người quen nhau hả

Trang bối rối nên chỉ ậm ừ

-Là đối tác làm ăn thôi,

-Vậy hả, Vậy mà em tưởng hai người là bạn chứ

-Đối tác làm ăn thì cũng là bạn mà,Lâm chen ngang

Thư lịch sự

-Nhận tiện gặp chị Trang ở đây mình mời anh chị vào uống nước luôn anh Văn ha, chị Trang là người thiết kế cho show em diễn lần trước đó, và cũng để cảm ơn chị luôn nhờ nó mà em kí được mấy cái hợp đồng mới do. Văn chẳng biết nói thế nào nên cũng gật đầu đồng ý, còn Trang cô định từ chối nhưng Lâm đã lên tiếng trước

-Ồ, vậy xin cảm ơn tấm lòng của hai vị, nào chúng ta ra kia đi chứ

Văn đưa ánh mắt khó chịu nhìn Lâm trong đầu anh đang thắc mắc không biết anh ta là gì của Trang mà xông xáo vậy, còn cô ta nữa nghe lời anh ta răm rắp, bực mình nhưng anh vẫn tỏ ra lịch sự mời Lâm và Trang tiến lại phía bàn của mình.

Suốt buổi hôm ấy không khí diễn ra thật ngột ngạt và khó chịu chỉ có mình Thư là vui vẻ không biết gì ,Trang không nói gì nhiều chỉ ậm ừ cho qua những câu hỏi của Thư còn Văn ánh mắt anh luôn nhìn Trang chằm chằm làm cô cảm thấy khó xử không tự nhiên ,hết nhìn Trang Văn lại nhìn Lâm bằng ánh mắt dò xét, cuối cùng hết chịu nổi Trang đã đứng dậy với lý do có việc bận phải về, ra tới cổng Trang thở phào một cái cho thoải mái định bước đi típ thì bị Văn chặn ngay trước mặt

-Anh ta là ai vậy

-Anh làm tôi hết hồn vừa nói Trang vừa đưa tay lên ngực

-Sao cô không trả lời câu hỏi của tôi

-À,anh Lâm đó hả, anh ta là bạn tôi

-Bạn mà nhìn nhau tình tứ thế hả, còn anh này anh kia

Trang tức điên lên, anh ta có quyền gì mà tra khảo cô, lại còn nói với cái giọng điệu khó ưa nữa chứ, cô quắc mắt

-Anh thôi ngay đi, mang cái giọng đó về mà nói với nhân viên của anh đó, toi không rảnh, chào anh

Văn thô bạo kéo xệch tay cô lại, rồi dùng vũ lực lôi Trang đi trong sự ngỡ ngàng của Thư và Lâm,mở cửa xe đẩy Trang vào anh rồ ga phóng như bay

trên đường, Trang hốt hoảng

-Anh làm gì vậy ,ở đây là trung tâm thành phố đó, coi chừng gây ra án mạng

Lời nói của Trang chẳng có chút tác dụng nào đối với Văn, anh càng phóng nhanh thêm,sợ đến tái xanh mặt nhớ lần trước ở bệnh viện Văn cũng lái nhanh nhưng hôm nay còn khủng khiếp hơn, biết là la ó không có tác dụng gì nên cô đành xuống giọng

-Có chuyện gì anh cứ từ từ nói, tôi muốn ới quá rồi

Lời nói của Trang lập tức có tác dụng ngay sau đó, kết... tiếng bánh xe ma sát trên mặt đường kèm theo khói bụi tung lên làm Trang như muốn ngẹt thở,cô lấy lại bình tĩnh cô cất giọng

-Tại sao anh lại

-cô là con cóc hay sao mà không biết tôi nghĩ gì thể hả, vì thằng đó phải không?

-Anh nói gì tôi không hiểu

-Không hiểu thật hay giả vờ không hiểu, cô nói đi, tôi phải làm gì...

Chưa nói hết câu thì cảnh sát giao thông đã ra hiệu cho hai người xuống xe, vì Văn đã chạy quá mức tốc độ quy định nên bị cảnh sát đuổi theo là đương nhiên,sau khi xem xét giấy tờ họ ra hiệu cho cả hai theo về đồn, chiếc xe cũng theo đến đó luôn

Tại đồn cảnh sát sau khi trợ lý của Văn đến làm thủ tục và nộp phạt xong, họ được thả ra về nhưng chiếc xe thì phải bị giam lại nửa tháng, Trang cũng không nói gì thêm coo lẳng lẳng bắt taxi ra về Văn cũng không can ngăn, anh leo một mạch lên xe của anh trợ lý mà không thèm nhìn cô lấy một lần,điều đó làm Trang thấy đau nhói trong lòng, không biết lúc này anh ta giận mình vì có gì chẳng lẽ tại anh Lâm, mà sao anh ta nói những lời gì nghe kỳ vậy chẳng lẽ anh ta...,,,không đâu ,anh ta sẽ không thích mình,nếu xét về mọi mặt Trang chỉ hơn được Thư cái là có công việc ổn định còn lại cô đều thua hết cả danh tiếng, tiền bạc và nhan sắc, chắc chắn anh ta sẽ không để ý đến mình,mỉm cười cay đắng Trang cố xua đi dòng suy nghĩ đang trôi trong đầu

Cầm tờ giấy quyết định xin nghỉ phép trong tay,Trang đang phân vân là không biết có nên đi du lịch đâu đó một thời gian không, công việc ở văn Trang cũng đã đi vào ổn định, không có cô một vài ngày cũng không sao,liếc thấy tấm aphi-c quảng cáo của vinpearl trên đường một ý nghĩ lóe lên trong đầu Trang, đứng cũng đã lâu rồi cô không ra Nha Trang thăm bà ngoại, nhân tiện đây đi ra ngoài đó luôn, một phần cũng là để tránh mặt Văn, hi vọng thời gian sẽ giúp cô quên hẳn anh và tiếp tục cuộc sống bình yên như trước đây

Chần chừ một hồi lâu, Trang mới quyết định nói với bà Lan

-Mẹ à,tuần tới con sẽ ra Nha Trang thăm bà ngoại, mẹ có đi với con không

Bà Lan nhìn Trang với ánh mắt dò xét:

-Sao tự nhiên con lại quyết định như vậy, con muốn trốn tránh việc gì ư

-Không mẹ ạ chỉ là con muốn đi du lịch đâu đó, sẵn tiện thì thăm bà luôn

Thờ dãi nhìn con gái bà biết ngay là Trang đang gặp chuyện buồn phiền gì đó ,thôi như vậy cũng tốt để nó ra đó nghỉ ngơi vài bữa cho lấy lại tinh thần, nghĩ thế bà liền nói

-Mẹ còn phải lo coi nhà nữa chứ con, thôi con đi đi, lần sau mẹ đi

-Vâng, Trang buồn bã đáp lời, cố nuốt chén cơm cho xong ,cô vội vã lên phòng chuẩn bị đồ đạc cho chuyến du lịch dài ngày vào tuần tới

Từ hôm đó Văn cũng rất giận Trang, anh chẳng thèm liên lạc với cô nữa, Thư thì cứ kiên tục gọi điện anh cũng báo bận không đi gặp. mỗi lần đi ngang qua IC là lý trí cứ thôi thúc anh vào gặp Trang nhưng hành động đã ngăn anh lại vì lòng tự tôn của một đấng nam nhi không cho phép anh làm vậy,nên anh cho xe vọt qua IC mà thấy trong lòng khó chịu vô cùng

Sáng nay, trong cuộc họp cổ đông có dự án sẽ phát triển chi nhánh của Hanshin ở thành phố biển Nha Trang xinh đẹp, nơi có nền kinh tế đang phát triển, đặc biệt đây là thành phố du lịch nên việc quảng bá hình ảnh của Hanshin ra các châu lục khác là rất khả quan, suy đi tính lại không thấy ai là thích hợp đi khảo sát tình hình cuối cùng Văn đã đưa ra quyết định chính anh sẽ ra đó tìm hiểu và xây dựng chiến lược cho Hanshin, mọi người cũng gật đầu đồng ý, như thế Văn sẽ lên đường ra Nha Trang vào tuần sau,hi vọng sẽ có kết quả tốt đẹp cho Hanshin.

Bạn đang đọc truyện *Áo Cưới Cho Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

8h sáng tại sân bay Tân Sơn Nhất, ôm tạm biệt bà Lan Trang chậm rãi vào phòng cách ly, nghiêng người ra cửa kính từng ánh mây xanh lơ lửng đang bay trong không trung như muốn sà vào buồng máy để lắng nghe nỗi lòng của Trang. Bên phía đối diện một đôi trai gái đang hạnh phúc trong vòng tay nhau, trao nhau những ánh mắt tình tứ yêu thương. Trang chợt mỉm cười cay đắng cho số phận của mình, mang tiếng là đi du lịch nhưng cô chẳng có chút hào hứng nào, nếu là trước đây thì Trang đã thức dậy từ sớm chuẩn bị cho mình biết bao nhiêu là hành trang cho chuyến đi thú vị này nhưng hôm nay cô không có tâm trí, tiếng nói trong trẻo của cô tiếp viên hàng không vang lên báo hiệu cho hành khách chuyển bay từ TP HCM đến Nha Trang đang chuẩn bị hạ cánh, một mối Trang cho hai tay ra sau ghế hít lấy một chút không khí cuối cùng của Sài Gòn còn lại. Đến khi máy bay đã hoàn toàn hạ cánh mọi người bắt đầu lục đục xếp hàng xuống sân bay, Trang mới vớ lấy cái túi sách nhỏ của mình, thông thả cô bước xuống những bậc thang, vẫy một chiếc taxi cô tiến thẳng về TP Nha Trang.

Sân bay Cam Ranh nằm cách thành phố Nha Trang một đoạn khá xa, phải đi mất 1h mới tới được trung tâm thành phố, chiếc taxi đang bon bon chạy trên đại lộ Nguyễn Tất Thành, đây là con đường xanh và sạch nhất TP, một bên là biển một bên là núi, núi hùng vĩ tráng lệ với những dãy đồi sộ, trên đó mọc lên những hàng cây xanh vùn vút như chào đón các du khách tới đây, còn biển thì ẹp diễm lệ nằm ôm mình quanh bãi cát trắng tinh khôi, từng đoàn thuyền của các ngư dân thấp thoáng ẩn hiện nơi phía xa chân trời, Trang say sưa ngắm cảnh, thiên nhiên đã ban tặng cho nơi đây một khung cảnh quá tuyệt vời, trong phút chốc Trang như quên hết mọi u sầu trong lòng, cô đã giành hết tâm hồn mình cho năng tiên của đất trời mà quên hẳn thời gian và phiền muộn, quả đúng như người ta thường nói nếu có khuất mắc trong lòng hãy chọn cách xả stress tốt nhất là đi du lịch.

Chiếc taxi đang chạy vào trung tâm của thành phố, từng dòng người tấp nập với những chiếc xe cộ hiện ra, đường phố Nha Trang không nhiều xe như Sài Gòn, chỉ có một lượng vừa đủ, không có tình trạng kẹt xe mỗi buổi chiều, người dân ở đây hồn hậu, từ tốn, chiếc xe lướt nhanh qua các hàng cây me xanh rờn, đúng là TP du lịch mọi cái đều đầu ra đó, sạch sẽ thoáng mát đó là cảm nhận của Trang về TP này, lúc nhỏ cô rất hay ra đây để thăm bà của mình, phải hơn 10 năm nay cô mới trở lại TP này, nó đổi khác nhiều quá, anh chàng lái taxi lại hỏi Trang

- Cô muốn nghỉ chân ở khách sạn nào thưa cô?

- Anh chở tôi đến 21 Thái Nguyên đi?

- Cô ở nhà người quen à?

- Vâng, mà anh là người ở đây sao?

- Không tôi là dân ở tỉnh ra đây làm nghề thôi, cô thấy TP này thế nào?

- Phải nói như thế nào nhỉ, tuyệt đấy!

- Cô cứ ở đây khám phá vài ngày đi, cô sẽ thấy nó còn tuyệt hơn rất nhiều, cô hãy đi các đảo của TP chúng tôi đảm bảo cô sẽ hài lòng.

- Anh đang làm hướng dẫn viên du lịch đó à, Trang cười tinh nghịch chọc anh tài xế.

- Tôi chỉ hướng dẫn thôi mà, à tới nơi rồi xin mời cô.

Anh taxi lịch sự mở cửa và nghiêng hành lý xuống cho Trang, cúi chào anh Trang tiếng vỗ công nhà bà ngoại mình, khi đi ra đây cô không thông báo vì muốn tạo sự bất ngờ cho bà, rón rén bước lại gần cánh cổng với những giàn hoa giấy đủ sắc màu,

- Renh... reng....

Một bà ** già chạy ra mở cổng, Trang nhận ra ngay đó là ** Mỹ, bà là người lúc nhỏ Trang hay nhõng nhẽo theo bắt bà kể chuyện cho bằng được chứ không là không chịu đi ngủ, mỉm cười sung sướng Trang cất giọng

- Con chào **

Bà ** già ngơ ngác một hồi rồi như chợt nhận ra bà la toáng lên

- Bà ơi, bà ơi cô Trang, cô Trang ra kia bà ơi!

Bà ngoại từ trong nhà lật đật chạy ra giọng hơi cau

- Gì thế ** Mỹ, con Trang nào?

Ra đến cổng và nhận ra Trang nước mắt lấm lem cả đôi mắt in hấn nếp nhăn hai bà cháu ôm nhau sụt sùi, ** Mỹ cũng ứa nước mắt, được một lúc bà ngoại giục ** Mỹ

- ** xách đồ con Trang vào rồi pha cho nó ly nước chanh tội nghiệp cháu bà đã mệt chưa?

- Chưa bà ạ, con còn khỏe như trâu nè, hihi!

Ba người vui vẻ vào nhà, căn nhà vẫn như ngày nào, không khác xưa là mấy, vẫn giàn hoa giấy mà cô rất yêu thích, vẫn bộ bàn ghế mây mà lúc nhỏ hai

bà cháu hay ngồi đan len, căn nhà như viết lên hai chữ ấm cúng và hạnh phúc của một gia đình, bà ngoại lại giục Trang

-Trang, con vào tắm rửa thay quần áo cho mát mẻ, mùa này ở đây nóng lắm, nhanh đi con rồi ra ăn cơm

Trang ngoan ngoãn làm theo lời bà, cuốn mình trong dòng nước mát lạnh Trang thấy tinh thần đã thoải mái hơn hẳn, xong đâu đó cả ba người quây quần bên bữa cơm thân mật Trang ăn liên ba chén chẳng có gì hảo hạn nhưng đó là tấm lòng mà ** Mỹ đã làm nên ăn rất ngon, ăn xong, Trang phụ ** Mỹ rửa chén dọn nhà, cuối cùng Trang vào phòng nghỉ lưng một chút để chuẩn bị cho chuyến đi tham quan thành phố buổi chiều và tối nay.

Vẫn cũng đến Nha Trang nhưng chuyến bay của anh cất cánh sau Trang 2h đồng hồ, đến nơi cũng đã xế trưa Văn chọn cho mình một chỗ nghỉ lý tưởng từ khách sạn Yasaka Sài Gòn nằm trên đường Trần Phú, nghỉ ngơi được một lúc Văn phải đi gặp đối tác hướng dẫn cho công việc của anh lần này. Thay bộ vest lịch sự Văn điem tỉnh bước xuống đại sảnh của Khách sạn, một người đàn ông đứng tuổi đón Văn ở đó hai người trò chuyện một lúc thì ra ô tô và đi dạo quanh TP

Sau một giấc ngủ ngắn để lấy lại sức Trang cũng chuẩn bị đồ đạc và rời khỏi nhà bà, mang theo chiếc máy ảnh vật bất ly thân trong mỗi chuyến đi lịch của Trang, cô đi bộ dạo quanh phố phường của Nha Trang, đi tới đâu cô chụp hình tới đó, nhất là các dãy tiệm áo cưới ở ven đường, ngắm cảnh chán chê, cô vẫy một chiếc Taxi và ra hiệu đi thẳng ra biển, mở cửa kính cho từng làn gió ủa vào mát rượi, Trang thích thú hít thở không khí trong lành của thiên nhiên ban tặng, đến nơi cô ủa nhanh ra biển từng đợt sóng lần lần đang phả vào bờ, cỏi bỏ đôi dép Trang đi chân trần trên cát, vui chân vào cát chơi đùa với biển chán chê bụng Trang bắt đầu sôi lên sùng sục, cổ quan sát khắp nơi để tìm cho mình thứ gì lót dạ nhưng thật thất vọng chẳng có gì ngoài nhưng người đi tham quan, vì là TP du lịch nên việc buôn bán hàng rong bị nghiêm cấm, xa hơn một chút thì chỉ toàn nhà hàng khách sạn nằm sao, nơi đó lại không thích hợp với cô, cuối cùng Trang đành vác cái bụng đói meo về nhà, bà ngoại chào đón cô nơi cửa, mỉm cười hồn hậu bà hỏi

-Sao, cháu bà hôm nay đi chơi thế nào

-Vui bà ạ, rất thoải mái,

-Thế đã ăn gì chưa?

-Dạ. ... chưa nhà mình còn gì ăn không ạ

-Bà biết ngay mà, thôi vào đây, ** Mỹ ơi dọn cơm lên đi

Thế là kết thúc một ngày đầu tiên ở Nha Trang, Trang thấy rất thoải mái khi ở đây, cả buổi chiều hôm nay cô đã được trở lại là Trang vô tư hồn nhiên của 6 tháng trước khi chưa gặp Văn, hình bóng Văn lại xuất hiện trong đầu óc Trang, không biết giờ này anh thế nào, chắc đang hẹn hò với Thư, nghĩ thế nào Trang lấy máy lên sau một hồi đắn đo cô bật máy

Văn đang tận hưởng bữa tối thơm phức tại nhà ăn của khách sạn, không gì ngon bằng đồ hải sản ở đây, vừa tươi vừa ngon bởi nó được nấu theo phương cách Nhật Bản, không cay xèo như thức ăn Trung Hoa nhưng mùi vị thì lại đậm đà vô cùng, điện thoại lại rung lên, anh bực mình” ai giờ này mà gọi thế lỡ mất miếng ăn ngon”, trên màn hình số điện thoại hiện lên cùng với hình ảnh của Trang tấm hình mà văn đã chụp lên trong buổi tối ở Candy Plaza, trông ngực Văn nhấp nhảnh đánh lên, nhận được điện thoại của Trang anh thấy hồi hộp vô cùng, không biết cô ấy gọi mình để làm gì, hít một hơi Văn lấy giọng lạnh lùng

-Alo, Tùng vẫn nghe

-Là tôi –Văn Trang đây

-Biết rồi, tôi không có mù, sao có chuyện gì

Trang ngập ngừng, vì chẳng biết nói gì với Văn, chẳng lẽ nói em nhớ anh, em thích anh, mà nghe giọng Văn lạnh lùng như vậy càng làm cô bối rối quá

-Có gì thì nói nhanh đi, tôi bận lắm đó, Văn cũng hồi hộp không kém

À, không không có gì đâu, chào anh

Trang vội vã cúp máy, thêm chút nữa chắc cô đứng tim mất, chán nản nhìn lên đồng hồ đã 9h tối, chẳng biết làm gì vào lúc này, Trang lấy giấy bút ra để thiết kế, cô đang dự định sẽ cho ra mắt một bộ sưu tập áo cưới với thương hiệu của riêng mình chẳng biết có thực hiện được không nhưng trước mắt cứ cố gắng hết sức cái đã

Sự vô tình cúp máy của Trang khiến Văn càng thêm tức giận, liên tục gọi lại mà Trang không bắt máy, văn cũng chẳng buồn ăn nữa, anh ra hiệu cho nhân viên dọn, Văn lên phòng mở cửa sổ nhìn ra biển, biển ban ngày hiền hòa là thế nhưng về đêm thật dữ dội nó có thể nuốt chửng bất cứ ai bất cẩn, từng đợt sóng cao ngút liên tục xô vào bờ, bọt tung trắng xóa những cơn gió cũng càng mạnh thêm, ngọn đèn vàng đang phản chiếu những tia sáng héo hắt, bất giác anh rung mình một cái, tỉnh hẳn lại người, Văn đóng cửa sổ, tiến đến bàn làm việc, bật Laptop anh liên lạc với trợ lý để theo dõi tình hình của công ty. Ngày mai là một ngày bận rộn đối với Văn, những công việc mới những dự án mới đang chờ anh, cố gắng tập trung vào công việc, ngoài kia những cơn gió vẫn thổi mạnh, trăng đã lên cao báo hiệu một ngày nữa sắp qua.

Từ mờ sáng Trang đã thu xếp hành trang cho chuyến đi tham quan khu reort DaimonBay-Nha Trang. Tọa lạc trên Đại lộ Nguyễn Tất Thành, phía tây thành phố Nha Trang, cách cảng hàng không Cam Ranh khoảng 30 km, Diamond Bay – nơi tự hào tổ chức Hoa hậu hoàn vũ 2008 là sự kết hợp hài hòa giữa Sông, Núi, Đồi và Biển tạo nên một nét riêng so với những vùng đất khác. Đây cũng là một nơi lý tưởng dành cho du khách tận hưởng và khám phá những nét đẹp tiềm ẩn trên vịnh Nha Trang, một trong 29 vịnh đẹp nhất Thế giới, quả đúng không như lời đồn thổi, vừa bước vào cổng Trang đã

choáng ngợp bởi sự xinh đẹp của nó, xanh và sạch là cảm giác của Trang lúc này, đón lấy tấm bản đồ từ tay cô hướng dẫn viên du lịch Trang bắt ngờ, bởi nó quá lớn và có đầy đủ mọi loại hình nghệ thuật, diện tích 180 ha, chắc đi rã căng ba ngày cũng chưa hết, ngoài khu vui chơi còn có khu nghỉ dưỡng, spa. Mua sắm, sân khấu đa năng., chán chờ một hồi lâu Trang quyết định leo lên xe điện tham quan một vòng cái đã rồi từ từ tính sau

ở trên xe điện Trang mãi mê ngắm cảnh đến đã mất, máy ảnh vì thế cũng được dịp nháy liên tục, dự định khi về sẽ tư vấn cho Vy và Khánh ra đây du lịch, lúc này mặt trời cũng đã lên cao, ánh nắng gay gắt của miền nhiệt đới quả thật là khó chịu cộng thêm hơi gió biển khiến Trang cảm giác bỏng tá nơi làn da, mua cho mình một chiếc mũ lát, là loại mũ chuyên dùng đi nắng ở đây, Trang quyết định vào khu nhà hàng để kiểm chút gì lót bụng, xem menu mãi cuối cùng Trang cũng gọi được hai món yêu thích, trong thời gian chờ đợi cô lại tiếp tục ngắm khung cảnh của nhà hàng, cách bày trí đơn giản nhưng tạo cảm giác ấm cúng thân mật, với gam màu chủ đạo là vàng, toàn bộ không gian nhà hàng toát lên vẻ sang trọng và quý phái, nhân viên trong những bộ đồng phục mà theo con mắt nhân ghê của Trang là tuyệt vời mang lại hiệu ứng tốt đẹp cho thực khách, nhìn xung quanh, phải nói là khách không nhiều chỉ những người am hiểu về ẩm thực và có kinh tế mới đến đây, bởi các món ăn ở đây toàn tính bằng \$, đúng là đòi người nếu được đến đây một lần chắc cũng không hối tiếc, lúc này anh phục vụ đã mang thức ăn ra cho cô, mới chỉ nhìn thấy mà nước miếng của Trang đã tuôn ra ồ ồ chả nhưng cô vẫn lịch sự nói cảm ơn anh phục vụ, anh ta cũng lễ phép đáp trả” chúc quý khách ngon miệng”

Trang chậm rãi thưởng thức các món ăn của mình, rất đậm đà, đúng chất châu Á, không cay quá nhưng mang lại cảm giác the the nơi đầu lưỡi rất dễ chịu, chợt nhớ lại buổi đi ăn cùng Văn ở nhà hàng Pháp, cô lại chạnh lòng, giá như có anh cùng đi lúc này thì tốt quá, cô lắc đầu xua đi ý nghĩ không thực Trang tiếp tục với sự nghiệp ăn uống của mình

Thật ra thì Văn cũng đang ở DaimonBay, sáng nay một đối tác làm ăn với Hanshin khi nghe tin anh ra Nha Trang đã mời anh đến khu resort này, hiện tại anh cũng đang dùng bữa trưa ở Universe, nhưng là ở tầng trên của nhà hàng vừa ăn vừa bàn công chuyện làm ăn nên khi Văn rời khỏi nhà hàng thì Trang đã đi rồi, thế là tuy ở cùng một TP, cùng một địa điểm nhưng có vẻ sự tình cờ vẫn chưa thể đến với họ

Chiu tới, sau khi đi chơi chán chê, Trang quyết định ra về, nhưng khi đi ngang cửa nhìn tấm áp phích quảng cáo có dòng chữ “tiễn lăm áo cưới của nhãn hiệu Sido hàn quốc” làm Trang phải thay đổi quyết định, tiến đến quầy lễ tân Trang hỏi nhỏ nhẹ hỏi cô tiếp tân

-Em cho chị hỏi, buổi triển lãm kia bao giờ diễn ra vậy em

-7h tối nay tại khu vui chơi giải trí của DaimonBay chị ạ,

-Thế có tiêu chuẩn gì không em?

-Dạ không, tụi em mở cửa tự do chỉ cần chị yêu thích thời trang thì có thể vào thôi

-Cảm ơn

Trang hí hửng trong lòng, đúng là một công đôi việc, cô sẽ rảnh rỗi lại đến 7h tối để xem, nhìn đồng hồ đã 6h, Trang bắt đầu tiến về hướng khu vui chơi giải trí

Đúng 7h, toàn bộ một góc của khu vui chơi giải trí như sáng rực bởi các ánh đèn đủ màu, hàng trăm con manocanh được khoác lên mình bởi những chiếc váy cưới sang trọng và cực đẹp mắt, rất đông khách đã vào đây nhìn ngắm, Trang cũng vậy, vì đây là nghề của cô mà, tích thú ngắm từng mẫu áo, xăm xoi xem xét từng chút một, cô trầm trồ, ”đẹp quá”, một khách nàng đứng bên cạnh cũng nhìn Trang và bắt chuyện

-Đẹp phải hông chị, ước gì khi em cưới cũng được khoác lên mình những bộ này

-Trang cười: thì khi cưới kêu chồng em mua cho một chiếc

-Chị đùa hả, em sợ thuê còn không đủ tiền nữa huống chi là mua

Trang chỉ biết cười trừ, quả đúng như thế thật, giá một chiếc áo ở đây quá đắt so với hàng trong nước, tình hình này thì chỉ có đại gia mới mua nổi, trong đầu Trang đã bắt đầu lóe lên những tia suy nghĩ về những áp ú về thương hiệu áo cưới của riêng mình

Tình cờ đi ngang qua khu triển lãm, Văn thoáng thấy có cảm giác rất lạ, nhớ đến Văn Trang, vẫn vô thức bước vào, đưa mắt nhìn ngắm các mẫu áo cưới đẹp mắt, anh định bụng sẽ chụp lại vài kiểu coi như làm quà cho cô nhân chuyến đi Nha Trang, nghĩ thế Văn rảo bước thật nhanh, len lỏi vào trong, xuyên qua những ánh điện lấp lánh sắc màu.

Bạn đang đọc truyện *Áo Cưới Cho Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Lòng vòng mãi một hồi lâu Văn chán nản định ra về, ở đây không cho chụp hình mà Văn lại cũng chẳng ham mê gì về thời trang, đang định quay lưng thì đột nhiên anh thấy một bóng người quen quen đang đứng ở góc bên trái của buổi triển lãm, dáng người nhỏ xinh mái tóc dài đen quen thuộc, không thể nhầm lẫn được, đúng là Trang rồi nhưng cô ta đang làm gì ở đây, không lẽ, nghĩ thế Văn rảo bước thật nhanh lại phía Trang. Lúc này Trang đang chú ý ghi

chép lại mấy ý chính cần thiết cho công việc của mình ,Trang là vậy đi đâu cũng mang theo cuốn sổ sổ tay bên mình hễ có phát hiện gì mới thì cô ghi ngay vào kéo quên, hí hoáy một hồi lâu cũng xong.Trang đang định đi xem mẫu khác thì cô cũng đã kịp nhận ra Văn người đàn ông đang tiến về phía mình, “nguy rồi, anh ta làm gì ở đây nhỉ, tốt nhất là trốn thôi”Trang cố chạy thật nhanh luôn lách qua các ngõ ngách h cô núp sau một con manocanh nhưng Văn nào có chịu buồn tha cho cô, bắt đầu từ lúc cô bỏ chạy Văn đã hoàn toàn chắc chắn đó là Trang, anh cũng chạy theo nhưng khu triển lãm này rộng lại đông người được một lúc Trang đã hoàn toàn mất khỏi tầm kiểm soát của Văn,lau những giọt mồ hôi trên trán Văn chán nản bỏ cuộc, nhưng nếu chỉ đơn giản như thế thì không phải là định mệnh trong giờ phút này có lẽ những chiếc áo cưới kia đã kết nối se duyên cho hai người,

Soạt...soạt...các bạn có biết đó là tiếng gì không nhỉ ?? một miếng vải của chiếc áo cưới màu hồng đã bị rách toạt mà thủ phạm đó chính là Trang, vì mãi mê trốn Văn và không chú ý Trang bị một người phụ nữ xô té về bên phải và theo phản xạ cô dùng tay nắm lấy chiếc váy cưới thế là rách chiếc váy, cô nhân viên khu vực ngay lập tức tiến lại

-Xin lỗi nhưng có lẽ chị phải đền chiếc áo này cho chúng tôi đó

-Vâng, là lỗi của tôi, cô cứ nói giá đi,Trang lí nhí

Cô nhân viên lầm nhảm một hồi rồi cũng đưa ra giá

-15 triệu thưa chị

Trang sùng sốt, dù biết nó đắt nhưng cô đâu ngờ là nó những 15 triệu, thế này thì lấy tiền đâu mà đền chứ, hiện tại trong người cô nếu tính cả vật dụng và tư trang cũng chỉ cỡ 10 triệu là cùng,lấy đâu ra tiền mà đền bây giờ, cô nhân viên được nước lên mặt

-Sao, không đủ tiền à, biết đây là đồ hiệu thì đừng có đụng đến, giờ sao, nếu không đền thì buột lòng chị phải lên phòng bảo vệ với tôi thôi

Đám đông bu lại mỗi lúc một đông, những tiếng vì xào to nhỏ vang lên, Trang xấu hổ vô cùng đứng là xui xẻo chết đi được , tên Văn chết tiệt sao lần nào gặp anh tôi cũng xui xẻo thế này há trời,chẳng biết làm thế nào Trang đành theo cô nhân viên lên phòng bảo vệ rồi chuyện thế nào thì từ từ tính tiếp,lững thững bước đi chợt một giọng nói quyền uy vang lên

-hãy để tôi đền bù cho cô ấy

Mọi người trong đám đông đều tản ra nhường chỗ cho một người đàn ông bước vào, Trang cũng ngạc nhiên không kém, là Văn,trời ơi xấu hổ chết đi được, Trang càng cúi đầu xuống thấp hơn

-Đây là tám sét 20 triệu ,cô hãy cầm lấy không cần trả lại tiền thừa

Cô nhân viên cũng ngạc nhiên không kém,cô lắp bắp

-Vâng... cảm ơn anh,rồi mừng hùm lặt đặt chạy đi

Trang lúc này vẫn còn ngơ ngời ra đến khi nghe Văn giục cô mới bừng tỉnh

-Còn không chịu đi ,muốn ở lại vào trại giam luôn à

-kệ tôi,mà ai muốn anh giúp đâu, mà sao anh hào phóng quá vậy, nói trước cho anh biết tôi chỉ trả anh 15 triệu thôi đó nha

-Thì tôi có bắt cô trả lại tiền đâu, thôi theo tôi ra xe đi tôi đưa cô về

-Sao anh biết tôi muốn về?

-Thế cô định ở đây để rồi xé thêm mấy cái áo nữa hả,

Nói xong Văn đi bỏ đi thẳng, anh đi rất nhanh khiến Trang chạy theo một muốn chết, ra đến xe Văn mở cửa bước vào chẳng thèm ga lăng mở cửa cho Trang gì cả, nhìn thấy ghét nhưng giờ mà không theo hấn thì lấy gì mà về,chẳng lẽ ở lại khu resort như thế thì tốn kém quá, bầm bụng cô làm mặt dày mở cửa xe bước vào, vừa ngồi xuống ghế chưa kịp thở một đã bị Văn mắng

-Sao lúc nào tôi gặp cô cũng thấy cô gây chuyện thế hả, vô phúc cho ai lấy phải cô

-Abh thôi cái kiểu châm chọc đó đi,Trang bực tức

-Thì tôi nói sự thật mà,Văn cười cười

Trang nguyền một cái rở dài như vẽ không thèm chấp, Văn cho xe lướt chậm chậm mở tung cửa kính để đón những làn gió mát lạnh về đêm từ biển thổi vào, không khí chìm trong yên lặng lạ thường , mãi lợt lợt Văn mới lên tiếng phá tan bầu không khí yên tĩnh

-Sao cô lại ở đây, chẳng phải cô đang ở Sài Gòn sao

-tôi đi du lịch,còn anh sao lại ở đây

- Tôi đi công tác

Không khí lại yên lặng như lúc nãy, Trang chẳng biết nói gì với Văn mặc dù mấy qua cô không lúc nào thôi nghĩ đến anh, thậm chí ngay lúc này Trang cũng không dám nhìn thẳng vào mắt anh cô chỉ lén lén nhìn qua ô kính phía trước, hôm nay cô mới phát hiện văn là mẫu người rất lý tưởng, đẹp có đầu óc lại ôn về mặt kinh tế, một người đàn ông mà ai được văn yêu cũng phải hạnh phúc, nhưng điều đó cũng chỉ là mơ ước của cô, miên man với những dòng suy nghĩ cô không để ý rằng, Văn cũng đang nhìn cô qua ô kính, Trang không đẹp nhưng rất có duyên và cá tính, đặc biệt là nụ cười có thể hút hồn bất cứ người đàn ông nào khi nhìn thấy, đáng người không được chuẩn như người mẫu nhưng bù lại rất đầy đặn và cân đối, lúc này hai người đang có những suy nghĩ về nhau nhưng không dám nói, Văn lúc nào cũng vậy luôn độc đoán và tự cao, không để cho bất cứ ai được suy nghĩ của mình, khuôn mặt luôn lạnh lùng, Trang thì tình cảm, dễ xúc động, mềm mỏng là một con người đa cảm, nếu xét về tính cách thì hai người này có cùng một điểm chung đó là cố chấp và ngang bướng. Văn thấy không khí ngột ngạt quá nên anh lại lên tiếng

- cô ra đây một mình à, cô đang ở đâu?

- tôi đi một mình, tôi đang ở nhà bà tôi

- Thế mấy hôm nay cô đi chơi được những đâu rồi?

- Thì vòng quanh TP thôi, không có đi xa

- Chúng ta đi ra biển chơi nhé

Không đợi Trang đồng ý văn quay phắt xe chạy về hướng bãi biển, từng làn gió nhẹ thổi vào làm tung bay mái tóc dài của Trang mang theo mùi hương dễ chịu của thảo dược, Trang cũng im lặng không phản ứng, bởi cô cũng yêu biển, yêu TP này, hơn nữa là cô rất muốn được cùng ngắm biển với Văn, dù một lần này cũng được để mai sau khi bất chợt có nghĩ đến Văn thì còn có những kỉ niệm trong ký ức.

Xuống xe Trang chạy tung tăng ra bãi cát như một đứa trẻ, vùi chân trên cát cô lẩm bẩm hát lên một bài hát quen thuộc, thỉnh thoảng lại nghịch sóng đang vỗ vào bờ, Văn mỉm cười thích thú ngắm từng cử chỉ hành động của Trang, lặng lẽ ngồi trên bậc đá quan sát cô, anh như đang say, say trong gió trong cát và cả trong tâm hồn, cảm giác rất yên bình và thanh thản, ước gì thời gian cứ trôi chậm lại anh muốn nhìn ngắm Trang thêm chút nữa, còn Trang sau khi chơi chán chê quay lại cô thấy Văn đang nhìn mình với ánh mắt rất tình cảm, cô cảm thấy tim mình rung lên nhẹ nhẹ, đưa tay lên ngực trấn an mình, cô từ từ tiến lại phía Văn

- Anh nhìn gì tôi vậy?, trông ngố lắm hả

- hôm nay trông cô rất đẹp, tôi nói thật đó

Lời nói của Văn lại vô tình xoáy vào tim Trang, ước gì ngày nào cũng được nghe những lời nói này, Trang mỉm cười đáp lại trong vô thức

- Hôm nay anh cũng rất đẹp, anh nên dịu dàng như lúc này có lẽ sẽ tốt hơn

Văn đưa đôi mắt ngạc nhiên nhìn Trang, anh không nghe lầm chứ Trang đang khen anh, đây là lời nói thân thiết và gần gũi nhất mà Trang nói với anh, mỉm cười hạnh phúc anh nói

- Thật không, tôi có đẹp bằng biển ngoài kia không? Nếu cho em chọn tôi và biển em sẽ chọn cái nào?

- Tất nhiên là anh rồi Trang nói không suy nghĩ

- Gì cơ?, em nói

Trang như bừng tỉnh lại, cô cố gắng che dấu cảm xúc, cặp hai hàng lông mi cong vút lại cô lí nhí

- À không, không có gì, mà anh so sánh buồn cười quá đi, biển thì sao so với con người được chứ. Văn thoáng thất vọng, anh buồn buồn

- Thế à, tôi cũng từng suy nghĩ nếu mình là biển thì tốt quá, không ưu tư muộn phiền, không hờn ghen đau khổ, tôi có một công việc tốt nhưng cuộc sống chỉ lo mưu toan tính toán, lúc nào cũng chỉ dán mắt vào vì tính và tiền bạc không có thời gian cho riêng mình, những người tiếp cận hoặc kết bạn với tôi cũng chỉ vì tiền vì danh tiếng chứ thật sự không ai thật lòng, biển có sóng là người bạn trung thành, luôn rì rào vỗ về bên mình, cát trải miên man ngàn năm ngóng chờ biển, mười mấy năm nay anh luôn sống trong sự cô độc không tìm được tri kỉ nhưng từ khi gặp em anh thấy em là người rất tốt không ham danh vọng tiền bạc làm việc vì niềm đam mê chứ không vụ lợi và ham danh vọng, Văn Trang à chúng ta có thể...

Trang hoảng sợ cắt ngang lời nói của Văn

- Minh về đi, khuya rồi anh

- Em không nghe anh nói hết câu sao??

- Nói gì chứ... em buồn ngủ rồi

Văn thờ dãi, đúng là thích một người rất khó mở lời, cảm giác được ở bên Trang rất lạ, tìm anh luôn xốn xáo rung cảm, không tẻ nhạt và nhàm chán như lúc ở bên Thu, nhưng tình cảnh hiện tại không cho phép anh nói ra lời yêu, hơi vội thì phải với lại Văn có cảm giác nếu nói ra lúc này có lẽ sẽ thất bại, cố

dấu lòng anh khó nhọc cất tiếng

-Chúng ta làm bạn của nhau nha em

Mỗi lời nói của Văn như xé sâu vào cõi lòng Trang, cô đã trông chờ một câu hơn thế, dù cô không chắc sẽ trả lời thế nào nhưng lời nói “làm bạn “ của Văn sao thấy vô tình và đau đớn quá, cổ giấu những giọt nước nhòe nơi khóe mi, cô nói

-Nhất định rồi, là bạn, ... là bạn... vậy mình về thôi anh

Tiếp tục không khí yên tĩnh trên đoạn đường về nhà, chẳng ai nói bất cứ câu gì, thả Trang về nhà xong, anh quay xe đi mà không dám nhìn lại, Trang cũng cố gắng chạy thật nhanh vào nhà, cô đã cố gắng lắm mới không để Văn thấy những giọt sương trên mí mắt của mình, nếu thêm chút nữa chắc cô không cầm được lòng mình, vừa vào đến phòng nước mắt Trang lại tuôn ra, cảm giác yêu đơn phương, yêu mà không nói ra thật đau khổ, mới chỉ thế này mà Trang đã không chịu nổi thì không biết lúc nhìn cảnh Văn và Thư trên lễ đường Trang sẽ như thế nào, cố lau vội những giọt nước mắt cô nhủ lòng hãy gạt bỏ tình cảm của mình ra khỏi trái tim, hãy cố mỉm cười và xem nhau như bạn bè

Trên đường về khách sạn Văn cũng không ngừng suy nghĩ, không biết anh làm thế có đúng không, trái tim anh đang thương nhớ nó lành đềm như con thuyền trên đại dương nhưng không có bến chờ, đại dương có lúc hiền hòa có lúc dữ dội không bình yên, nếu thuyền gặp giông bão không có đường quen bến đỗ thanh bình không biết sẽ ra sao, thôi thì trước mắt hãy cứ xem nhau như hai người bạn, hai người bạn tốt ấy, ngày mai, anh sẽ thực hiện như đã hứa sẽ đưa người bạn đi tham quan khu du lịch Vinpearl Land nằm trên đảo Hòn Tre của vịnh Nha Trang hi vọng cuộc đi chơi sẽ diễn ra vui vẻ như ý muốn.

Xuống xe Trang chạy tung tăng ra bãi cát như một đứa trẻ, vùi chân trên cát cô lẩm bẩm hát lên một bài hát quen thuộc, thỉnh thoảng lại nghịch sóng đang vỗ vào bờ, Văn mỉm cười thích thú ngắm từng cử chỉ hành động của Trang, lặng lẽ ngồi trên bậc đá quan sát cô, anh như đang say, say trong gió trong cát và cả trong tâm hồn, cảm giác rất yên bình và thanh thản, ước gì thời gian cứ trôi chậm lại anh muốn nhìn ngắm Trang thêm chút nữa, còn Trang sau khi chơi chán chê quay lại cô thấy Văn đang nhìn mình với ánh mắt rất tình cảm, cô cảm thấy tim mình rung lên nhẹ nhẹ, đưa tay lên ngực trấn an mình, cô từ từ tiến lại phía Văn

-Anh nhìn gì tôi vậy?, trông ngó lắm hả?

-hôn này trông cô rất đẹp, tôi nói thật đó

Lời nói của Văn lại vô tình xoáy vào tim Trang, ước gì ngày nào cũng được nghe nhưng lời nói này, Trang mỉm cười đáp lại trong vô thức

-Hôm nay anh cũng rất đẹp, anh nên dịu dàng như lúc này có lẽ sẽ tốt hơn

Văn đưa đôi mắt ngạc nhiên nhìn Trang, anh không nghe lầm chứ Trang đang khen anh, đây là lời nói thân thiết và gần gũi nhất mà Trang nói với anh, mỉm cười hạnh phúc anh nói

-Thật không, tôi có đẹp bằng biển ngoài kia không? Nếu cho em chọn tôi và biển em sẽ chọn cái nào?

-Tất nhiên là anh rồi Trang nói không suy nghĩ

-Gi cơ?, em nói

Trang như bừng tỉnh lại, cô cố gắng che dấu cảm xúc, cặp hai hàng lông mi cong vút đang nhấp nháy cô lí nhí

-À không, không có gì, mà anh so sánh buồn cười quá đi, biển thì sao so với con người được chứ. Văn thoáng thất vọng, anh buồn buồn

-Thế à, tôi cũng từng suy nghĩ nếu mình là biển thì tốt quá, không ưu tư muộn phiền, không hờn ghen đau khổ, tôi có một công việc tốt nhưng cuộc sống chỉ lo mưu toan tính toán, lúc nào cũng chỉ dán mắt vào vì tính và tiền bạc không có thời gian cho riêng mình, những người tiếp cận hoặc kết bạn với tôi cũng chỉ vì tiền vì danh tiếng chứ thật sự không ai thật lòng, biển có sóng là người bạn trung thành, luôn rì rào vỗ về bên bờ, cát trải miên man ngăn năm ngoái chờ biển, mười mấy năm qua anh luôn sống trong cô độc, không tìm ra tri kỉ của đời mình nhưng từ khi gặp em anh thấy em là người rất tốt không ham danh lợi và tiền bạc làm việc bằng niềm đam mê sống trung thực và không thủ đoạn, Văn Trang à chúng ta có thể...

Trang hoảng sợ cắt ngang lời nói của Văn

-Mình về đi, khuya rồi anh

-Em không nghe anh nói hết câu sao?

-Nói gì chứ... em buồn ngủ rồi

Văn thở dài, đúng là thích một người rất khó mở lời, cảm giác được ở bên Trang rất lạ, tim anh luôn xốn xao rung cảm, không tê nhạt và nhàm chán như lúc ở bên Thư, nhưng tình cảnh hiện tại không cho phép anh nói lời yêu, hơi vội thì phải với lại Văn có cảm giác nếu nói ra lúc này có lẽ sẽ thất bại, cổ dấu lòng anh khó nhọc cất tiếng

-Chúng ta làm bạn của nhau nha em

Mỗi lời nói của Văn như xé sâu vào cõi lòng Trang, cô đã trông chờ một câu hơn thế, dù cô không chắc sẽ trả lời thế nào nhưng lời nói “làm bạn” của Văn sao thấy vô tình và đau đớn quá, cổ giấu những giọt nước nhòe nơi khóe mi, cô nói

-Nhất định rồi, là bạn, ... là bạn... vậy mình về thôi anh

Tiếp tục không khí yên tĩnh trên đoạn đường về nhà, chẳng ai nói bất cứ câu gì, thả Trang về nhà xong, anh quay xe đi mà không dám nhìn lại, Trang cũng cố gắng chạy thật nhanh vào nhà, Trang đã cố gắng lắm mới không để Văn thấy những giọt sương trên mí mắt của mình, nếu thêm chút nữa chắc cô không làm chủ được lòng mình mất, vừa vào đến phòng nước mắt Trang lại tuôn ra, cảm giác yêu đơn phương, yêu mà không nói ra thật đau khổ, mới chỉ thế này mà cô đã không chịu nổi thì không biết lúc nhìn cảnh Văn và Thư trên lễ đường Trang sẽ như thế nào, cố lau vội những giọt nước mắt cô như lòng hãy gạt bỏ tình cảm của mình ra khỏi trái tim, hãy cố mỉm cười và xem nhau như bạn bè

Trên đường về khách sạn Văn cũng không ngừng suy nghĩ, không biết anh làm thế có đúng không, trái tim anh đang thương nhớ nó lênh đênh như con thuyền trên đại dương nhưng không có bến chờ, đại dương có lúc hiền hòa có lúc dữ dội không bình yên, nếu thuyền gặp giông bão không có đường quen bến đỗ yên lành không biết sẽ ra sao, thôi thì trước mắt hãy cứ xem nhau như hai người bạn, hai người bạn tốt ấy, ngày mai, anh sẽ thực hiện như đã hứa sẽ đưa người bạn đi tham quan khu du lịch Vinpearl Land nằm trên đảo Hòn Tre của vịnh Nha Trang hi vọng cuộc đi chơi sẽ diễn ra vui vẻ như ý muốn.

Bạn đang đọc truyện *Áo Cưới Cho Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Kế hoạch đi Vinpearland bị thay đổi trong phút chót, sáng nay Văn phải đi gặp một đối tác lớn của công ty từ Sài Gòn bay ra để giải quyết một số vấn đề mà hai bên còn bất cập trong quá trình hợp tác. Gọi điện cho Trang đòi lại Văn cũng cảm thấy không vui đáng lẽ ngày hôm nay Văn và Trang đã được vui vẻ đi chơi nhưng tất cả cũng vì công việc, liên quan đến cả công ty, cả 1000 nhân viên chứ chẳng chơi, Trang cũng thông cảm cho Văn nên cũng vui vẻ không trách cứ gì Văn. Còn lại có một mình Trang cũng chẳng buồn đi nữa, đi có một mình thấy lẻ loi quá, nên cô đành ở nhà ngồi chờ Văn xong việc sẽ đến đưa mình đi chỗ khác chơi vậy, dù gì thì anh cũng rảnh TP này hơn Trang mà

10h sáng vẫn không thấy bóng Văn đâu, cũng không có một cú điện thoại Trang ngồi chờ mà thấy sốt ruột quá trời, Trang đang lo lắng cho văn sợ anh xảy ra chuyện gì, thấy Trang cứ đi qua đi lại đứng ngồi không yên bà ngoại tò mò hỏi

- Sáng nay con không đi chơi à? hay con đang đợi ai?

- Vâng, con đợi bạn đến đi cùng cho vui bà ạ

- Ủa con có bạn ở đây à?, sao bà không biết vậy

- À, anh ấy ở TP HCM ra

Nhìn đứa cháu yêu quý của mình bà biết chắc là cái anh chàng nó đợi chắc phải quan trọng với nó lắm, nhìn nó lo lắng thế này mà lại, nếu quả thật như vậy thì bà cũng mừng cho nó, tội nghiệp con bé từ nhỏ đã thiếu thốn tình cảm của ba mẹ, ba nó thì cứ mãi lo kiếm tiền không quan tâm tới gia đình đến khi nhận ra thì đã không còn kịp, trong một lần vội vã về nhà sau chuyến công tác để đưa mẹ con nó đi chơi, đã xảy ra tai nạn thảm khốc khiến ba nó mất mạng bỏ lại mấy mẹ con, lớn lên một chút nữa thì chỉ lo có công việc, bà ngoại lại lắc đầu cố gắng tập trung vào mấy mũi đàn nhưng đôi mắt thì lâu lâu vẫn liếc nhìn Trang

Đúng 11h Văn bước ra khỏi phòng những tưởng chỉ gặp và thương lượng một chút vấn đề, ai ngờ có quá nhiều sự việc bất đồng nên anh và đối tác phải thương lượng đến trưa, bước đầu cũng đã giải quyết ổn thỏa hai bên vẫn tiếp tục quan hệ hợp tác, thở ra mấy cái liền Văn lật đật gọi cho Trang, vì anh biết cô đã chờ anh lâu rồi

- Alo

- Anh nè, em còn ở đó không, anh qua đón em đi ăn cơm trưa nha

- Anh xong việc rồi hà, vậy mà em tưởng anh có chuyện gì chứ

- sao, em lo lắng cho anh à?

- Thôi đi, mà anh cứ nghỉ ngơi đi, em ở nhà ăn cơm cũng được mà, đi ra ngoài tốn kém lắm, à hay là anh đến nhà ngoại em ăn cơm luôn cho vui

- Được thế thì tốt quá, anh tới liền đây

Văn vui ra mặt vì đây là lần đầu tiên Trang chủ động mời anh ăn cơm mà lại là đến nhà nữa chứ, mở cửa xe huyết sắc vang bài hát quen thuộc Văn cho xe theo hướng nhà bà ngoại Trang

Nói chuyện với Văn xong Trang quay qua xin phép bà ngoại cho Văn đến nhà mình, bà gật đầu đồng ý không quên kêu ** Mỹ chuẩn bị thêm mấy món để đãi khách. 15 p sau Văn đến ,mọi công việc chuẩn bị cho bữa ăn đã hoàn tất, Trang đích thân xuống bếp phụ ** Mỹ, trang trí mấy món ăn cho đẹp mắt rồi bày lên bàn, xong đâu đấy Trang lên nhà lúc này Văn đang ngồi nói chuyện với bà, hai người có vẻ rất hợp nhau nói chuyện rất vui vẻ, Văn lịch sự đem đến một hộp bánh làm quà khiến bà rất thích, Trang mời cả hai xuống dùng cơm khi Văn đi ngang qua Trang hỏi nhỏ

-Hai người nói gì mà vui vẻ thế

-À, bà kể chuyện hồi bé của em đấy mà

-Gi cơ, vậy anh đã nghe cái gì rồi

-Không nói, để mai mốt về TP anh đến IC rao ,Văn cười ngặt nghẽo

-Anh.....,Trang tức cảnh hông lên

Tiếng bà ngoại lại vang lên

-Hai đứa không mau xuống ăn cơm còn làm gì trên đó

-Dạ, cả hai đồng thanh

Suốt bữa cơm không khí diễn ra rất ấm cúng và thân mật, không còn ngượng ngịu và khó chịu như bữa cơm ở nhà Trang hôm trước,Văn không ngừng chăm chọc Trang ,cứ món nào Trang nẫu là y như rằng văn chê lên chê xuống còn Trang thì ngượng chín mặt, xấu hổ cô đá mạnh vào chân văn khiến anh la oai oái,Bà ngoại và ** Mỹ thì chỉ biết cười chịu thua hai đứa trẻ.kết thúc bữa cơm, Trang và Văn đi dạo quanh khu vườn của bà,không gian tuy nhỏ nhưng thật mát dịu và trong lành, những cây cau cao thẳng tắp với những tàu lá đung đưa nhẹ trong gió,từng khóm cúc vàng rực đang vươn mình đón lấy những tia nắng mặt trời chói chang của buổi trưa mùa thu miền trung, ở đây là thể quanh năm chỉ có hai mùa mưa và khô,mùa khô thì cây rụng hết lá nắng chói gắt đến sạm da,còn mùa mưa thì tầm tã, gây lụt lội và mất mùa, cũng may là ở đây gần biển nên còn có gió thổi vào chứ nếu không thì chắc không chịu nổi,Văn và Trang vẫn chậm chậm đi bên nhau cả hai không nói với ai câu gì chỉ biết ngắm cảnh và suy nghĩ,được một lúc Trang chỉ Văn dừng lại hai người đến ngồi nghỉ dưới gốc cây ngọc lan, mùi thoang thoang nhẹ nhẹ khiến khung cảnh càng thêm bình yên và mát dịu, Văn lên tiếng trước

-Vườn nhà bà em nhiều cây nhỉ

-Vâng, tự tay bà em đã trồng đấy,bà yêu khu vườn và ngôi nhà này lắm, mấy lần mẹ em bảo bà vào TP sống mà bà không chịu đi

-Nếu là anh thì nah cũng quyết định như bà thôi, ở đây mang lại cảm giác thanh thản không ồn ào bon chen như ở Sài Gòn

-Anh nói cũng đúng,Trang gật đầu tỏ vẻ đồng ý

Ngắm cảnh xong Văn xin phép ra về, định chờ Trang đi chơi vài chỗ nữa nhưng cô nằng nặc từ chối nên Văn cũng không muốn ép, anh buồn bã ra về,thực ra Trang cũng rất muốn đi cùng Văn nhưng cô sợ, sợ cái cảm giác của mình lúc ở của mình lúc ở cùng anh, cô thậm chí bản thân mình, sao lại yếu đuối trong chuyện tình cảm như thế ... ,tự nhủ với lòng sẽ không sao cô về phòng chiều nay cô sẽ không đi đâu nữa, ở nhà ngủ một giấc cho xong

Nghe tin đại gia khét tiếng của đất Sài thành ra Nha Trang , các ông chủ, các tập đoàn lớn liên tục gọi điện mời Văn đến tham dự tiệc, đi chơi, đã ngoại... họ làm vậy cốt cũng chỉ để lấy lòng anh mong được chú ý và hợp tác trong công việc, lúc này cũng vậy, vừa về đến khách sạn anh lại có điện thoại lần này là của một ông chủ kinh doanh đá quý ,một thương hiệu mới nổi trên thị trường,Văn nghiêm nghị

-Alo, Tùng Văn nghe

-Văn hả cháu, nghe tin cháu đến Nha Trang mà chẳng kịp ra sân bay đón ,hi hi cháu dạo này có khỏe không?

-Có chuyện gì chú nói mau đi cháu đang bận,Văn bực

-là thế này, tối nay là sinh nhật con gái chú ,nếu có sự xuất hiện của cháu thì còn gì bằng?

-Vâng, cháu sẽ đến

Nghe thế ông ta mừng hóm, thế là kế hoạch gán ghép Văn cho con gái mình bước đầu đã thành công,còn Văn anh thừa biết mục đích của ông ta, Văn cũng đã gặp cô ta mấy lần, cái loại con gái lăng lơ không biết liêm sỉ như thế không bao giờ lọt vào mắt xanh của anh, sở dĩ hôm nay anh nhận lời là để làm ch o họ thấy để họ không còn hi vọng nữa.nhéch mẹp văn bật máy gọi điện cho Trang

-Có chuyện gì không anh

-tối nay em rảnh không

-Chi vậy anh

-Em có thể đi dự tiệc sinh nhật với anh không?

-thôi không được đâu, em ngại mấy chỗ đó lắm,với lại em đâu có quen họ

-Anh năn nỉ em đó, giúp anh làng này thôi,chẳng lẽ bạn bè lại không giúp đỡ nhau lúc hoạn nạn sao

Lại bạn bè ,mỗi lần nhắc đến hai chữ đó lại khiến tim Trang đau nhói, đúng là bạn bè tốt thì phải giúp đỡ nhau lúc khó khăn, được rồi Trang sẽ giúp Văn, Trang sẽ tranh thủ những ngày ở đây để được cùng Văn vui vẻ không nghĩ nhiều đến hiện tại, mai mốt vào Sài Gòn rồi Trang sẽ cố gắng gạt Văn ra khỏi suy nghĩ của mình và xem nhau như hai người bạn thật sự.

Bạn đang đọc truyện *Áo Cưới Cho Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Đúng 7h Văn đến đón Trang, hôm nay cô rất đẹp, khuôn mặt được trang điểm nhẹ nhàng, mái tóc uốn xoắn buông xả tự nhiên, cộng với chiếc áo dạ hội màu đỏ nổi bật, nhìn Trang giống như một thiên thần, Văn ngây người ra để ngắm Trang, cô hơi ngại nên giục

-Chúng ta mau đi thôi?,

-Ừ,Văn bưng tỉnh

Chiếc xe lao vun vút trên mặt đường trơn, phố ban đêm thật đẹp những hàng cây được mất dây điện lấp lánh trông thật hiện đại và hoành tráng, đúng là Tp du lịch mọi thứ đều hoàn hảo đến từng chi tiết, quay về với thực tại Trang đang lo sợ cho buổi tiệc mình sắp đến, tuy đây không phải lần đầu Trang đến những chỗ này nhưng cô vẫn cảm thấy bất an, bởi cô không hề biết gì về họ cũng chẳng biết mục đích của Văn kêu cô đến đây làm gì,thấy Trang có vẻ căng thẳng Văn trấn an

-Không sao đâu, em đừng lo quá

-Nhưng đến đó em sẽ làm gì

-Em cứ tự nhiên như bình thường là được, hãy làm và nghe theo lời anh, mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi

-Vâng

Tới nơi, vừa bước xuống xe đã có người lái đi giữ,Trang quan sát chung quanh đây là một khu biệt thự lớn với diện tích vườn rất rộng đủ không gian để tổ chức một buổi tiệc ngoài trời,Văn biết Trang đang lo lắng nên anh siết nhẹ tay Trang và từ từ tiến vào trong

Khung cảnh hiện ra trước mắt khiến Trang choáng ngợp đúng là một bữa tiệc sinh nhật quá hoành tráng, toàn là các đại gia quý tộc, ai cũng ăn mặc rực rỡ màu mè, toàn hàng hiệu cũng may là Trang có chuẩn bị cộng với kinh nghiệm của một nhà thiết kế thời trang khiến cô không bị lép vế trước họ ngược lại trông cô càng xinh xắn và tràn đầy sức sống hơn, từng quầy thức ăn được bày ra ở hai bên bữa tiệc ,chính giữa sân khấu là một chiếc bánh kem 5 tầng với đủ màu sắc và hương vị, nhìn cũng đủ biết đây là sinh nhật của một vị có máu mặt thảo nào Văn lại được mời đến, nhưng tại sao anh lại kéo theo mình? điều này càng khiến Trang khó hiểu, mấy người trong đám đông cũng bắt đầu nhận ra sự có mặt của Văn họ lần la đến chào hỏi, xu nịnh đủ điều, Trang nghe mà phát ngán cô thăm khám phục văn anh phải nghe những lời giả tạo như vậy mà vẫn cười cười nói nói được gặp cô chắc cô ***** lại quá,lúc họ đã tán đi hết Văn liền hỏi Trang

-Sao, khó chịu lắm à

-Chứ sao nữa, toàn những lời nói láo

-Chịu thôi, kinh doanh là vậy đó, không đi cửa sau sao mà làm ăn được hả em

-Thôi đi, em chẳng hiểu mấy cái thứ này gì cả, nhức đầu thêm,

Văn cũng lắc đầu chào thua Trang luôn, đã 24- 25 tuổi đầu mà tính cách trôngng hư một đứa con nít, ngang tàn và bướng bỉnh, nhưng Văn cũng thăm khám phục Trang ngoài đời là thế nhưng cửa vào công việc là Trang chính chắn hơn hẳn, mọi suy nghĩ và cố gắng của cô luôn hơn người khác vì thế nên rất được các nhà lãnh đạo tin tưởng và giao nhiệm vụ

Từ lúc Văn bước vào ông Tào chủ buổi tiệc đã cảm thấy không vui khi anh đi cùng một người phụ nữ đến, không biết cô ta là ai có quan hệ gì với Văn ,theo kết quả điều tra của ông thì Văn vẫn chưa có bạn gái, 2 năm trước biết tin anh có qua lại với Thu, cô người mẫu mới nổi, ông ta đã cho Thúy Diễm tìm cách tiếp cận Văn nhưng không có kết quả, hôm nay ông lại tiếp tục tung ra kế hoạch này nhưng Văn lại dẫn một cô gái khác đến, nhếch mép cười gian ông Tào tiến lại phía Văn và Trang

-Rất hân hạnh vì cháu đã đến,đây là

-À, đây là Vân Trang,vợ sắp cưới của cháu

Trang không tin vào tai mình, tại sao Văn lại nói như vậy ,rõ ràng chính anh đã đề nghị hai người là bạn kia mà, Trang định giải thích nhưng Văn đã kịp thời ngăn Trang lại, nắm chặt lấy tay Trang ghé sát vào tai anh nói nhỏ

-Em hãy làm theo lời anh, rõ chưa, anh sẽ giải thích sau

nói đoạn văn quay ra giả bộ tươi cười với ông Tào

-Hi vọng hôm đám cưới tại cháu chú sẽ đến dự

Ông Tào lấp bắp:

-Sao tôi không nghe báo chí đăng tin nhỉ, bình thường họ nhanh nhẹn lắm mà, với lại phải đăng tin cho mọi người cùng biết chứ, có vợ sắp cưới xinh quá mà lại

-cảm ơn chú, cháu cũng cho người đăng rồi ,chắc tại chú không quan tâm đó thôi

Biết không nói lại Văn ông Tào quay sang đĩa Trang

-Chào cháu, hân hạnh được biết cháu trông cháu xinh đẹp thế này chắc thân phụ phải là người nổi tiếng lắm nhỉ, thế họ là chủ tập đoàn nào, cháu nói xem không chừng họ là bạn của chú đây

Trang biết ngay ông ta muốn hạ nhục mình, nhưng ông ta đâu có ngờ Trang không phải tay vừa, lẫn lộn trong nghề bao nhiêu năm nay Trang thừa sức đối phó với những loại người như ông ta,mỉm cười Trang đáp trả

-Ba mẹ cháu chỉ là công nhân viên chức thường thôi, cháu nghĩ chắc chú không để ý tới họ đâu, mà gia cảnh đâu có gì quan trọng đúng không chú, cháu nghĩ chú cũng là người hiểu chuyện mới gặp lần đầu không nên hỏi quá sâu vào đời tư người ta ,như thế sẽ trở thành bất lịch sự đúng không chú?

Ông Tào cứng họng trước câu trả lời của Trang, cười gượng gạo ông ta bỏ đi chỗ khác, trong lòng vẫn không nguôi cơn tức, còn Văn anh đang nhìn Trang kinh ngạc Văn cứ tưởng rằng Trang sẽ bị ông Tào bắt bạt lúc này định ra tay cứu giúp ai ngờ Trang đã chơi ông ta một vở.tiếng nhạc nổi lên báo hiệu bữa tiệc đã bắt đầu, sân khấu bùng sáng lên mọi con mắt đều đổ dồn về phía đó Văn và Trang cũng không ngoại lệ.

Bữa tiệc chính thức bắt đầu, trên sân khấu một cô gái xinh đẹp bước ra, cô ta búi tóc cao khuôn mặt được trang điểm lộng lẫy với một chiếc váy màu cam nhìn không thể sexy hơn được nữa, mang tiếng váy dạ hội dài nhưng được xẻ táo bạo lên gần hết đùi,hở lưng hở ngực ,toàn người cô ta toát lên một vẻ đẹp lẳng lơ,gian xảo, đi sau lưng cô ta là ông Tào người đã nói chuyện với Trang lúc này, khối phải đoán Trang cũng biết đó là con gái ông ta,đúng là cha nào con nấy,cô ta tiến tới chiếc mic và từ từ cất giọng

-Trước tiên tôi xin chân thành cảm ơn tất cả quý vị đã bỏ chút thời gian đến dự sinh nhật lần thứ 25 của tôi,tuy buổi tiệc không được sang trọng và hoành tráng nhưng mong mọi người có thể thông cảm bởi tính tôi và bố tôi không thích màu mè, và rườm rà,và nhân tiên đây tôi cũng muốn công bố với quý vị một chuyện vào cuối buổi lễ, rất mong quý vị sẽ nán lại đến phút chót

Trang nghe mà sồn hết da gà, cái giọng nhão nhẹt nghe phát ói, lại còn giả bộ khiêm tốn thế này mà bảo đơn giản, ôi đúng là một bữa tiệc thảm họa suốt buổi mà phải chịu đựng như thế này nữa chắc cô chết sớm, khêu Văn ,Trang nói nhỏ

-Anh cho em về đi, em thấy mình không hợp với nơi này đâu

-Em ráng giúp anh đi ,còn có màn kịch hay ở phí trước nữa đó, thiếu em sao được

-Nhưng mà....

-Không nhưng gì hết, bạn tốt mà không giúp nhau à

-Anh thôi nói hai từ đó đi được không? Trang bực mình

-Thôi được rồi koi như anh cầu xin em đó, em quên là còn nợ anh vụ xui trước quán cà phê lần trước à,còn vụ cái anh cứu nguy cho em với anh chàng gì đó nữa

Trang cứng họng đúng là Trang đã nợ Văn, thôi đã giúp thì giúp cho trót Trang sẽ cô ở lại xem họ sẽ làm gì tiếp theo

Bài hát chúc mừng sinh nhật vang lên ,trên sân khấu cô ta ơng ọo thối nển rồi ước gì đó, xong xuôi là đến màn cắt bánh, cô ta cầm con dao lên nhưng dường như sức nhớ ra điều gì, cô ta quay lại về phía chiếc mic ,cái giọng điệu hâu của cô ta lại cất lên,

-Kính thưa quý vị vì đây là lần sinh nhật rất đặc biệt đối với tôi nên tôi rất hi vọng mời một người sẽ giúp tôi cùng tôi cắt chiếc bánh này chia cho mọi người, anh Văn anh có thể giúp em không?

Đám đông bắt đầu dáo dác tìm kiếm xem Văn là ai, hầu hết các đại gia lớn thì đều đã biết mặt anh còn các cô chiêu cậu ấm thì vẫn chưa biết nên họ vẫn

cố tìm kiếm ,tiếng xì xầm bắt đầu nổi lên, họ đoán già đoán non chắc Văn là bạn trai hoặc chồng chưa cưới của cô ta ,chắc việc quan trọng mà cô ta nói lúc này là giới thiệu người này quá,Trang biểu mô hình Văn,

-Anh lên đi,để mọi người chờ đó

-Phải lên chứ, em ở đây chờ anh

Trang thừa biết ý đồ của cô ta nhưng khi nghe văn nói sẽ lên đó cô thấy mình không được vui cho lắm ,để xem chuyện gì tiếp theo sẽ diễn ra

Văn từng bước tiến về sân khấu, vẻ đẹp trai và lịch lãm của anh khiến anh đi đến đâu quang khách trầm trồ đến đó,điềm tĩnh bước lên sân khấu Văn nở một nụ cười chết người khiến cô ta càng thêm mừng rỡ

-CẢm ơn anh, em nghĩ anh sẽ không đến

-Chẳng phải cô dự tính hết cả rồi sao, giờ muốn gì nói mau đi

-Kìa anh, sao anh căng thẳng thế, dù gì đây cũng là ngày sinh nhật của em, anh không thể nhịn em một lần sao,thôi được rồi, nào cùng em cắt bánh đi.

Bạn đang đọc truyện *Áo Cưới Cho Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Quả đúng như Trang nhận xét Thúy Diễm là một cô gái lẳng lơ ,cô ta đứng áp sát vào Văn ,cổ cúi xuống để lộ thêm hết phần ngực trắng ngà ra đã thế còn chủ động vòng tay ôm Văn, Trang cảm thấy khinh bỉ cô ta và cũng đã phần nào đoán được lý do tại sao Văn lại đưa mình đến đây,trên sân khấu, Văn cũng biết ý đồ của cô ta, mấy lần anh hất tay cô ta ra nhưng cô ta vẫn cứ ngang bướng không chịu, cuối cùng cũng xong màn cắt bánh, mọi người đều tán ra xung quanh ,cùng uống rượu cùng gấp thức ăn cho mình,Trang cũng được Văn ga lăng lấy cho một cốc vang đỏ, Trang chậm rãi uống một ngụm,vị cay của ó khiến cô nhăn mũi lại Văn bật cười vì hành động của Trang, anh đưa tay véo mũi cô một cái

-Cay lắm à

-Không, tạm thôi nhưng không quen cho lắm,

Vừa lúc đó Thúy Diễm bước lại thấy Trang cô ta khinh khinh lên nhìn, lại tiếp tục điệp khúc ổng ẹo

-Anh Văn, anh trốn ở đây làm em tìm này giờ,vừa nói cô ta vừa nhào tới ôm chầm lấy cánh tay Văn. Nhưng anh thô bạo hất ra khiến cô ta thất vọng,

-Cô nên chú ý một chút, cô cứ thế này tôi không sẽ bị bạn trai cô hiểu lầm đó

Xì một tiếng cô ta lại cong môi lên

-Em thì làm gì có bạn trai,em đang chờ anh đó, nói xong cô ta quay qua Trang rồi lên tiếng

-Cô này là ai hở anh Văn

-Tôi là Vân Trang vợ chưa cưới của anh ấy đây

-tôi không có hỏi cô, anh văn anh nói đi

-Đúng vậy đó, khi nào anh tổ chức hôn lễ anh sẽ gửi thiệp mời cho em

-Anh, Thúy Diễm tức tối nhưng không làm gì được, cô ta lại quay qua châm chọc Trang, thật đúng là giống cha y hệt

-Cô quen anh ấy được bao lâu rồi

-Điều có chị cần phải biết sao, tôi nghĩ mình không có nhiệm vụ phải nói với chị

-Vậy à, cô khôngn nói cũng không sao, nhìn cũng xinh đáo để ấy nhỉ, nhưng vẫn còn thua xa mấy cô người yêu lúc trước của anh Văn

-thế à, có vẻ như chị biết rõ về anh Văn quá nhỉ

-Chứ sao nữa ,chúng tôi là bạn của nhau hơn 5 năm nay rồi, cô là người mới nên chưa biết thôi,sao có cần tôi kể cho cô nghe về thói quen sở thích của anh Văn không?

Hết chịu nổi cô ta Văn định mắng cô ta một trận nhưng Trang đưa tay ngăn anh lại, ý như muốn để cho Trang xử cô ta cho bỏ ghét thái thái chanh chua, Trang típ tục đáp trả

-Chỉ là bạn thân của anh hả, sao tôi không nghe anh Văn nhắc đến chị nhỉ, còn thói quen ,sở thích của anh ấy tôi nghĩ là tôi còn rành hơn cả chị đấy, vợ chưa cưới chắc chắc phải hơn bạn bè một bậc rồi, đúng không anh Văn

Văn cũng hả dạ trong lòng vì cách xử sự của Trang, Trang đúng là một cô gái thông minh sắc sảo, có thể bình tĩnh giải quyết vấn đề một cách thông minh, nếu là các cô gái trước đây anh quen thì chắc chắn họ đã bị Thúy Diễm làm cho khóc tại chỗ rồi, Thúy Diễm biết mình đã gặp tay vừa, nhưng cô cũng không chịu thua

-Thế cô có biết lịch sử tình trường của anh Văn chưa, tôi nghĩ chắc cô chưa biết đâu nhỉ để xem nào tôi đếm ..

-Mấy cô đó tôi đều đã gặp qua hết rồi, Trang cắt lời, nhưng theo cảm nhận của tôi thì họ đều thua xa tôi đấy thế nên anh văn mới chọn tôi, thấy chị cũng trạc tuổi tôi nên tôi khuyên chị một câu như thế này “tội gì chạy theo một người mà họ không thích mình” ,5 năm rồi đúng không chị không thấy lãng phí tuổi xuân à

-cô...

Thúy Diễm tức giận bỏ đi chỗ khác, Trang nhếch mép cười khinh theo cô ta, quay qua Văn thấy anh ta đành cười sặc sụa, Trang cúi lên

-Anh cười gì? Vì anh mà tôi phải tốn nước miếng với loại người này, đó, trời ơi khác nước quá anh mau đi lấy nước cho tôi

-Tuân lệnh, Văn lật đật đi lấy cho Trang một cốc nước, đón lấy ly nước từ tay Văn cô tu một hơi hết luôn, rồi thở ra mấy cái liền. Nhạc bắt đầu nổi lên báo hiệu màn khiêu vũ bắt đầu, từng đôi từng đôi dắt tay nhau đập đu trong điệu valse chậm, ánh đèn đang chiếu những tia sáng thành những vòng xoay đẹp mắt, Văn cũng lịch sự mời Trang

-Mình ra kia em nhé

-Không, Trang đáp cốc cốc làm Văn mất hết cả hứng nhưng anh vẫn nhẹ nhàng hỏi lý do

-Tại sao?

-Không thích, thế thôi

-Không thích hay không biết nhảy,

-Ai bảo anh, được rồi, cho anh biết tài nghệ của tôi

Mới bị văn khích có một chút mà Trang đã sập bẫy rồi, đúng là khi đã vướng vào lưới tình thì IQ sẽ hạ xuống bằng không, Văn nắm lấy tay Trang kéo ra, cả hai chìm đắm trong cảm xúc của bài hát và điệu nhảy, Trang nhảy rất chuyên nghiệp bởi ít ai biết rằng trước kia cô là vận động viên khiêu vũ của TP nhưng do bận bịu công việc với lại cô đã lỡ mê thời trang rồi nên đành gác lại, nhưng hễ khi có cơ hội thì thể nào Trang cũng phô diễn tài năng của mình, Thúy Diễm đứng ở trong quan sát thấy thế khiến cô tức càn hông nhưng không làm gì được, hai hàm răng nghiến lên cằn cệt, ông Tào vỗ vai Thúy Diễm

-Tức con bé đó à, con đó không phải tay vừa đâu

-Ba cũng biết rồi à, phải có cách trị nó đi chứ

-ba mới nói chuyện với nó một lúc đã bị nó hạ nhục thử hỏi con sao là đối thủ của nó chứ, mà thằng Văn cũng không phải tay vừa đâu

-Giờ sao ba, kế hoạch của chúng ta đổ bể rồi

-Thôi vậy, để ba tìm mối khác cho con, ba nhắm rồi, có thằng đại gia Hà Nội kia cũng được lắm, để ba tính cho

-Vâng, con cảm ơn ba, hai người họ lại cười nham nhor, thật đáng ghê rợn.

Kết thúc buổi tiệc, mọi người lần lượt kéo nhau ra về, vì đồ bê vào phút cuối nên sự việc mà Thúy Diễm định công bố đã không được thực hiện khỏi phải nói chắc các bạn cũng hiểu cha con cô ta muốn nói gì. Nhận xe từ người bảo vệ, Văn lái xe đi, lúc này đã hơn 10h đêm, nhưng vẫn không đưa Trang về nhà vội anh cho xe đi chậm chậm, mở cửa đón gió, anh dừng lại một cây cầu, cây cầu này có thể nói là đẹp nhất Nha Trang, ban đêm lại còn đẹp hơn gấp bội lần bởi nó nằm ở trung tâm của TP. Đứng trên cầu ta có thể quan sát toàn cảnh TP về đêm, Văn dắt Trang đến đứng trên lan can của cây cầu, từng làn gió biển mùa thu thổi vào mát rượi, Trang thấy hơi ngại khi mặc đồ thể này mà ra đây nên bảo Văn

-Mình về thôi anh, em thấy kỳ quá

-Không sao đâu, họ nhìn một lúc rồi sẽ hết nhìn thôi, em định khi nào vô lại TP

-Em cũng chưa biết nữa, khi nào chơi chán rồi về, còn anh

- Chắc cuối tuần này anh vô lại, công việc ngoài này cũng sắp hoàn tất rồi với lại trong Hanshin không thể thiếu anh được

- Vâng, Trang buồn buồn,

Đôi mắt cô lại nhìn về phía xa xăm, cô đang suy nghĩ một cái gì đó mà cô cũng chẳng hiểu nổi, bất giác đôi vai cô run lên vì lạnh, cũng phải thôi chỉ với một chiếc áo mỏng manh thế kia thì sao che chắn được gió, Văn cũng đã nhận ra anh vội vàng cởi áo khoác, khoác lên cho cô, anh thì thầm

- Ước gì lúc nào cũng được ở cạnh em nhỉ, hôm nay em rất đẹp, rồi như không kìm nén được cảm xúc của mình Văn cúi xuống ôm lấy Trang, nhẹ nhàng đặt vào môi cô một nụ hôn ngọt ngào, khung cảnh thơ mộng lúc về đêm càng tăng thêm tính lãng mạn của cặp uyên ương, Trang cũng không làm chủ được mình cô đáp trả nụ hôn cuồng nhiệt của Văn, không gian và thời gian như ngưng lại để tạo cảm xúc cho lứa đôi ngập tràn trong niềm hạnh phúc, giật nảy mình, Trang đẩy Văn ra, luống cuống và xấu hổ cô bỏ ra xe trước còn lại mình Văn, anh mỉm cười nhìn theo cô, trực giác đang mách bảo cho anh biết rằng Trang cũng có tình cảm với mình, anh tự nhủ với lòng sẽ cố gắng chinh phục cô bằng được

Đêm nay là một đêm không ngủ được đối với Trang, cô đã tự hỏi lòng cả 100 lần mà không biết lý do tại sao mình lại làm vậy, tại sao cô không thể tránh nổi nụ hôn ma lực của Văn, còn nữa vẫn không thích mình chính anh ta đề nghị làm bạn của nhau kia mà, nhưng tại sao, đầu Trang đau như búa bổ, lần qua lần lại mãi mà vẫn không sao chớp mắt, cô đứng dậy lục tìm một viên thuốc an thần, điện thoại Trang lại hát vang bài hát quen thuộc

“Bước chân trên con đường

Nhìn anh ta bỗng thấy vui, như giấc mơ đầu

Dù trong chỉ là thoáng qua

Em nhớ ngón tay đan nhau đã vội trao

Khi ta bước cạnh nhau”

Là số của Lâm, Trang vội nghe máy

- Có chuyện gì gọi em khuya vậy

- Là bạn bè gọi hỏi thăm không được sao

Lại bạn bè, Trang dị ứng với hai từ này lắm rồi, cô hỏi lại Lâm

- Sao có chuyện gì thì nói đi

- em đi chơi sao rồi, vui không, ở ngoài đó chắc đẹp lắm nhỉ

- Vâng, chơi mãi mất luôn đó, Trang cười hihi, còn anh với cô Hà My sao rồi

- Sao là sao, vẫn vậy thôi, anh thật hiểu nổi cô ta người gì mà dai như đĩa vậy, vài bữa về nhớ mua quà cho anh đó nghe

- Biết rồi, mà anh cũng đừng cư xử quá lỗ mãng với Hà My, kéo làm cô ấy tổn thương đó nghe chưa

- Biết rồi

Nói chuyện với Lâm xong thì viên thuốc an thần hình như đã có tác dụng ngáp liền mấy cái Trang chìm vào giấc ngủ.

Một tuần ở Nha Trang đã trôi qua nhanh chóng, hôm nay là ngày Văn về lại TP, chẳng qua là vì công việc chứ thực ra anh chẳng muốn về Sài Gòn chút nào, anh thích TP biển này thích được ở cùng Trang thêm chút nữa, nơi đây hai người đã có biết bao cuộc đi chơi, trò chuyện và cả trao nhau những nụ hôn vội vã hôm trước dù đó chỉ là một phút yếu lòng không kìm được cảm xúc, xếp lại đồ đạc cẩn thận anh lên đường không quên gọi cho Trang để thông báo, và chúc cô ở lại đi chơi vui vẻ, xong đâu đó, Văn thuê taxi đi về hướng sân bay Cam Ranh.

Lại nói về Thư cả tuần nay cô liên tục gọi điện cho Văn nhưng không được, đến công ty trợ lý bảo anh đi công tác tận Nha Trang, nếu không vì kẹt máy cái lịch diễn thì Thư đã bay ra ngoài đó rồi, hôm nay cũng vậy cô lại đến công ty Văn từ sớm cốt chỉ để hỏi khi nào Văn về, anh trợ lý cũng bắt đầu ngán Thư, cô cứ liên tục làm phiền anh trong giờ làm việc khiến anh rất bực mình

- Chừng nào anh vắng về hả anh

Mặc dù biết hôm nay Văn về nhưng Minh trợ lý của Văn vẫn nói dối

- Tôi không biết, sao cô không gọi cho anh ấy

- Nếu tôi gọi được thì cần gì đến đây chứ

Nói xong Thư dùng dùng bỏ về, Minh chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm, như xếp cũng khổ ,bị hàng trăm cô gái làm phiền, nếu là anh chắc anh điên đầu mất.Nhìn đồng hồ đã 9h sáng, anh vớ lấy áo khoác và tiến thẳng ra sân bay đón xếp.

10h Văn bước ra khỏi phòng cách ly, mỉm cười nhìn Minh anh ra hiệu cho Minh đi ra phía trước, khi đã an toàn ngồi trên xe ô tô Văn mới hỏi Minh

-Sao, cả tuần này có ai dám bắt nạt cậu không

-Xếp cứ đùa, à có đó ,

-Ài, nói tôi nghe xem

-Là một cô gái, cô ta liên tục đến tìm xếp đó,

-Cô nào, cậu có hỏi tên không?

-Quỳnh Thư đó,sao anh không chịu nghe máy của cô ta làm em phiền chết đi được, anh cũng biết em dị ứng với phụ nữ mà lại

-Thôi được rồi,đề cuối tháng tôi cộng thêm tiền phụ cấp cho cậu nha...

Về đến nhà, chỉ kịp cất hành lý Văn lại chạy ào đến công ty, tranh thủ thời gian nghỉ trưa làm nốt một số công việc cho kịp tiến độ, một tuần ở Nha Trang đã khiến công việc ở Hanshin tồn đọng tương đối nhiều,đọc qua các dự án mới các, họp đồng rồi kí duyệt cho nhân viên, mãi đến 4h chiều mới tạm xong công việc, vẫn mới sực nhớ là mình chưa có gì vào bụng, định đi ăn cơm nhưng ăn có một mình cũng chẳng muốn ăn nên anh gọi cho lũ bạn bè phổ thông đi nhậu một bữa cho đã

Đúng 6h, quán nhậu “Nữ hoàng” đã đông ngẹt khách ,Văn là người hẹn nhưng lại đến sau cùng,bọn bạn vẫy tay ra hiệu ở đây, Văn tiến lại, cả bọn lại được dịp quây phá tung bừng, để tập trung lại như thế này là rất khó ,tụi bạn này đều là bạn chí cốt của Văn từ trước

c đến nay, cùng giúp đỡ nhau trong công việc và hoạn nạn, chơi rất thật lòng chứ không vụ lợi xu nịnh, cả hội có 5 đứa đều là doanh nhân thành đạt ,2 đứa đã có vợ có con còn 3 đứa vẫn độc thân nhưng chỉ còn mình Văn là chưa có người yêu, lúc nào đi đâu cũng bị tụi nó châm chọc hôm nay cũng không ngoại lệ,thằng Quân nhóm trưởng lại là nhè

-Văn à, mày thấy tụi tao không giờ có nhậu say be bét cũng có người chăm sóc còn mày thì, ... ha ha,cả bọn hùa nhau mà cười lớn

-Kệ tao, độc thân mà có cái hay của nó , tụi mày muốn đi chơi phải xin phép còn tao hú một cái là đi ngay không bận bịu chăm lo ai hết, khả khả

Ông quân lại hỏi nữa

-Thế em Quỳnh Thư đâu rồi, tao nói thiệt mày nha đừng thiết tha gì mấy cái con người mẩu ấy, nó không thực lòng với mày đâu

-Thư là người tốt mày đừng nói vậy,Văn lên tiếng

-Còn bệnh nữa hả, mày chờ nó hai năm nay có kết quả gì chưa

-Tao có đối tượng khác rồi, cô này được lắm hôm nào có dịp tao sẽ dẫn đến ra mắt

Hả... cả bọn nghe Văn nói mà há hốc mồm cả ra chưa bao giờ tụi nó nghe Văn tuyên bố hùng hồn về một cô gái như vậy, trước đây nó có bao giờ đòi giới thiệu bạn gái đâu, hoan hô, cả bọn tung hứng ,thế là anh văn nhà ta cũng đã biết yêu rồi?,1..2..3.. dzô....

Đội Văn mãi không được Thư đến thẳng nhà anh,được bà giúp việc cho biết anh đã về từ sáng ,cô thăm nguyên rủa cái tên Minh chết tiệt dám dẫu cả cô, lật đật gọi điện cho Văn nhưng chỉ nghe đầu dây bên kia những tiếng tút tút khô khan, cô quyết định ở nhà Văn đợi cho bằng được anh về, linh cảm của một người con gái đã mách cho Thư thấy dạo này Văn đang dần thay đổi, trước đây dù có bận việc gì anh cũng nghe điện thoại của cô, chỉ cần một cái tin nhắn anh sẵn sàng chạy đến bên cô,nhưng tình hình hiện nay đã khiến cô bất an, nên mới quyết định hôm nay hỏi cho ra lẽ.

Bạn đang đọc truyện *Áo Cưới Cho Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Hơn 12 giờ khuya Văn trong tình trạng nửa tỉnh nửa say về nhà, vớ cặp xuống ghế Văn đồ nhào người ra sàn, đưa tay nói lỏng cả vạt anh lồm cồm ngồi dậy bật điện lên ,đưa tay dụi dụi mắt vẫn thoáng nhận ra Quỳnh Thư đang ngồi trên ghế nhà anh, giật nảy mình Văn là nhè

-Thư hả, em đến nhà anh có chuyện gì không?

Thư không trả lời, cô tiến lại gần Văn, xột xa nhìn anh

-Sao anh lại uống say ra nông nổi này chứ, anh nằm xuống đây nghỉ ngơi đi, để em đi pha nước chanh

Đờ Văn nằm xuống ghé Thư lật đật đi xuống bếp pha nước giải rượu cho văn ,bà giúp việc nghe tiếng động cũng tỉnh giấc và chạy xuống, phụ giúp Thư, khệ nệ mãi cuối cùng cũng đưa được Văn lên phòng, nói lỏng quần áo và dùng khăn lạnh đắp cho anh,nhờ ly nước chanh của Thư mà Văn đã trông khá hơn, anh nắm lấy tay Thư thì thầm

-Thư à, em là người tốt, anh không muốn,...ợc ợc...

Chưa nói hết câu Văn lại ới đầy ra sàn nhà, Thư lại lui cui dọn dẹp mãi cho đến gần 2h sáng anh mới ngủ yên, Thư đã ở lại chăm sóc anh cả đêm, sáng ra cô thức dậy sớm nấu cháo cho văn rồi nhanh chóng đi đến sân diễn vì hôm nay cô có một hợp đồng không thể bỏ được,tối qua định bụng sẽ hỏi chuyện Văn nhưng thấy Văn say thế này làm sao mà nói được nên thôi đành để hôm khác vậy

Từng tia nắng vàng tươi mát của buổi bình minh len lỏi trong tàn lá xanh rì của cây bàn cổ thụ xiên thẳng qua ô kính nhỏ, Văn đưa tay dụi mắt,anh cảm thấy đầu óc quay cuồng ,chân tay mỏi rã rời,đưa tay lên bóp trán Văn từ từ nhớ lại chuyện đêm qua, anh đã uống đến say khướt với lũ bạn ,rồi anh nhớ đến Thư đã chăm sóc cho mình tớià qua,lật đật chạy xuống nhà dáo dác tìm kiếm không thấy Thư anh hỏi bà giúp việc

-Cô Thư đâu rồi

-Thưa cậu ,cô ấy đã đi từ sáng sớm rồi, cô ấy có nấu cháo cho cậu nè, cậu ăn đi cho nóng

Đón lấy tô cháo trên tay bà giúp việc ,Văn húp được mấy miếng ,miệng anh đắng ghét nên chẳng thấy ngon lành gì, cố ăn cho có chút gì lót dạ, anh lại thay đồ đến công ty ,bà giúp việc lo lắng hỏi

-Cậu đã đỡ chưa,

-Cám ơn dì, con khỏe rồi ,đêm qua chắc đi vất vả lắm

-Có gì đâu bồn phận của tôi mà

Ngồi trong công ty, Văn đang làm báo cáo về tình hình trong đợt khảo sát vừa qua, đặt bút chấm hết cho bản báo cáo, Văn ngả người ra sau ghế, xoay một vòng nhìn ngắm những bức tranh theo tường đẹp và nổi tiếng mà đích thân anh đã chọn, mỗi khi có công việc căng thẳng là anh lại nhìn nó như để giải tỏa công việc.Chợt nhớ đến Thư, anh gọi điện lại cho cô để nói lời xin lỗi về mọi chuyện xảy ra mấy ngày qua,

-Alo

-Chuyện tối qua anh rất cảm ơn em

-Anh biết thế là tốt, tội của anh em còn chưa xử đó, nhưng thôi chuyện gì qua cứ để cho nó qua đi,thế anh định cảm ơn suôn thế thôi à

-Vậy trưa nay anh mời em ăn cơm nha

-Vâng, vậy lát nữa gặp,bye anh

Cúp điện thoại anh lại nhớ đến Trang, không biết cô ấy ở ngoài đó thế nào, đi chơi một mình có vui không ,có nhớ tới anh không, anh rất muốn biết cảm giác của Trang đối với anh thế nào, mặc dù anh cảm thấy Trang hình như cũng có tình cảm với mình nhưng chỉ là hình như chứ anh không chắc chắn, lại còn cái tên Lâm hôm bữa nữa chứ, không biết anh ta có tình ý gì với Trang không,hàng 1000 câu hỏi và nếu như được đặt ra trong đầu Văn mà không có lời giải đáp, cổ lắc đầu anh típ tức trung cho công việc còn đang giờ của mình.

Sau khi Văn về TP ,còn mình Trang ở lại Nha Trang, cô cũng chẳng buồn đi chơi đâu ,ở lại chơi thêm với bà ngoại 3 ngày nữa thì Trang cũng quay vào Sài Gòn, đón cô tại sân bay là Vy và Khánh, vừa ra khỏi phòng cách ly là cô đã nhận ra họ ngay ,bữa nay trông Vy có vẻ xinh xắn hơn rất nhiều đang yêu có khác mà, vẫy tay chào hai người TRang tiến lại,

-Chào hai người , em đi lâu quá ở nhà có chuyện gì không?

-Chuyện gì thì thẳng anh mày cũng giải quyết hết rồi,chờ mày về đề mà chôn xác à

-Cái anh này, Trang đập vai Khánh tình nghịch

Trên đường về nhà, Trang huyền thuyên đủ chuyện, kể cho Khánh và Vy nghe ở Nha Trang đẹp như thế nào, rồi tình hình sức khỏe của bà ngoại Vy thích thú ngồi nghe say sưa, thỉnh thoảng lại cười khanh khách ,khách ở trước lái xe thỉnh thoảng lại chõ mõ vào khiến Trang phát bực toàn những lời trêu chọc,nghe Trang kể mà Vy cũng ước gì được đi một lần nên Trang đùa

-Mai một tuần trắng mặt kêu anh Khánh dẫn đi

-Chị này chị cứ trêu đùa em quài

Đến nhà, Trang chạy ủa vào ôm chầm lấy bà Lan như một đứa trẻ xa mẹ lâu năm, bà vỗ nhẹ vai Trang, được rồi, được rồi con gái yêu của mẹ vào tắm rửa rồi xuống ăn cơm, Trang lật đật chạy lên phòng, bữa tối hôm đó không khí bữa cơm thật đầm ấm và vui vẻ, Trang lần lượt mang các món quà đã mua ở ngoài đó tặng cho mọi người, toàn những đồ mỹ nghệ thủ công rất đẹp, ai cũng trầm trồ khen ngợi, xong đâu đó Khánh đưa Vy về, Trang trò chuyện với mẹ thêm chút nữa rồi cũng đi ngủ để lấy lại sức chuẩn bị cho ngày mai, một ngày bận rộn

Sáng nay Trang đến IC thăm mọi người, đã hai tuần qua không đến công ty, cô thấy nhớ nó vô cùng, khệ nệ ôm đống quà Trang rón rén đi thẳng vào phòng thiết kế. Hừ. ...

Aaaaaaa... cả phòng la lên như bầy ong vỡ tổ, mọi người chạy lại ôm chầm lấy Trang, người khen mập người chê ốm, trò chuyện một lúc lâu, Trang xin phép lên phòng chị Nga, chị cũng bất ngờ vì sự xuất hiện của Trang, hai chị em tâm sự đủ điều, từ chuyện công việc đến chuyện chuyện tình cảm.....

Chiu nay Trang lại đến “Vân Trang”, tranh thủ trong thời gian nghỉ phép này cô sẽ toàn tâm toàn ý tập trung phát triển “Vân Trang”, xem qua các hợp đồng cô cũng thấy á ngại không biết mình có làm nổi không, trong đó có một đơn đặt hàng là của một đại gia Hà Nội, yêu cầu rất rườm rà, khó khăn nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng cô cũng nhận lời, nếu được sẽ mang lại một món lợi không nhỏ cho “Vân Trang”, động viên các anh chị trong cửa hàng cố gắng, cô bắt đầu tập trung vào công việc.

.....

Hôm nay cũng như mọi ngày, Lâm lại cố gắng về sớm để tránh mặt Hà My, nhưng vừa mới ra tới cửa thì lại chạm trán ngay cô ta, một mối Lâm cứ bước đi xem như không màn đến sự có mặt của cô, tức giận cô quát lên

-Anh Lâm, sao anh vô tình vậy, anh không thể đối xử từ tế với tôi một chút được sao

-Tại vì cô khiến tôi phải như thế với cô, cô làm ơn tránh xa tôi ra, tôi đã nói

My cay đắng nhìn Lâm, nước mắt cô bắt đầu trào ra. Đưa tay quệt lấy hai hàng lệ cô cắn răng

-Được rồi, em sẽ như thế, từ nay về sau em sẽ không làm phiền anh nữa, anh vừa lòng chưa,....

Nói xong Hà My tức tối bỏ đi, cô chạy thật nhanh cho mau thoát khỏi tầm mắt của Lâm, vừa chạy vừa khóc cô bất cẩn băng ngang qua đường một chiếc xe tải bất ngờ nhào đến...rầm... Hà My lăn ra đường, cả người cô bất động trên vũng máu mọi người bu lại xem xét tình hình, Lâm đứng đó đã chứng kiến tất cả, anh lặng người đi, lao vào đám đông như tên lửa anh gào lên....My ơi.. em làm sao thế này, mau tỉnh lại đi, có ai không..gọi dùm tôi xe cấp cứu.

Bạn đang đọc truyện *Áo Cưới Cho Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Tiếng còi xe cấp cứu hú vang kèm đó là chiếc xe lao vun vút trên đường, đám đông bắt đầu tản ra hết những tiếng xì xào cũng vụt tắt nhường chỗ cho các bác sĩ và điều dưỡng sơ cứu cho Hà My, đưa cô lên cán chiếc xe lại lao về hướng bệnh viện chỉ có một người được đi theo, đó là Lâm, nhìn My mà lòng Lâm tan nát, vì anh mà cô ấy ra nông nổi này nếu nếu Hà My có chuyện gì chắc cả đời này anh sẽ không tha thứ cho mình, nắm chặt tay Hà My Lâm như thềm “cổ lên, sắp tới bệnh viện rồi, anh xin em, đừng bỏ anh”, phòng cấp cứu mở rộng đội ngũ bác sĩ điều dưỡng nhanh nhẹn lao vào xử trí, Lâm đành đợi ở ngoài, đứng ngồi không yên,, gia đình Hà My cũng đã được báo tin, họ cũng đang đợi cùng Lâm, nhìn vẻ mặt lo lắng và sợ hãi của họ Lâm thấy tội lỗi vô cùng, anh bước đến trấn an mẹ Hà My

-Bác hãy bình tĩnh cháu tin rằng cô ấy sẽ vượt qua thôi, đừng bi quan bác à

-cảm ơn cậu, nếu không có cậu chắc con My nhà tôi... hu...hu...

5h đồng hồ trôi qua vẫn không có động tĩnh gì, ai cũng mệt mỏi và bất lực, bỗng cánh cửa mở toan người bác sĩ già mở khẩu trang tiến đến và cất giọng

-Ai là người nhà của bệnh nhân Vũ Hà My

-Là chúng tôi, sao rồi bác sĩ, mọi người hỏi dồn

Người bác sĩ chậm chạp lên tiếng:

-Đầu cô ấy bị va đập mạnh, bị máu tụ sau màng cứng chúng tôi đã tiến hành phẫu thuật lấy chúng ra, hiện nay tuy đã qua cơn nguy kịch nhưng tạm thời cô ấy vẫn chưa tỉnh, theo chúng tôi suy đoán thì phải 14- đến 15 ngày sau cô ấy sẽ tỉnh lại tuy nhiên cũng tùy thuộc vào ý chí và sự chăm sóc của mọi người mà thời gian có thể rút ngắn hơn

-cám ơn bác sĩ rất nhiều

Mọi người đã đỡ lo lắng được phần nào, tuy biết Hà My đã qua cơn nguy kịch nhưng vẫn còn hôn mê nên họ cũng rất lo lắng, đặc biệt là Lâm anh càng lo hơn,cả đêm hôm đó anh túc trực bên giường bệnh của My để chăm sóc cho cô, và thậm chí xin chúa, “xin người đừng mang cô ấy đi”,con có lỗi gì mà những người bên cạnh con đều xảy ra đau khổ, Ngọc Diệp đã là quá đủ rồi, con xin người

Hai tuần trôi qua, hà My vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, Bác sĩ bảo tình hình sức khỏe hiện nay của cô ấy đang diễn biến theo chiều hướng tốt, mạch và nhịp thở đang dần trở lại bình thường, huyết áp cũng đã ổn ,chắc chỉ trong vòng vài ngày tới là My sẽ tỉnh, Lâm đã xin nghỉ phép ở công ty để đến bệnh viện chăm sóc My, do đã có kinh nghiệm trong việc chăm sóc người bệnh nên anh làm rất tốt, ba mẹ Hà My cũng thấy vậy nên cũng yên tâm giao cô con gái ruột cho Lâm.Hôm nay cũng vậy như thường lệ Lâm đến bệnh viện vào sáng sớm, bầu trời đang chuẩn bị vào đông từng cơn gió lạnh như sâu xé lòng người , mặc thêm chiếc áo ấm nhờ bà bác bên cạnh canh chừng hộ ,Lâm ra ngoài mua chút cháo xay cho My, vì vẫn còn đang hôn mê nên cô được bác sĩ chỉ định cho ăn bằng ống thông dạ dày, loại thức ăn được bơm vào cũng phải đặc biệt ,mềm, dễ tiêu, và phải được xay nhuyễn,khéo léo bơm vào ống cho My mà nước mắt Lâm ứa ra, trông cô gầy và xơ xác quá còn đâu một hình ảnh Hà My tinh nghịch nhí nhảnh ngày nào, nhìn những đường gân xanh gầy gộc nổi lên trên da thịt, anh thấy thương hà My vô cùng, hơn lúc nào hết anh cảm thấy mình cần cô ấy biết nhường nào, nếu bây giờ Hà My tỉnh dậy anh sẽ không ngần ngại chăm sóc tận tình cho My, yêu thương My,có những thứ hạnh phúc đang song hành với ta trong cuộc sống thường ngày nhưng ta không biết níu giữ đến khi bất chợt vụt mất lại lao đi kiếm tìm, Lâm cũng vậy, khi sự sống và cái chết đang cận kề anh mới thấm hiểu, mình cần và yêu ai.

Nhờ có sự chăm sóc tận tình của Lâm mà hôm nay Hà My đã tỉnh lại, cố nâng đôi mi mắt nặng trĩu My mở mắt, cô đang cố định hình lại không gian và thời gian,đưa mắt nhìn xung quanh đâu đâu cũng một màu trắng toát, những tiếng tút tút của máy theo dõi nhịp tim cứ vang lên đều đều bên đôi tai bé xinh của cô, nào dịch truyền, bơm tim,...,mùi thuốc sát trùng nồng nặc khiến cô choáng váng cả đầu óc,mơ hồ trong tiềm thức My đoán là cô đang ở bệnh viện nhưng tại sao cô lại ở đây thì My không nhớ rõ, cô tập trung tư tưởng để nhớ lại mọi chuyện ,từng chút từng chút sự kiện ủa về trong trí nhớ như một thước phim quay chậm, đưa tay ôm lấy đầu những vết thương chưa lành khiến cô đau nhói từng mảng băng trắng xóa quấn xung quanh còn thấm dịch đỏ thẫm, cô nâng cánh tay đang tê dại vì quên hoạt động đã lâu một cảm giác ấm áp len lỏi trong tâm hồn, bằng trực giác của một người con gái My đang cảm nhận được sự nồng ấm yêu thương được phát ra từ người đang ông đang gác đầu trên giường bệnh của mình, cô nhẹ đến mức có thể để không làm thức giấc ngủ của anh, My rút tay mình ra khỏi tay Lâm, cố dùng chút sức lựt yếu ớt hiện tại My xoa xoa đầu Lâm, một hành động trẻ con nhưng rất đáng yêu phải không các bạn

Lâm dụi mắt, đêm qua anh đã có một đêm không ngủ để chăm sóc cho Hà My, sớm nay khi tình hình cô đã ổn định anh mới tranh thủ chớp mắt một chút, trong giấc mơ anh mơ thấy Hà My tỉnh lại mỉm cười dặt tay anh đi dạo xung quanh đồi hoa mặt trời, như có linh cảm ai đang xoa đầu mình Anh bừng tỉnh, đôi mắt thâm quầng chợt rực sáng như ánh dương khi thấy My đã tỉnh lại, vội nắm chặt lấy tay cô anh thều thào

-Hà My, em đã tỉnh lại rồi sao, có phải anh đang mơ?

-My nở nụ cười héo hắt:

-Vâng, anh không mơ, là em ,em đã tỉnh lại

Khỏe mắt Lâm ươn ướt, anh vội vàng nắm lấy tay cô, “từ nay đừng hành động ngu ngốc như thế nữa nhé”,My bẽn lèn gật đầu

Người bác sĩ già cũng đã kịp thời khám sơ bộ lại tình hình bệnh tật của cô, gật gù tỏ vẻ hài lòng ông quay ra căn dặn người nhà

-Cô ấy đã vượt qua một cuộc phẫu thuật lớn và nguy hiểm, hiện giờ sức khỏe cô ấy đang đi vào chiều hướng tốt, các vết thương vùng đầu mặt cũng đã lên tổ chức hạt, chỉ nội trong một vài tuần tới cô ấy sẽ khỏi hẳn, tuy nhiên cũng còn có một số biến chứng có thể xảy ra ,người nhà hãy chú ý chăm sóc và cho bệnh nhân uống thuốc đúng giờ,yên tâm đi ...

Cả gia đình thở phào nhẹ nhõm Lâm, xin phép ra về để mẹ con Hà My tâm sự với nhau, một phần cũng đã hai tuần qua anh không về nhà, có thì cũng chỉ ghé qua một chút ,chắc bụi đã đóng lớp lớp trên bàn thờ của Diệp rồi anh phải về quét dọn thôi

.....

Tháng 11, trời đã vào giữ mùa đông, đường phố như hoang tàn vì đã bị các trận mưa lớn vùi dập, những cơn mưa to và kéo dài dai dẳng 2-3 ngày khiến ai ai cũng ái ngại không muốn ra ngoài, trên các đoạn đường thấp nước ngập lên lảng lất cả bánh xe, tình trạng tắc đường không còn do xe cộ nữa mà là do nước, những người lao công phải hoạt động liên tục để dọn rác do lá và cành cây bị gió đánh rơi, Trang đang nằm trong chiếc chăn ấm ,cuộn tròn như một chú mèo con chỉ chừa ra cái đầu để xem sách ảnh về thời trang, đã hai ngày nay cô không ra ngoài do ngại cái lạnh của mùa đông, nằm vùi ở nhà thường thức món bánh canh cá dầm do mẹ nấu đến ngon vô cùng,từ lúc ở Nha Trang về cô không hề liên lạc gì với Văn, cô đã giữ đúng lời hứa của mình “khi nào về Sài Gòn cô sẽ gạc bỏ hình bóng anh ra khỏi trái tim mình”, Văn gọi điện cô không nghe máy, Văn đến tìm cô cáo bạn không típ, là bạn bè thì gặp nhau cũng là chuyện thường nhưng Trang không dám ,lần trước trên cầu Trần Phú đã là quá đủ Trang không muốn phải lún sâu thêm để rồi tự làm khổ bản thân mình,nhìn đồng hồ đã 8h tối, đưa tai lắng nghe tiếng mưa rơi bên ngoài Trang cố vượt qua cái lạnh tung chăn bước về phía ban công ngắm mưa, từng hạt từng hạt rơi tự do trong không trung, bay xối xả dưới những ngọn đèn neon trên đường phố, đường phố vắng ngắt không một bóng người, lâu lâu chỉ có một vài chiếc xe vội vã lướt qua của những người đi làm ca đêm hay của những người bán rong , những hạt mưa lại bất ngờ men theo cơn gió tạt ủa vào làm chiếc áo lạnh của cô lấm tẩm những hạt nước li ti, đưa tay hứng lấy, tâm trạng cô có vẻ thoải mái hơn đôi phần,đầu đó văng vẳng lên bài hát của kị ức

“Phố sương mù, phố chưa lên đèn

Núi quanh đồi như mùa trăng cũ

Từng dốc phố, quán quanh núi đồi

Vẫn đi tìm bóng trắng lẻ loi

Tháng mưa về, tiếng mưa ru hời

Phố bên đồi đứng chờ em tới

Hồ xanh thăm trong mưa buồn rơi

Tiếng em cười nói quanh đời tôi

Mai tôi đã rời xa núi đồi

Sẽ mang theo hương đêm ngày cũ

Lời em có hăng vết son buồn

Khép đôi mi câu hát vô thường”

Khẽ nhắm mắt ép cho những giọt sương mỏng manh trào ra, quay về với thực tại Trang khép cửa đi tới với chiếc giường của mình, đưa tay bật điện thoại lại 5 cuộc gọi nhờ là số của Văn, lướt nhẹ những ngón tay trên bàn phím chần chừ một lúc cô delete tất cả, cố tập trung vào vẽ cho xong mẫu áo cưới tuần tới còn giao hàng,lao vào công việc cũng là một biện pháp để cô có quên anh

Bạn đang đọc truyện *Áo Cưới Cho Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Thời gian trôi qua thật nhanh, hôm nay đã là ngày Hà My xuất viện, cô tung tăng như một đứa trẻ từ sáng đến giờ cười nói liên tục, Lâm cũng lác đác chào thua cô luôn, thấy My chơi đùa quá Lâm nhẹ nhàng nhắc cô

-Chơi ít thôi,mai mới khỏe hẳn rồi chơi tiếp, lỡ có chuyện gì thì khổ đó

-Kệ em, em khỏe như trâu vậy, à hay là anh sợ phải chăm sóc em thêm nên nói thế

Lâm chỉ biết cười trừ, lúc nào cãi nhau My cũng là người thắng thế, nghĩ lại anh thấy mình thật hạnh phúc khi có người con gái này bên cạnh nhưng liệu đó có phải là tình yêu hay chỉ là thói quen Lâm chưa thể trả lời được, ở cô có những tính cách mà Diệp không có được, vui tươi hồn nhiên, nhún nhún, Diệp thì chừng chặc ,tình cảm, luôn yêu đuối khi ở bên anh, có xua đi những dòng ý nghĩ tội lỗi đang nhen nhóm trong đầu, không thể, mình không thể lại đem hai người ra so sánh với nhau như thế , nhìn ra phía ban công bệnh viện Hà My vẫn còn đang cười đùa vui vẻ với những chú nhóc , anh thấy tâm trạng rồi bởi, mình phải làm sao cho cân bằng tình cảm giữa hai người phụ nữ ,một hiện tại một đã khuất bấy giờ

Nhận tờ quyết định chính thức xuất viện trên tay, Lâm và My vui vẻ chào tạm biệt mọi người, xong đâu đó họ tiến ra cổng bệnh viện,Trang cũng vừa đến kịp,nở nụ cười tươi cô tiến đến đưa bó hoa ly vàng ra chúc mừng Hà My

-May quá, còn kịp, chúc mừng em ra viện

-cảm ơn chị ,sao chị biết...

-Anh Lâm nói chứ ai, cái anh này cũng kỳ ghê,người ta nằm viện cả tháng trời mà giờ này mới báo với em là sao ,Trang trách móc

-Ừa hai người quen nhau à, My ngạc nhiên

-Ảnh là khách hàng quen của chị

-À...,My tỏ vẻ thấu hiểu nhưng ánh mắt cô cũng thoáng đăm chiêu như suy nghĩ đến một vấn đề nào đó

Lâm lịch sự mời cả ba người đi ăn trưa, từ chối không được nên Trang cũng đồng ý, bữa trưa nhanh gọn không cao lương mỹ vị không nhà hàng sang trọng nhưng ấm áp không khí bạn bè, suốt buổi ăn cả ba cười đùa vui vẻ, Trang kể chuyện về chuyến đi du lịch thú vị của mình, My thì kể về quá trình nằm viện,, cuối buổi Trang xin phép về trước ,khi đi cô không quên nói nhỏ vào tai Hà My”anh Lâm là người tốt hiếm có, ráng mà gìn giữ nhan em”,và Hà My cười itnh nghịch “em biết rồi,cảm ơn chị”

.....

Hôm nay là sinh nhật lần thứ 25 của Trang, cũng như mọi năm nó không có gì nổi bật, không có tiệc tùng xa hoa, lãng phí, chỉ có những buổi vui chơi ở hàng quán ven đường do tội bạn khỏi xương, năm nay, các bạn cô đã lần lượt theo chàng về dinh hết rồi, không biết có còn nhớ đến sinh nhật cô không, tự thưởng cho mình một ngày nghỉ, Trang lang thang khắp các cửa hàng siêu thị để chọn quà cho mình, cô cảm thấy cuộc sống của mình thật vô vị, mẹ cô thường bảo con gái sinh vào mùa mưa là rất hay khóc và yếu đuối, Trang lại sinh đúng vào một đêm mưa tầm tã như thế là đúng rồi, lần đầu tiên một hồi lâu, cuối cùng Trang cũng chọn được cho mình một món quà, một chiếc móc chìa khóa đôi hình trái tim rất xinh xắn, cẩn thận gói vào hộp, Trang dự định sẽ cất giữ nó đến khi nào tìm được một nửa của mình cô sẽ trao tặng cho người ấy, không biết là đến bao giờ nhưng cô có lòng tin và hi vọng ngày đó sẽ không còn xa

Lại mưa, một cơn mưa rất to là khác, như mọi hôm cô lại không có áo mưa, đứng nép dưới cửa của siêu thị cô lại bồi hồi nhớ đến Văn, nhớ đến cái hẹn bị Văn cho leo cây ướt sũng và bệnh mất mấy ngày, mãi đến sau này cô mới biết hôm đó Văn lỗi hẹn là do chạy đến bên Thư, mỉm cười cay đắng cô áp sát chiếc túi xách vào người cho đỡ ướt, một bóng hình quen thuộc lướt qua trước mặt Trang, cô mở to mắt để xem mình không nhìn lầm, bao nhiêu nhớ nhung lại ùa về khi Văn xuất hiện, Trang không có can đảm chạy đến bên Văn nói những lời nhớ thương mà cô đang cất dấu bởi đâu sao Trang cũng là con gái, đạo đức và tính cách của người con gái phương đông không cho phép cô làm điều đó, hơn nữa vẫn không phải đi một mình người sánh bước bên Văn không ai khác là Quỳnh Thư, họ đang nói chuyện rất vui vẻ, Thư khoác vai Văn rất tình tứ, vội quay mặt đi chỗ khác để họ không nhận ra mình mà không mất Trang cay cay, Văn vẫn vô tình lướt nhanh qua Trang mà không hề hay biết sự có mặt của cô, không thể chịu đựng được nữa, Trang cố chạy thật nhanh trong màn mưa trắng xóa để ra về, tại sao, tại sao con đã cố quên mà ông trời lại nở đôi mắt với con như vậy, chẳng lẽ kíp trước con là người con gái bội bạc hay sao mà kíp này con phải lãnh hậu quả.trong màn mưa trắng xóa một cánh tay rắn chắc bắt ngờ kẹp Trang lại, Trang không còn tâm trí để ngược nhìn xem người đó là ai, chỉ biết tựa đầu vào vai anh khóc đến ngon lành, khóc như chưa bao giờ được khóc. Một giọng nói trầm ấm vang lên khiến Trang giật nảy mình buông vội người đàn ông đó ra

-Tình yêu mà em đã chọn chỉ có thể thôi sao?

-Anh Nguyên, tại sao anh lại ở đây?

- Trang không cần biết điều đó, trước đây tôi đã từ bỏ em vì hấn, rồi lại hối hận, từng dùng thủ đoạn để có em, nhưng rồi bị em phát hiện tôi đã buồn tay, nhưng kết quả là thế này sao, em nói đi, tại sao, em đã không chọn tôi thì ít nhất cũng phải có được hạnh phúc chứ

-Anh hiểu lầm rồi, em và anh ấy không có gì cả, chúng em chỉ là bạn

-Bạn mà em phải khổ vì hấn như thế này ư?

-Mặc kệ em, buông em ra, em muốn về...

Trang cố giả vờ Nguyên cương quyết không cho Trang đi, những hạt mưa vô tình tuôn rơi càng lúc càng mạnh, hai con người hai nỗi đau đang xan xẻ cho nhau, họ cứ đứng như thế như không mảy may đến thiên nhiên khắc nghiệt, họ đâu biết rằng hình ảnh ấy đã lọt vào mắt của Văn, anh đau khổ, tìm anh nói đau lên thành tiếng, thì ra cô cũng như bao người con gái khác, tôi thật thất vọng về em quá Trang à.

Tại quán cà phê Như Nguyệt, Nguyên đang ngồi đối diện với Trang, qua những lời kể của anh, sau khi rời khỏi IC anh đã đầu quân cho Lan Anh nhưng được một thời gian thấy môi trường làm việc quá khắc nghiệt và thủ đoạn nên anh đã tự ý rút lui, ngày đầu đến đó anh luôn bị khinh miệt bởi ai cũng biết anh vừa rời khỏi IC, đối thủ cạnh tranh chính của Lan Anh, anh đã rất hối hận vì hành động nông nổi của mình nhưng anh không còn mặt mũi nào gặp lại Trang gặp lại các đồng nghiệp trong công ty, hiện nay anh đang làm quản lý cho công ty SoBoc một công ty may mặc của Thái Lan có chi nhánh tại Việt Nam tuy không bằng IC nhưng cũng là quá đủ đối với một người phản bội như anh, Trang ngồi chăm chú lắng nghe Nguyên kể, cô cũng nhận thấy sự hối hận và biết lỗi in rõ trên khuôn mặt của anh, suy nghĩ một lúc cô nói

-Anh về lại IC đi, chỗ của anh còn trống đó, từ ngày anh đi chị Nga chưa thay ai vào cả

-Nhưng anh, anh không dám, anh không xứng

-Em chưa nói với ai về chuyện hôm trước đâu, em hiểu mà, hơn nữa anh cũng đã tự nhận ra lỗi của mình, em sẽ bỏ qua cho anh,

-Cảm ơn em, nhưng anh sẽ không trở về đó đâu

-Tùy ý anh thôi, em không có ép

Nguyên lôi trong túi áo ra một hộp quà nhỏ nhắn màu đỏ, được thắt dây nơ hồng, nhẹ nhàng đẩy về phía Trang

-Chúc mừng sinh nhật em

Trang thoáng ngỡ ngàng không ngờ Nguyên vẫn còn nhớ đến sinh nhật của cô, đây là lần đầu tiên có một người bạn khác giới tặng quà cho cô vào ngày sinh nhật, vui cũng có nhưng cảm giác này không trọn vẹn, nhận lấy món quà của Nguyên cô mở ra, là một đôi hoa tai bằng đá ruby, thoáng ngập ngừng cô đưa trả Nguyên

-Em không dám nhận món quà lớn thế này đâu,

-Em cứ cầm lấy, coi như giữ dùm anh, khi nào anh cần anh sẽ đòi lại

Trang cũng phải bật cười vì cách nói dí dỏm của Nguyên, ai đòi tặng quà sinh nhật mà đi đòi lại chứ, thế là cô đành nhận, Nguyên còn dí dỏm nói nữa

thật nửa đùa

-Anh có thể tiếp tục theo đuổi em không?

-Không được? Trang phá lên cười

Nguyên cũng cười theo ,ngoài kia đám mây giông xám xịt vẫn chưa tan, những hạt mưa có vẻ như nhẹ lại, Trang chào Nguyên ra về, lòng cô lại nặng trĩu một nỗi buồn , cho xe chạy chậm chạp qua các con phố, mùi rác thải bốc lên nồng nặc trên các con đường khiến cô ớn lạnh, mưa là thế, đường phố trở nên dơ hơn, hi vọng hết đợt mưa này sẽ có đợt ánh nắng hiếm hoi trong mùa đông lạnh giá năm nay

.

.....

12h đêm,Trang vẫn không ngủ được hình ảnh Văn và Thư lúc nhui cứ hiện lên trong đầu cô liên tục dù cô không muốn, vớ lấy cái điện thoại có rất nhiều tin nhắn chúc mừng sinh nhật của các bạn, trong đó có con Uyên, nó bảo bạn đi Hà Nội nên không thể đến chúc mừng cô được ,toàn là viện có đang vi vu với chồng thì có, hey dù sao người ta cũng có niềm vui của riêng mình trách sao được chỉ đời cô đơn là khổ,Vy cũng nhắn tin chúc mừng, tẻ hơn nữa là Khánh ,đến cả sinh nhật em gái mà không có lấy một món quà, lại đi chơi giờ này chưa về nữa chứ, Trang thầm ghen tỵ với Vy ,mặc dù tuổi đời còn trẻ nhưng Vy đã có một tình yêu rất đẹp với một người đàn ông rất tốt tất nhiên rồi, Khánh là anh Trang mà,cô trùm chiếc chăn lên kín đầu, dồ dồ giấc ngủ trang đã thiêu thiêu, điện thoại lại vang lên, bực mình vì có kẻ phá hoại cô thô bạo bắt máy mà không thèm nhòm số

-Alo

-Văn Trang cô là đồ xấu xa

Nhận ra giọng Văn Trang giật nảy mình,nhìn lại số đúng rồi là số của Văn, tại sao mình lại bất cẩn như vậy chứ,vội vàng cúp máy, tim cô đập lên thình thịch,điện thoại lại reo lên không ngừng,Trang sợ hãi dẩu nó dưới gối, trong mơ hồ cô nhận ra hình như anh đang say, cổ lắc đầu xua đi ,cô lại trùm kín mền, trời bên ngoài vẫn còn mưa, một viên sỏi từ đâu tẩn vào ô kính mỏng kèm theo một giọng nói như đang gào thét vang lên

-Văn Trang, cô xuống đây cho tôi

Sợ hãi Trang cố định hình xem tiếng nói phát ra từ đâu, nhìn vào điện thoại ,rõ ràng cô đã tắt nguồn, hay là, lật đặt chạy ra mở cửa sổ, nhìn xuống đường, Văn đang đứng bên chiếc ô tô của mình, người ướt sũng nước mưa trên tay cầm chai rượu hạng nặng miệng không ngừng trách móc Trang, cô lặng người , tại sao anh ta lại đến đây, vào giờ này chứ, định quay vào mặc kệ Văn nhưng nhìn bộ quần áo đang thấm đẫm vào da thịt ,cơ thể đang run lên bần bật của Văn ,cô không kiềm được lòng ,một phần cũng sợ mẹ sẽ thức giấc thì biết ăn nói sao đây, đóng cửa sổ vớ vội lấy cây dù, cô tức tốc chạy xuống

Mở cánh cổng ,Trang nhìn Văn, anh cũng hơi bất ngờ vì sự xuất hiện của cô, khoe mắt anh hẳn lên sự đau khổ, môi anh run run, từ từ tiến lại gần Trang, giơ cây dù ra che cho anh ,Trang gần giọng

-Anh điên hả, tại sao giờ này còn đến đây?

Hất phăng cây dù trên tay Trang, Văn lao đảo xuyt ngã, nắm chặt lấy tay cô anh quát

-Cô là thứ con gái gì hả,tôi là người đàn ông thứ mấy cô muốn tiếp cận, cô nói đi, văn đưa tay nắm mạnh vai Trang,Bực tức cộng đau nhưng Trang vẫn cố bình tĩnh

-Anh nói gì? Tôi không hiểu

-Cô còn định giả vờ đến khi nào nữa, thì ra mấy ngày qua cô tránh tôi để đi hẹn hò với thằng khác, đồ cáo già

Cảm thấy bị xúc phạm, cô Trang dùng hết sức hất tay Văn ra, tát thẳng vào mặt anh một cái

-Tôi không ngờ anh là kẻ không hiểu chuyện như vậy ,nửa đêm say sấn như thế này chạy đến nhục mạ tôi, anh xem tôi là cái gì hả, cút, cút ngay ,nhanh không tôi gọi công an

Văn cười cay đắng, đưa chai rượu lên tu một hơi dài anh tiếp tục

-Văn Trang ,cô được lắm, ha ha ha ha

Một tràng cười được phát ra từ Văn, anh vứt chai rượu loạng choạng lên xe lái đi, Trang đứng nhìn theo mà nước mắt tuôn như mưa, cô không hiểu chuyện gì đang xảy ra tại sao Văn lại đối xử với cô như vậy như không còn cảm giác của cái lạnh cô từng từng bước vào nhà mặc cho mưa đang tuôn sôi sả vào mặt.

Bạn đang đọc truyện *Áo Cưới Cho Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Thay bộ quần áo ướt, Trang vẫn không thôi nghĩ về Văn,hôm nay anh ta rất lạ ,uống say lại còn **** bới lung tung,trần trọc mãi giấc ngủ cũng đến với cô, thế là cô đã bước qua tuổi hai lăm, hôm nay là ngày đầu tiên của tuổi mới cũng là ngày Trang trở lại IC sau hai tháng nghỉ phép,thay nhanh bộ váy màu kem nhạt, cổ trang điểm để che dấu cho sự mệt mỏi vì mất ngủ đêm qua, để cho mái tóc buông xả tự nhiên Trang đến IC, dọc đường mấy cái quán cóc với những nồi lẩu hải sản đang nghi ngút khói khiến ai đi qua cũng phát thèm, trời lạnh mà ăn món nóng thì còn gì bằng, chép miệng Trang cố rờ ga cho xe chạy nhanh chứ không chắc cô cũng không thể cưỡng lại sự khiêu khích của nó,xách một túi quà mừng Trang tiến vào phòng thiết kế nơi cư ngụ của Trang gần hai năm nay,ai này cũng vui mừng vì sự trở lại của Trang, họ hỏi han không biết bao nhiêu điều Trang cũng vui lây vì điều đó,như thế là buổi làm việc đầu tiên của tuổi 25 bắt đầu, tuy mệt nhưng rất vui

Sáng nay ,Văn đi làm muộn hơn mọi ngày vì đêm qua uống say quá nên sáng nay phải uống canh giải rượu, ngồi trong phòng làm việc anh cố nhớ lại chuyện tối qua tự thấy mình cũng hơi quá đáng vì hành động bộc phát của mình, gọi điện xin lỗi Trang nhưng cô không nghe máy, Văn bắt càn quăng ngay chiếc điện thoại vào góc bàn, “mặc kệ cô ta,không phải tôi không xin lỗi ,cô đừng trách tôi”

.....

Lại nói về Lâm và My hôm nay là buổi đi chơi đầu tiên của hai người, mưa lất phất bay từng hạt từng hạt như những bông hoa tuyết đọng lại trên mái tóc của Hà My, khẽ tựa đầu vào vai Lâm cô thì thầm

-Anh đã có suy nghĩ khác về em chưa, em không đáng ghét đúng không?

Lâm phì cười vì cách hỏi ngu ngơ của cô bé,vỗ nhẹ vào đầu My anh nói nhỏ

-Ừ thì không ghét nhưng cũng không thương

-Tại sao? My chu môi

Lâm bắt ngờ xoay người Hà My lại, nhìn thẳng vào mắt cô ,anh nói

-Anh chưa thể tiến thêm trên mức tình bạn với em vào lúc này,em hãy hiểu cho anh, nhưng nếu em tin anh thì em hãy đợi anh,anh nghĩ mình cần thêm thời gian, được không em?

Một thoáng thất vọng hiện lên trên đôi mắt tuyệt đẹp của cô, nháy nháy hai hàng mi đen láy, My mỉm cười nhìn Lâm

-Vâng, em sẽ đợi, em đã đi đến đoạn đường này thì em sẽ không bỏ cuộc, em tin anh

Những hạt mưa bay lại lất phất, My trong tay Lâm, hai người dắt tay nhau đi trên con đường nhỏ,gió như ngừng thổi để My nhẹ nhàng e ấp bên Lâm,cả hai chẳng ai nói với ai lời nào nhưng hơn ai hết họ hiểu đôi phương đang nghĩ gì, và luôn vững tin vào một ngày mai tươi sáng

.....

Chiều nay, Văn lại có hẹn với hội bạn nhậu của mình, dạo này anh hay mượn rượu giải sầu, đi về thất thường khiến mọi người ai cũng phải lo lắng, mẹ ở nhà thì cứ liên tục hỏi thúc anh cưới vợ mà Trang thì lại đứng đưng khiến anh rất phiền muộn,vẫy tay với thằng Quân, Văn tiến lại

-Đâu, mày nói giới thiệu em Văn Trang thiết kế nào đâu, sao giờ mà chưa thấy

-Bỏ cuộc rồi

-Gi????????????/

Cả bọn trở mặt ra, không ngờ một kẻ chưa từng lụy vì tình như Văn hôm nay lại có thể nói ra câu đó, thằng Quân lại hỏi dồn

-Sao vậy? chán rồi hả

-Không phải, cô ta quá cao ngạo, tao tán không đổ, Văn rầu rĩ

-Trời đất, thế mày chọn cách ngỏ lời thế nào mà thất bại,thằng bạn lại lên tiếng

-tao chưa tỏ tình, ??????????/

-Gi????????????????/

Cả bọn lại trở mặt tập hai, tụi tao có nghe lầm không vậy, chưa tỏ tình sao biết kết quả mà nói bỏ cuộc

-Tao nghĩ cô ta không thích tao

-À thì ra là vậy

Cả bọn tụi nó ủa lại xì xầm xì xào, bàn bạc kế hoạch,Văn chẳng hiểu mô tê gì, chỉ biết ngồi lắc lắc ly rượu nặng ,xong đầu đó thẳng quân lại đại diện nhóm trình bày

-E... hèm... Tao nhân danh nhóm ,không thể để cho thành viên của nhóm đau khổ vì tình nên tụi tao đã đưa ra một kế hoạch để thử nghiệm xem con bé đó có yêu mày không,a hà.....

-Thôi đi, tụi mày đừng biến tao thành trò hề

-Mày chưa nghe ,sao biết được đảm bảo kế hoạch lần này thành công mỹ mãn luôn

Xì xầm... xì xầm....., nghe tụi nó nói ra nói vào mãi hồi lâu cuối cùng Văn cũng đồng ý, thôi thì cứ thử xem biết đầu được

-Thằng Quân lấy số điện thoại của Trang, đưa tay bấm nút ,về mặt rất chi là gian manh.

Buổi chiều sau khi xem xét và chỉnh sửa lại mấy bản thiết kế cho mấy đồng nghiệp trong phòng, Trang đến x cửa hàng áo cưới vì hôm nay là phải giao hàng cho vị khách rất khó tính,hên là chiều nay trời không có mưa chỉ âm u vì bị mấy đám mây giông che phủ, thế là những bận rộn trong công việc cũng đã trở lại sau hai tháng dài nghỉ ngơi, sáng giờ vẫn cứ gọi điện suốt nhưng Trang không buồn bắt máy ,mặc kệ anh ta, như thế cũng tốt, khỏi mắc công giải thích rườm rà, xếp lại chiếc váy cẩn thận, Trang xách nó ra xe thì điện thoại lại reo lên, là một số lạ hoắc ,ngập ngừng Trang nghe máy

-Alo

-Em có phải là nhà thiết kế váy Trang không?,một giọng đàn ông hốt hoảng hỏi

-Dạ phải có chuyện gì không anh

-Em ơi, thằng Tùng Văn bị đến quán uống rượu say bị tụi du côn đánh chảy máu nhiều lắm, anh lướt danh bạ thấy số em nên gọi liền

-Trời ơi, anh ấy có làm sao không, hiện giờ anh ấy đang ở đâu, Trang nghe như trời đất quay cuồng,

-Quán Hồng Minh trên đường Tô Hiến Thành, nhanh lên đi em

Buông điện thoại Trang luống cuống như không còn biết gì nữa,vội đem chiếc áo cưới vào trong cửa hàng Trang nhờ Thằng

-Anh Thằng ơi, anh đem chiếc áo cưới tới địa chỉ này giúp em, giờ em có việc gấp, cảm ơn anh

Nói xong Trang rồ ga chạy thẳng,ruột gan cô nóng lên như lửa đốt, chỉ mong mau chóng tới nơi xem tình hình anh như thế nào, nếu anh có mệnh hệ gì chắc Trang cũng không sống nổi, lao đi như một con gió cô ủa vào quán Hồng Minh, nơi người đàn ông lạ đã báo tin cho cô,

Nhìn xung quanh đâu đâu cũng chỉ là những bàn nhậu với những tiếng dzo dzo nghe chói tai, tuyệt nhiên không thấy bóng Văn đâu, “hay là anh ta chết rồi” nước mắt Trang tuôn ra vì quá sợ hãi và lo lắng, lấy điện thoại cô cố liên lạc lại với người đàn ông lúc nãy nhưng vô hiệu, những ngón tay run run lướt trên bàn phím gọi lại, chợt có một tràng cười phá lên từ phía sau cô giật thót quay người lại, thấy Văn đang đứng cho hai tay vào túi quần, đưa đôi mắt cười nhìn cô, đám bạn của anh thì vỗ tay không ngớt, cô cảm giận lắm, đôi mắt Trang đang ngùn ngụt lửa giận, Văn từ từ tiến lại

-Anh không ngờ, em lại lo lắng cho anh như vậy,xin lỗi em vì chuyện tối qua

-Bốp....., một cái tát văng thẳng vào mặt Văn, cô gần lên từng tiền

-Anh Văn ,anh coi tôi là con ngõ sao, sao lại lấy tôi là làm trò vui đùa cho anh và các bạn của anh hả, từ này đừng để tôi nhìn thấy mặt anh nữa nếu không tôi không chắc mình sẽ hành xử như một người có văn hóa đâu

Trang vô tình hất tay Văn ra và chạy nhanh ra ngoài, lúc nãy lo lắng cho anh bao nhiêu thì lúc này lòng căm giận của cô sôi lên bấy nhiêu,Văn đơ người ra vì hụt hẫng, tụi bạn anh lại phá lên cười, thằng Quân, vỗ vỗ vai anh

-Thật có cá tính, tao chấm em này cho mày rồi đó, còn không mau đuổi theo

Văn như bưng bình con mòng, anh phóng như bay theo Trang, hi vọng lần này anh sẽ không để tuột tay cô ra khỏi mình nữa

Trang lái xe chạy vòng vòng quanh TP, trời không mưa nhưng vẫn có cảm giác se lạnh của mùa đông,khẽ kéo chiếc áo lạnh len kín cổ cô lại phóng đi, không ngờ Văn cô quen biết và thầm yêu lại tẻ như vậy, ngang nhiên dùng cô như một con hề, một con gió siết qua khiến Trang rung mình l, cái tiếng còi xe bip bip của ô tô khiến Trang giật mình quay đầu lại, vội tắt xe vào lề đường sẵn con tặc lúc này cô định ***** cho cái người đi ầu này một trận, nhưng người bước ra từ chiếc xe lại là Văn, cô đưa khuôn mặt hình sự lên nhìn anh

-Có chuyện gì?

-Anh xin lỗi ,em hãy cho anh một cơ hội đi

-tôi không muốn, anh làm ơn tránh ra

,

Trang dùng hết sức hất Văn sang một bên, cô bước nhanh về phía xe mình

-Anh làm vậy là vì anh thích em đó, Văn Trang ,em cố tình hay vô tình mà không hiểu tình cảm của anh hả, đồ ngốc

Trang thoáng ngỡ ngàng ,cô như không tin vào tai mình, Văn thích cô ư, đó là điều mà Trang hằng mong mỏi biết bao, giờ nó đã được Văn nói trước mặt cô nhưng Trang vẫn chưa chuẩn bị tinh thần, Trang chưa bao giờ nghĩ sẽ trả lời câu yêu của Văn thế nào, lại trong tình huống như thế này thì biết làm sao chứ, chẳng lẽ quay lại nói "em đồng ý", như thế còn gì là sĩ diện nữa chứ, vừa mới dùng dùng tức giận bấy giờ lại, chưa biết nên ứng xử thế nào thì điện thoại cô lại reo lên, một giọng đàn ông quát lên inh ỏi

-Cô làm ăn cái quái gì thế hả, đồ cuoir của chúng tôi đâu, cô hẹn 5h giờ sao giờ này chưa mang đến,

-Lúc chiều em đã cho người mang đến cho anh rồi mà, chắc có sự nhầm lẫn nào đây, em sẽ hỏi lại và mang đến cho anh ngay

-Tôi không cần nữa buổi chụp hình của chúng tôi đã bị cô làm hỏng hết cả rồi, cô cứ chuẩn bị mà bồi thường hợp đồng đi,chào cô

Nghe xong cuộc điện thoại Trang hựt hẫng vô cùng, lúc này Tâm trí cô dồn hết cho "văn Trang" còn dư sức đâu mà nghĩ đến câu trả lời với Văn chứ, cô cứ thế bước đi thật nhanh sao cho tới văn Trang một cách nhanh nhất để hỏi anh Thắng cho rõ sự tình

Văn cảm thấy thất vọng vô cùng, anh không ngờ mình lại thất bại như vậy, Trang đã từ chối anh một cách tàn nhẫn không một lời nói cũng không màn đến sự tồn tại của anh,cay đắng vẫn làm lui bước đi trong màn đêm, mưa lại đột ngột tuôn rơi, từng hạt nặng trĩu như sâu xé lòng, đứng như Nguyễn Du đã từng nói, "người buồn cảnh có vui đâu bao giờ".

Tất tả chạy về cửa hàng mới biết là anh Thắng quên bên mắt lời nhờ của Trang thôi thì chuẩn bị đèn hợp đồng chứ sao giờ, chẳng thể trách ai được bởi Trang cũng là người có lỗi, tiền bạc không quan trọng nhưng uy tín của cửa hàng đã bị giảm sút, công gây dựng thương hiệu bao nhiêu năm nay chỉ vì một trò đùa của Văn đã phá hỏng hết, nghĩ tới mà cô vẫn còn tức nghẹn nơi cổ họng lại còn lời nói lúc chiều của hấn ta nữa chứ không biết có thực lòng không hay cũng là trò chơi của tụi bạn đem ra trêu mình, đang nghĩ vẫn vơ thì Khánh đến, tất nhiên là không phải để tìm Trang, anh bước vào quán thấy không khóa có vẻ căng thẳng anh hỏi Vy

-Hôm nay cửa hàng có chuyện gì à?

-Anh nói nhỏ thôi, chị Trang nghe thấy bây giờ, anh Thắng quên giao áo ,chị Trang đang đau đầu giải quyết kia kìa

Vy kể lại một mạch sự tình cho Khánh nghe, gật đầu tỏ vẻ hiểu anh nói

-Thì bán cái áo này đi để lấy tiền đền hợp đồng, xong chuyện

Trang ở trong đã nghe hết mọi chuyện ,chậm rãi bước ra cô ngồi phịch xuống ghế

-Nếu đã đơn giản như thế thì nói làm gì, giờ người ta làm trời làm đất, . đòi kiện nữa kìa,em mệt quá

-Anh đã nói là đẹp cái tiệm này sớm đi mà không nghe ,thôi thì nhân cơ hội này san lại luôn đi

-Anh Khánh, đừng đổ thêm dầu vào lửa nữa,Vy can ngăn

Trang không nói gì thêm, nét mặt lộ rõ sự buồn chán, anh Khánh chẳng khi nào hiểu Trang, đừng chút là đòi đẹp tiệm, con người ai cũng có ước mơ hoài bão của mình, anh chẳng giúp thì thôi đằng này cứ thế khiến cô rất buồn, trong gia đình hiện nay chẳng ai là chỗ dựa tinh thần cho cô cả ngay cả bà Lan cũng vậy,đứng dậy Trang đi một mạch ra ngoài,lấy xe cô không về nhà ngay mà liên lạc với Thực Uyên

-Mày rảnh không?

-Sao, có chuyện buồn đúng không

-Ừ, tao mệt mỏi quá mày ơi

-ông xã tao đi công tác nước ngoài rồi, mày qua đây đi, rồi hai đứa mình tâm sự

Trang đi chọn một ít trái cây để mang đến cho Uyên, những quả xoài chín mọng vàng tươi căng da bóng lường thơm phức, chọn cho mình những quả ngon nhất Trang cẩn thận kêu người gói lại, nói đoạn cô đến nhà Uyên

Nhà của Uyên nằm sâu trong con hẻm nhỏ,nhưng rất sang trọng vì chồng nó là một doanh nhân thành đạt cũng không kém gì Tùng Văn,căn nhà được Uyên bày trí và chọn đồ nội thất rất tinh xảo và đẹp mắt,chào đón Trang nơi cửa Thực Uyên cười tươi như hoa

-Hôm nay sao mày rảnh vậy ,bình thường hẹn mày giờ này rất khó mà

-ừ, hôm nay tao bỏ việc, nhà đẹp đấy

-cám ơn, vô nhà ngồi đi, tao lấy nước cho

Tối đó Trang không về hai đứa bạn lâu ngày gặp mặt nên tâm sự với nhau biết bao nhiêu là điều, nào công việc tình yêu., Uyên cũng vui mừng khoe là mình sắp có em bé ,đã được hai tháng rồi, Trang cũng mừng cho Uyên nhưng lại thấy tủi thân cho mình,hồi xưa đi học ,lúc nào Uyên cũng thua kém Trang chuyện điểm chất nhưng hôm nay về mặt tình yêu và hôn nhân thì nó đã vượt xa cô rồi,hai đứa lại ôm nhau ngủ khi như ngày xưa cái thời còn sinh viên ấy.....

Sáng nay đang làm ở IC thì cô nhận điện thoại của Vy báo ở “Vân Trang có chuyện ,cô lập tức bỏ hết công việc tới đó ngay, chả là việc thuê mặt bằng của cửa hàng gặp một chút trục trặc, cô nhanh chóng tiến vào gặp cô cho thuê

-sao cô, con tới rồi nè

-ừ, con ngồi đi, cô sẽ nói chuyện

Cả cửa hàng như nín thở nghe xem bà ta muốn nói chuyện gì, lỡ mà đòi lại thì chết hết cả lũ, Trang cũng vậy cô đang rất lo lắng, hai năm qua cô luôn trả tiền đầy đủ có thiếu xu nào đâu, mà cô cũng chẳng nghe nói đến việc bán hay mua gì cả, hồi hộp lắm nhưng cô vẫn tỏ ra bình tĩnh

-Chẳng là, bây giờ cô đang cần một số tiền lớn để lo cho con gái cô đi du học,suy đi tính lại thì chỉ có khu này là giải quyết được vấn đề, đã có người hỏi mua nó từ lâu nhưng cô thấy con và tụi nhỏ làm ăn vất vả lại rất được lòng nên ta không nỡ ,hiện nay đã có người trả giá mua nó với số tiền rất cao, cô thì coi tụi con như con cháu trong nhà cô cũng nói thẳng thế này, một là con đồng ý mua lại cửa hàng, hai là, con phải đặt cọc tiền thuê cho cô trong vòng 3 năm,cô cũng không muốn làm khó tụi con nhưng tình hình lại không cho phép thôi tụi con cứ suy nghĩ đi, cô cho thời hạn nửa tháng đó,

Trang nghe như rụng rời tay chân, sao tháng này sui dữ vậy trời, mỗi tháng thuê mặt bằng là 20 triệu, ba năm là 720 triệu. trong vòng nửa tháng cô đào đâu ra chứ,ngồi phịch xuống ghế, Trang như người mất hồn, các nhân viên trong cửa hàng nhao nhao lên làm sự việc đã rồi lại còn rồi hơn,mặt Vy cũng buồn so, cô không biết phải giúp cho Trang thế nào bởi cô biết làm gì bây giờ, tiền cô cũng chẳng có, tội nghiệp chị ấy quá.

Bạn đang đọc truyện *Áo Cưới Cho Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Về đến nhà Trang cố dấu nhem mọi chuyện với mẹ và cũng căn dặn Vy không được nói với Khánh, cô không muốn mẹ phải phiền lòng vì mình hơn nữa Khánh lại là người luôn phản đối việc cô mở cửa hàng nếu mà anh biết chuyện này chắc chắn anh sẽ bắt cô san lại ngay ,về mặt bơ phờ và lo lắng của cô đã không qua khỏi bà Lan, trong bữa cơm cô đã mấy lần trầm tư khiến bà sinh nghi, nhưng gần hỏi thì Trang lại chối phăng nên bà cũng chẳng biết thế nào, ngã ụch lên giường Trang bắt đầu lờ đờ nghĩ, liên quan đến tài khoản trong tủ ra ,mấy ngón tay thoăn thoắt trên chiếc máy tính nhỏ, nếu cộng cả tiền mặt cô đang có ,tiền lời từ hai bộ sưu tập năm ngoái ,nữ trang ,cũng chỉ được hơn 300 triệu, nếu vay thêm IC cùng lắm cũng chỉ là 400, còn 320 triệu biết kiếm đâu ra đây trời, hay là huy động vốn, cũng không được ,anh chị em trong cửa hàng đều là người khó khăn về kinh tế họ lấy đâu tiền mà đầu tư, chợt nhớ đến bạn bè, cô lướt hết danh bạ tốn cả mớ tiền điện thoại mà câu trả lời cũng chỉ là những cái lắc đầu, chỉ có Thục Uyên là đồng ý cho cô mượn 100 triệu, chán nản cô lại lăn ra giường, những lúc khó khăn như thế này mới biết được lòng bạn bè, cọc ...cọc... cọc, tiếng gõ của phòng vang lên, Trang đoán chắc là mẹ, vội vã nhào hết đồng giấy tờ giấu hết dưới gối, cô mở cửa

-Ừa ,mẹ chưa ngủ hả

-Ừ, mẹ mang cho con cốc sữa, coi mà lo ngủ sớm đi, đừng có làm việc quá sức nghen con

-Vâng

Bà lan khẽ vuốt tóc con gái, bà từ từ hỏi

-Con có chuyện gì giấu mẹ đúng không

-Dạ, không ,đâu có gì đâu, con vẫn bình thường mà

-Con đừng giấu mẹ, mẹ đọc được suy nghĩ trong đầu con đó

-Mẹ cứ khéo đa nghi, con thì có chuyện gì chứ, thôi mẹ đi ngủ sớm đi,

-Ừ, nếu con cần người chia sẻ thì hãy nhớ đến mẹ, mẹ luôn sẵn sàng lắng nghe và cho ý kiến ,thôi con cũng ngủ sớm đi

Khi bà Lan đã ra khỏi phòng, Trang lật đặt khóa cửa lại, đưa tay lên ngực cô nhủ thầm” hủ hồn, xem chút nữa”,...

Cầm tờ giấy vay nợ của IC trong tay cô Trang khẽ thở dài, nợ kiểu này chắc trong tháng tới cô phải tích cực vùi đầu vào các đơn đặt hàng để trả quá, ngán ngẫm cô lái xe đến Như Nguyệt nơi Thục Uyên đã hẹn cô để đưa tiền,

Bước vào quán, tiếng nhạc du dương vang lên, nếu như mọi hôm Trang thấy dễ chịu và thanh thản thì hôm nay cô thấy nhức đầu thêm, chọn cho mình một chỗ khuất của quán, bên hàng lầy deo xanh rì và những dòng nước nhân tạo mát rượi, Trang thường thức cốc cà phê sữa đá ngọt lịm, nhìn xung quanh hôm nay là thứ 3 nên quán hơi vắng khách, cũng đỡ đông người ồn ào càng một thêm, ngả người ra sau ghế nhìn lên bầu trời từng đám mây xanh lơ lửng trôi qua chậm chậm, ánh mặt trời đang hắt những tia nắng yếu ớt hiếm hoi của mùa đông, khẽ nhắm mắt cô thả hồn mình len lỏi theo những đám mây ấy, được một lúc Trang ngồi dậy nhìn đồng hồ vẫn còn 10 phút nữa mới đến giờ hẹn, định uống nốt cốc cà phê trên tay thì một cảnh tượng kiến cô bàng hoàng và đau khổ, Là Văn và Thư hai người đang hôn nhau thắm thiết cũng trong một góc khuất của Như Nguyệt, mắt cô cay xoe tựa hồ như từng đóm lửa phun trào, thì ra những lời nói của Văn hôm trước là giả dối, chỉ là trò đùa của Văn và đám bạn anh mà cô là một con ngốc, họ nhẫn tâm đem Trang ra làm vật thí nghiệm, không xem cảm giác của cô ra gì, lòng tự trọng của cô bị tổn thương ghê ghớm, Trang vụt chạy thật nhanh ra khỏi quán, từng giọt nước mắt cứ thi nhau tuôn theo mỗi bước đi của cô, cô cứ thế mà chạy không hề biết rằng mọi chuyện không như cô nghĩ nếu như lúc đó Trang đủ kiên nhẫn và bình tĩnh ở lại thêm chút nữa thì đã không có sự hiểu lầm tai hại này

Văn sau khi bị Trang từ chối không lý do ngày hôm trước, anh như không còn tâm trí cho công việc nữa đúng là anh hùng không qua ải mỹ nhân, mấy cái hợp đồng mới Văn cũng chẳng thiết đọc, hình bóng của Trang cứ hiện hữu trong tâm trí mình, một mối chán nản Văn nhận được điện thoại của Thư mời anh đi cà phê, nhận thấy mình cũng cần thay đổi tâm trạng một chút nên Văn đã không ngần ngại nhận lời, Thư hôm nay thật lạ, cô liên tục nói về chuyện quá khứ, enhững kỉ niệm của hai người trong hai năm qua, và thật bất ngờ, cô đã ngỏ lời với Văn, Thư nói cô đã suy nghĩ kỹ và muốn làm vợ anh chủ động ôm chầm lấy Văn, Thư trao anh nụ hôn nồng ấm, Văn vì bất ngờ nên không có cơ hội phản kháng, đến khi nhận ra sự việc anh đẩy cô ra và hạ giọng

-Em đã hay đổi, Thư ạ, trước đây em không thế này

Thư cười nhạt,

-Hai năm lẫn lộn với cuộc sống, chính em cũng không thể tin nổi mình đã thay đổi như thế này, em đã dám yêu, dám thừa nhận, không sợ hãi và khép nép trước anh nữa, như thế cũng tốt đúng không anh

-Văn trầm ngâm: nhưng anh không thích em của ngày nay, nó có cái gì đó xa cách và lạc lõng, thôi chúng ta về đi, anh còn công việc

-Nhưng anh chưa trả lời em?

-Anh nghĩ em thừa biết câu trả lời từ anh, nào anh đưa em về

Thư bàng hoàng, Văn cũng đã thay đổi, anh đã không còn yêu và quan tâm cô như ngày xưa, nhưng biết trách ai đây, hoàn cảnh này là do chính cô đã chọn, cô đã ngây thơ tin rằng thời gian không làm Văn thay đổi, để rồi hôm nay tự thân cô phải chuốt lấy đắng cay, tự hỏi mình phải làm gì để níu kéo Văn lại, cô lững thững bước đi, đôi mắt hoeen những giọt lệ.

Cố gạt những hình ảnh đau khổ ra khỏi đầu Trang lầm lũi lái xe đi, mặc cho điện thoại reo không ngừng Trang cũng chẳng buồn nghe máy, đến khi thành phố đã lên đèn, Trang mới giật mình bừng tỉnh, tự hứa với lòng là sẽ không bao giờ khóc vì Văn nữa, tại sao cô phải đau khổ vì một con người xấu xa như thế, Trang đưa tay lau những giọt nước mắt còn đọng lại nơi khóe mi, móc điện thoại Trang gọi lại cho Uyên chắc nó đang giận cô lắm vì đã không tới chỗ hẹn

-Mày có sao không vậy Trang, giọng con Uyên lạnh lạnh

-Tao xin lỗi, tao có chút chuyện

-Trời đất, mày làm tao lo quá, giờ mày đang ở đâu tao tới

-Thôi, để tao đưa số tài khoản mày chuyển vô dùm tao,

Nhận ra có sự thay đổi trong giọng nói của con bạn thân, Uyên lo lắng

-Mày có chuyện gì đúng không, nói tao nghe,

Trang òa khóc, cô đã phản bội lại lời hứa của mình, cô thề nguyện rửa bản thân tại sao lại không thể dẫu nổi cảm xúc nư thế, là một con người đa cảm nư cô quả thật khổ quá, cô nói trong nước mắt

-tối nay tao qua nhà mày nha

-Ừ, mày qua đi,

Tối đó, Trang kể hết mọi chuyện cho Thục Uyên nghe, mỗi khi có chuyện gì buồn hay khó khăn trong công việc thì Uyên đều là người chia sẻ cho Trang, hai người không khác nào như chị em, thời còn sinh viên vì sự thân thiết của mình đã khiến không ít người tưởng nhầm họ đồng tính, lúc đó hai cô chỉ biết cười trừ vì những lời đồn thổi giựt gân như vậy, sau khi nghe hết đầu đuôi một mạch Uyên suy nghĩ một lúc rồi nói

-Tao không ngờ tình duyên mày lại lận đận như vậy, mày có biết trước kia tao từng mơ ước được như mày không ,nhưng giờ hết rồi,

Trang cũng phải bật cười vì câu đùa của nhỏ bạn,nó lại nói típ

-Nhưng tao thấy anh Văn không phải người như vậy ,tuy tiếp xúc có mấy lần nhưng ấn tượng của tao về Văn không phải tệ, lịch sự ,chững chạc và đứng đắn không giống như lời mày kể

-Chính mắt tao nghe ,tao thấy mà chẳng lẽ sai

-Sao lúc đó mày không ở lại xem tiếp, lỡ đâu, mày không xem phim à, toàn những cảnh hiểu lầm tai hại đó

-Thôi đi mày, mày đừng bênh hấn, tao quyết rồi, từ nay tao sẽ gác bỏ hấn ra khỏi tâm trí ,chuyên tâm vào công việc như trước kia, không yêu đương gì nữa hết một thân

-Mày ngu quá, mày yêu Văn thì phải lo mà giành lấy với cái cô Thư gì đó chứ, tự nhiên bỏ cuộc đem dâng hai tay cho người ta, giờ mày gọi điện cho Văn đi, hỏi cho ra lẽ

-Mày nghĩ sao mà kêu tao làm vậy ,tao đâu có quyền gì mà tra khảo anh ta chứ

-Chẳng phải mày nó là anh ta đã tỏ tình với mày sao, đó quyền đó đó

-Thôi đi, tao quyết rồi,

Hai đứa lại típ tục tranh cãi suốt đêm ,được một hồi, mệt quá cả hai lại lần lượt ra ngủ, Uyên thấy thương con bạn vô cùng nhưng không biết làm gì được, chuyện tình cảm rất khó giải quyết, huống hồ giờ Trang lại dứt khoát như vậy nhưng nhìn nó đau khổ thế này, tự hứa với mình cô sẽ tìm cho ra nguyên nhân và cách sẽ hàn gắn hai người lại với nhau

Còn Văn, anh vẫn đang suy nghĩ về chuyện tình yêu của mình, nhớ lại nụ hôn lúc chiều của Thư,anh thấy bất ngờ nhiều hơn là cảm xúc, nó tẻ nhạt và không có dư vị của tình yêu, không giống như những lần hôn Trang, tuy chỉ là những cái hôn lén, những cái hôn vội vã nhưng đã làm tim anh nhói lên những xúc cảm của yêu đương, anh nhận ra tình cảm mình dành cho Trang đã quá sâu đậm, nhưng biết làm sao khi cô đã từ chối anh, còn với Thư, hình như đó chỉ là những rung động thoáng qua,nó có vẻ mờ mờ mịt hơn là tình yêu thực sự, ôm đầu anh tự hỏi không biết phải làm thế nào, điện thoại lại reo lên là số của thằng Quân

-alo

-Sao, thành công chưa ông tướng, định khi nào dắt nàng về dinh

-Thành công cái đầu mày đó., vì cái kế hoạch ngu ngốc của mày mà tao phải đau đầu đây nè

-Ủa ,sao vậy, tao tưởng...

-Tưởng gì, nàng không đồng ý

[Đọc nhiều truyện hay tại: www.thichtruyen.vn]

Haha Thằng Quân phá lên cười

-Tao không ngờ mày cũng có ngày hôm nay, cho mày chết, ném mùi đầu khổ một lần cho biết đi con,mà con bé đó cũng gan quá ta dám từ chối anh đại nhà ta, hahaha

-Mày im đi, còn cách nào khác không,tao khổ vì yêu quá

-Giờ tao chỉ mày thế này.... Xi xầm... xi xầm.....

.

Thế là Quân lại bày cho Văn kế hoạch mới, không biết có ổn không nhưng chưa thử làm sao biết, thôi thì cứ thực hiện xem thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Áo Cưới Cho Tình Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Rốt cuộc thì Khánh cũng biết chuyện, Vy đã không giữ lời hứa với Trang mà đã nói hết cho Khánh nghe, cô không muốn thấy cảnh Trang phải chạy đôn chạy đáo đi xoay sở như thế, Nghe tin ,Khánh đã trách Vy sao không nói với anh sớm hơn, cũng rất tức giận vì Trang không coi anh như một người anh thực sự, không xem anh là chỗ dựa của mình, gọi điện ngay cho cô Khánh quát:

-cửa hàng khó khăn sao không nói với anh,?

-Anh biết rồi hả?, Trang buồn rầu!!

-Chớ sao nữa ,cái con nhỏ này, nếu Vy không nói thì em định giấu anh đến bao giờ hả?

-Tại em sợ anh sẽ

-Thôi đi, giờ em còn thiếu bao nhiêu?

-Dạ, em tự lo được mà

-Em có định xem anh là anh trai em không đó, tức chết đi mà....

Khánh cúp máy cái rụp, hơn ai hết anh rất thương yêu cô em gái của mình, anh kêu nó đẹp tiệm cũng chỉ vì muốn tốt cho nó thôi đằng này nó lại, bức hết chỗ nói, Vy đứng gần đó cũng phải lo sợ vì sự giận dữ của Khánh, cô nhắc khéo:

-Thôi anh, từ từ rồi em khuyên như chị Trang

-Ừ, em ráng khuyên nó đi, chứ cứ như thế này anh cũng lo quá

Rời khỏi cửa hàng, anh cũng vẫn chưa hết lo, Trang là một con bé cứng đầu, nó đã bảo không cần thì sẽ không bao giờ nhận sự giúp đỡ của mình, chợt nhớ đến Văn, ạn nghĩ là Văn có thể khuyên như Trang được, nên Khánh liền gọi

-Alo,

-Văn hả,anh Nam Khánh nè

-Có chuyện gì không anh ?

Thế là Khánh lại kể hết mọi chuyện cho Văn nghe, thật không ngờ Trang lại gặp khó khăn như vậy ,nhưng giờ anh biết khuyên cô thế nào đây, ngay cả gặp mặt anh cô cũng không muốn nữa là, chào Khánh xong mà Văn cũng chẳng biết làm thế nào, thôi thì đành làm mặt dày tới cửa hàng tìm cô ta vậy

Hôm nay, Trang về sớm, đi chợ chọn lấy bó hoa tươi để cắm bàn vì lâu rồi cô không có thời gian chăm sóc cho căn phòng nhỏ của mình, những bông hoa ly hồng đang tỏa những mùi hương dịu mát dễ chịu hít ,lấy một hơi cô bảo người bán hàng gói lại ,một giọng nam quen thuộc vang lên:

-Chị gói dùm em bó hoa này

-Ừa, anh Lâm, an cũng đi mua hoa hả?

-Ừ, tình cờ quá ha,

-Hà nỳ thế nào rồi?

-Sao lại hỏi anh,Lâm cười!!

-Không phải hoa này để tặng cho cô ấy đấy chứ?

Giương mặt Lâm thoáng sầm lại ,hai đôi lông mày khẽ nhíu lại ,ánh mắt cũng thay đổi theo đó, sâu thẳm và buồn hơn

-Là tặng Diệp, hôm nay là ngày đầu tiên anh và cô ấy quen nhau

-Em xin lỗi

-Không sao, em có muốn cùng đi đến đó không?

-Vâng

Trang không ngần ngại theo Lâm đến nơi yên nghỉ của Diệp,từng ngọn đồi chập chùng hiện ra, những đồi cỏ xanh tươi nhưng man một nỗi buồn man mát.mùi khói nghi ngút càng làm cho khung cảnh thêm u sầu, phần mộ của Diệp hiện ra, nhỏ nhắn nhưng rất sạch sẽ ,tấm ảnh được treo trên bia Trang đoán là được chụp trước khi Diệp bị bệnh. Trông rất tươi trẻ và tràn đầy sức sống,Lâm cẩn thận cắm từng bó hoa vào lục bình, lau dọn những ngọn cỏ khô do gió chiều mang đến, anh buồn buồn

-Có lẽ sắp tới anh sẽ bắt đầu với tình yêu mới Diệp à, em không giận anh chứ, nhưng em yên tâm, hình bóng em anh sẽ vẫn cất giữ, cất giữ nhưng anh sẽ

thu nhỏ nó lại và cắt sâu vào một ngăn trong trái tim ,em có đồng ý không

Lâm khóc không nước mắt như những người phụ nữ nhưng Trang cảm nhận được đó là sự chân thành, cô rất kính phục anh, bước tới Trang ôm lấy anh, nhẹ vỗ vào vai anh như chia sẻ nỗi đau còn sót lại, cô như thầm”cô ấy sẽ hiểu và thông cảm cho anh thôi, cố lên anh Lâm”

-Hai người không cảm thấy có lỗi trước mộ phần người đã chết sao, Vân Trang ,tại sao ai cô cũng ôm ấp được thế hả, cô là loại con gái gì thế?

-Anh Vãn, sao anh lại ở đây?,Trang bàng hoàng

-Sự thật không như anh nghĩ đâu,!! Lâm chen ngang

-Như thế là chưa đủ sao hay đợi tôi trông thấy hai người trên giường rồi. . .

Bốp, lại một cái tát nữa Trang dành cho Vãn, anh đã đi quá giới hạn của mình, đưa đôi mắt đỏ hoe, Trang nói

-Anh đi đi anh không có quyền xúc phạm đến tôi, cả anh Lâm nữa

Vãn cười cay đắng:

Xúc phạm đến hân u, cô nói đi cô vì cái gì, vì tiền ư, tôi có thể cho cô ,sao cô không nói với tôi là cô cần tiền

-Anh im ngay, từ nay tôi không muốn nhìn thấy mặt anh nữa, đồ xấu xa

-Được lắm, cô đã nói thế thì thôi tôi không còn lời nào để nói với cô nữa, chào cô, Vãn quay phắt đi ,khuôn mặt hằn lên nhưng tia lửa giận dữ của kẻ bị phản bội.,Trang đứng nhìn theo bóng Vãn, nước mắt lại tuôn ra, Lâm chạy đến, anh bảo

-Em đuổi theo giải thích với Vãn đi, nhanh lên chứ không kịp

-Thôi đi, anh ta không có tư cách, trước mặt em thì chỉ trích em này nọ,sau lưng thì đi ôm ấp, hôn người khác thử hỏi anh ta xem em là cái gì chứ, mà suy cho cùng thì anh ta có là gì của em đâu ,huhuhu

Lâm cũng chẳng biết nên an ủi Trang thế nào ,bởi giờ nó nói gì thêm càng làm cô ấy đau khổ hơn, Trang lùi thui ra về, hình như cô và Vãn có duyên nhưng không nợ, hiểu lầm chồng chất hiểu lầm, biết làm sao đây, cô cũng muốn tìm hiểu chuyện của Thư như Uyên nói nhưng với tình hình thế này e rằng có biết được sự thật thì cũng chẳng để làm gì trong khi Vãn đã nghĩ sai về cô quá nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Áo Cưới Cho Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Ba tháng đã trôi qua, một khoảng thời gian ngắn nhưng lại không đủ dài để Trang quên được Vãn,nặng dù anh đã từng hiểu lầm và làm tổn thương đến lòng tự trọng của Trang, trong ba tháng qua Trang và Vãn không hề gặp nhau không phải họ không muốn tìm đến nhau nhưng những hiểu lầm,lòng tự tôn và ngang bướng đã không cho phép bản thân hai người gặp nhau mặc dù tâm trí thì luôn nghĩ về nhau, Trang vui đầu vào công việc vào những kế hoạch sắp tới của mình, Vãn cũng vậy ,ngoài ra anh còn lao vào các cuộc nhậu nhẹt be chề sau giờ làm việc để giải sầu,hai bên đều có tình cảm chỉ chờ có một câu nói nhưng sao khó quá ,chưa biết chuyện tình này sẽ đi về đâu

Bây giờ đã chớm đầu xuân, từng hạt mưa lất phất bay trong những cơn gió nhẹ nhàng, những hạt nước li ti tinh nghịch vòn trên những đám lá non xanh mơn mớn, đưa tay hứng lấy những hạt mưa tí tách đang trôi xuống từ trên chiếc ô nhỏ xinh của mình, cô Trang tiếp tục rảo bước nhanh về phía cửa hàng vì trời đẹp nên hôm nay Trang đã chọn cách đi làm bằng taxi, vừa Tranh thủ chỉnh lại những mẫu thiết kế còn đang dở dang giờ cũng là để ngắm phong cảnh đầu xuân, về phía “Vân Trang”, cuối cùng cô cũng xoay trở đủ tiền để thuê mặt bằng, Khánh cứ thuyết phục mãi cuối cùng Trang cũng chịu sự giúp đỡ của anh, nhưng hứa sẽ trả sau khi cô đã thu lại vốn.Hiện nay ngoài giờ làm việc tại IC và ngoài giờ ở “Vân Trang”,cô còn đang ấp ủ một dự án nhỏ cho riêng mình đó là bộ sưu tập áo cưới vào mùa xuân này, nhờ có chút kinh nghiệm trong nghề cũng như sự chịu khó tìm tòi học hỏi Trang đã có trong tay mấy mẫu thiết kế mà cô rất ưng ý ,giờ chỉ cần có nhà tài trợ nữa là xong, mọi thứ đang được` Trang âm thầm chuẩn bị khi đã đầu vào đó cô mới dám thông báo với mọi người,chào đón Trang ở cửa Vy cười tươi rói:

-Hôm nay đi taxi hả chị?, sang nha

-Một công đôi việc thôi em ơi,sao, hôm nay có gì đặc biệt không?

-Dạ có, chúc mừng chị nè,một đơn đặt hàng với giá rất cao,đảm bảo hoàn thành cửa hàng mình sẽ được rất nhiều lợi nhuận đó,

-Vậy hả, đâu đưa chị xem nào

Liếc qua một lướt Trang cảm thấy đủ tự tin để nhận yêu cầu này, kí giấy và giao lại cho Vy, cô dạo quanh cửa hàng một lượt, chỉnh sửa lại mấy mẫu áo và những chậu cây cảnh xung quanh Trang ra về, nhưng cô không về ngay, Trang lang thang qua khắp các con đường của TP, mùi cút nướng với hương thơm hấp dẫn làm mũi cô muốn nức ra, tập vô vĩa hè Trang chọn cho mình hai cái cánh từ từ thưởng thức ,xong đâu đó ,Trang ra về,một bóng hình quen thuộc lướt qua trong tâm trí ,cô xua đi những dòng suy nghĩ vẩn vơ ,Tranh vội vã lái xe đi

.....

Đã một tháng kể từ ngày Lâm và My chính thức yêu nhau, tình cảm Lâm dành cho My tuy còn có chút gượng gạo nhưng My hiểu điều đó, cô không trách anh, mà ngược lại My luôn chủ động trong mọi tình huống,mời anh xem phim, coi ca nhạc ngay cả hôn cô cũng chủ động, lúc đầu Lâm cũng kinh ngạc lắm nhưng riết dần rồi cũng quen anh nhận ra tình cảm mình dành cho Hà My đã lớn dần, xa thấy nhớ, nhiều đêm nằm mơ anh thấy Diệp cô ấy cũng chúc phúc cho tình yêu mới của mình, anh không biết mình làm thế có phải là có lỗi với Diệp không nhưng thật sự thì giờ đây anh đã rất yêu Hà My,mọi nơi mọi lúc tưởng chừng như không thể thiếu nhau,chiều nay cũng vậy ,anh cố làm cho xong công việc để đến đài truyền hình đón cô, kít xe ngay cổng đã thấy My đứng đợi, hôm nay cô rất đẹp trong một bộ váy tinh khiết ,nồng nàn và quyến rũ, nhẹ nhàng bước đến bên xe như một thiên thần, My trao anh nụ hôn phớt qua làn môi, cô thủ thỉ,” anh tới muộn 15p,phạt anh tới nay mời em dùng cơm” Lâm chỉ biết gật đầu và cười trừ, lần nào cũng vậy cô luôn lấy cớ để được cùng anh đi chơi mỗi buổi tối,có một cô người yêu dễ thương lại giỏi giang như vậy thì còn gì bằng nữa,Lâm thầm cảm ơn ông trời tuy đã mang Diệp đi nhưng đã ban lại cho Lâm một Vũ hà My như thế đã là quá đủ anh không ước mong gì hơn thế

.....

Văn đã suy nghĩ rất lâu và kĩ, hiện nay anh cũng đã 28 tuổi rồi, một cái tuổi không còn trẻ để rong chơi lêu lổng nữa ,cũng phải tính tới mái ấm gia đình, ba mẹ anh luôn hối thúc anh cưới vợ, đã mấy năm nay anh không rung động trước người con gái nào cho đến khi anh gặp Trang ,cô đã để lại trong anh ấn tượng rất mạnh ,anh thầm yêu cô nhưng thật bất ngờ Trang không thêm để ý đến anh,cô là người con gái không chung thủy, anh đã lầm khi tin tưởng vào cô, yêu cô, để rồi khi nhận ra sự thực về cô anh đã đau khổ như thế nào,mim cười cay đắng anh ụp tấm ảnh của cô xuống bàn, đã đến lúc anh phải đưa ra quyết định dứt khoát đó là lấy Thu làm vợ vừa đáp ứng yêu cầu của cha mẹ anh vừa là cách để anh quên đi Trang.

Nhận được tấm thiệp cưới của Văn và Thu, Trang như người mất hồn, có mím chặt môi không để cho nước mắt tuôn trào, Trang nguồn rủa bản thân mình tại sao lại yếu đuối như vậy, tiết gì một con người như thế, không được khóc, mày không được khóc nhưng lý trí không thể thắng nổi con tim yếu mềm của Trang, từng dòng suối lệ tuôn trào hoen cả đôi mắt xinh đẹp của cô,tiếng nói của Lâm khiến Trang giật nảy mình:

-Em đã sai rồi đó Trang ạ, mau đi nói rõ tình cảm với Văn đi, có thể vẫn còn kịp

Gấp vội tấm thiệp cưới cho vào túi xách Trang đưa tay lau những giọt nước mắt còn sót lại

-Nói gì nữa đây hả anh, kết thúc rồi,em sẽ cố quên. Em làm được mà

Lâm thờ dài, biết có khuyên cô thế nào cũng chẳng được gì, bởi cô thuộc dạng cứng đầu chuyện gì đã quyết thì không thể thay đổi được thôi thì đành để cho ông trời sắp đặt vậy

Chỉ mới một ngày sau khi Trang nhận được thiệp cưới ,hình ảnh của Văn và Thu tay trong tay đã tràn khắp trên mặt báo, Thu hớn hờ ra mặt, lúc Văn ngỏ lời cầu hôn mình, Thu thấy hơi lạ nhưng rồi không suy nghĩ nhiều bởi hơn hết Thu là người rất yêu anh, Văn lại là một mẫu người lý tưởng , đủ khả năng chăm sóc và che chở cho cô,nên không ngần ngại Thu đã nhận lời Văn, đồng nghiệp thì người chúc mừng người ganh tỵ nhưng Thu không quan tâm, điều cô quan tâm nhất lúc này là đám cưới mau chóng được tiến hành cho nhanh để cô đặt được mơ ước của mình.còn Gia đình Văn nghe tin anh lấy vợ ba mẹ đã rất vui mừng nhưng khi nghe tin đó là một cô người mẫu thì họ có vẻ không hài lòng lắm, nhưng dù sao đó cũng là do Văn chọn nên họ cũng miễn cưỡng đồng ý, mọi công tác chuẩn bị cho tiệc cưới đang được gấp rút tiến hành,Văn thì vẫn bình thản như không có chuyện gì, anh không mấy hứng thú với cái đám cưới này, có chăng cũng là vì nghĩa vụ ,đối với Thu Văn chỉ cảm giác ngưỡng mộ của một cô gái xinh đẹp tốt bụng giàu nghị lực chứ không có lửa của tình yêu, nhưng tình hình hiện tại khiến anh phải đưa ra quyết định thôi thì hi vọng sau khi cưới anh sẽ cố gắng vun đắp tình cảm với Thu, chưa biết kết quả cuộc hôn nhân này như thế nào , nhưng trước mắt anh có thể giải quyết được hai mối lo nghĩ thế cũng là quá đủ rồi

.....

.....

Đầu xuân, những cơn mưa ngâu rả rịch vương vãn những giọt sương trên áo người đi đường, những ánh nắng nhẹ nhàng không gay gắt đủ để cho đám lá cây tha hồ tổng hợp diệp lục nuôi sống thân thể cả cây cối, Trang một mình dạo bước trong con hẻm gần nhà,từng cơn gió xuân khẽ đan chải vào mái tóc đen dài của cô, tâm trạng cô hiện giờ như một con chuồn chuồn, buồn chán không thả tả,những bước chân lầm lũi bước đi, ánh đèn ô tô chiếu sáng vào mặt khiến cô giật mình,Khánh bước xuống xe bắt gặp ánh mắt mong nước của Trang anh tiếng nhẹ đến an ủi cô em gái,

-hôm nay anh đọc báo thấy tin rồi, anh không ngờ đó, anh cứ tưởng...

-Tưởng gì chứ anh, từ trước tới giờ em và Văn chẳng là gì cả

-Hai đứa có hiểu làm gì đúng không.? Văn nói với anh là nó thích em mà

-Không phải vậy đâu anh à, chỉ có mình em đơn phương thôi, mà giờ nói chuyện này để làm gì nữa khi tuần sau đám cưới đã diễn ra rồi

Khánh thấy em gái mình như vậy anh cũng thương cô bé vô cùng, Khánh đưa Trang về nhà, hai anh em tâm sự đến khuya, Trang kể hết mọi chuyện cho Khánh nghe, hôm nay cô mới thấy có một người anh như Khánh thật là tốt, luôn biết lắng nghe và an ủi Trang vậy mà cô cứ tưởng anh lạnh lùng sắc đá lắm, còn Khánh anh cũng không ngờ cô em gái mình lại đa sầu đa cảm như vậy, nhẹ nhàng khuyên nhủ cô,anh cũng chẳng biết làm gì hơn thế bởi chuyện

tình cảm rất khó nói, anh là người ngoài cũng chẳng thể giải quyết được gì.

Chiều nay như thường lệ cô đến cửa hàng, chuyện cho ra mắt bộ sưu tập cô đã chuẩn bị được nửa chặng đường, nhà tài trợ cũng đã có, chỉ chờ những chiếc áo được Trang cho ra lò nữa là xong, chuyện tình cảm có khiến việc tâm trí Trang hơi sao lãng nhưng không vì thế là tiến độ bị chậm lại, mở cửa, cô tiến vào cửa hàng, ánh mắt cô mở to kinh ngạc pha lẫn đau khổ, Văn và Thư đang ngồi đó, anh mắt Văn nhìn cô như muốn dò xét khiến cô càng thêm khó chịu, cô cứ đứng trơ trơ ra như tượng mãi đến khi Vy nhắc cô mới hoàn hồn

-Kìa chị, khách hàng của chúng ta đó

-Hả, ừ

-Sao, cô chủ tiệm không hoan nghênh chúng tôi à,

-Kìa anh Thư can ngăn

-Có chuyện gì, mà sao hai người lại đến đây, không lẽ... giọng Trang run run

-Vâng, em nghe đến cửa hàng của chị đã lâu, cả những mẫu thiết kế của chị nữa nay có cơ hội nên em nhất định phải đến đây, em muốn có một cái áo cưới hết sức đặc biệt hi vọng mình là cô dâu xinh đẹp nhất trong ngày cưới phải không anh Văn

Trang nghe mà mắt cô như tối sầm lại, sao ông trời lại nở đối xử với cô như vậy, thiết kế và làm đẹp cho cô dâu của người mình yêu, thật là tàn nhẫn, có kìm nén để không bật ra tiếng khóc, môi Trang run lên, mọi người đã nhận ra sự thay đổi trên khuôn mặt Trang, Vy lật đật chạy lại đỡ cô

-Chị không sao chứ chị Trang?

-không, chị không sao cố lấy giọng bình tĩnh cô nói tiếp

-Cám ơn Thư đã coi trọng tôi, nhưng tôi e rằng tôi không thể.....

Chưa nói hết câu Văn đã chen ngang:

-Tại sao? Cô mở cửa hàng này để trang trí à, khách hàng đặt mà cô không nhận, sao?, hay là cô làm giá, được rồi, tôi sẽ trả cho cô gấp đôi

-Anh Văn, anh hơi quá đáng đó, Thư nguyệt Văn

Trang chẳng thèm quan tâm đến những lời si nhục mà anh dành cho cô nữa, cô đã nghe thế là quá đủ rồi, hiện giờ cô rất muốn làm sao nhanh thoát khỏi đây, thoát khỏi cái nhìn ghê rợn và khinh bỉ của Văn đang dành cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Áo Cưới Cho Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Vy cũng kinh ngạc không kém vì từ trước đến nay Trang đã từ chối ai đâu, vậy mà, Thư lại lên tiếng nài nỉ:

-Chị Trang à, chị đồng ý đi. Em....

-Cô ấy sẽ nhận lời, hai người cứ yên tâm, Khánh từ đâu tiến vào cất giọng.

Mọi người đều tỏ ra kinh ngạc Trang cũng không hiể là Khánh đang muốn làm gì, mặc kệ anh, cô như không còn biết gì nữa, trong khi Văn luôn dõi mắt xem từng hành động của Trang, mặc dù biết Trang là người con gái lẳng lơ nhưng tình yêu anh dành cho cô vẫn không thay đổi, chỉ vì hận và căm ghét cô nên anh mới lấy Thư và hành động như vậy để trả thù Trang, anh muốn cho cô biết anh không phải là thằng đàn ông ngu muội, không có cô anh vẫn có hàng tá phụ nữ muốn yêu anh và sẵn sàng đồng ý cưới anh nếu anh ngỏ lời, rồi khỏi cửa hàng, ánh mắt đau khổ của Trang lúc nhìn thấy anh lại hiện lên trong mắt anh, chẳng lẽ cô ấy cũng yêu mình, không phải, cô ta chỉ vì tiền của mình thôi, cố xua đi những suy nghĩ trong đầu Văn lái xe đi, còn lại Trang Khánh và Vy trong phòng, Trang ngồi thụp xuống ghế như không còn thở được, cổ nắc lên thành tiếng Trang hỏi Khánh:

-Tại sao anh lại làm vậy?, anh biết rằng em không thể mà

-Nếu em không muốn họ nhận ra tình cảm của mình thì em phải nhận đơn đặt hàng này, không việc gì phải sợ cố lên em gái

Vy chẳng hiểu gì cả nhưng cũng gật đầu tỏ vẻ thông cảm, Trang thì mệt quá nên cũng chẳng buồn nói, cô đang lo lắng sẽ làm thế nào để thiết kế áo cưới cho Thư, tâm trí cô lúc này đâu có dành cho việc thiết kế chứ. Khánh thấy cô em cứ ngồi thừ ra đó thì giục, :

-Thôi em về nhà đi, tối nay anh và vy sẽ đưa em đi chơi, rủ cả Lâm và My nữa

-Cám ơn mọi người nhưng em không đi đâu?, em mệt

-Không nhưng gì hết, Vy đóng cửa tiệm rồi gọi cho Lâm và My đi, chúng ta đi nào

Khánh đọc đoán kéo Trang đi, thế là cô cũng miễn cưỡng phải đồng ý, họ chẳng đi đâu xa chỉ là đến vườn nhà ô nhập giúp tâm trạng của cô khá lên thôi

Cả buổi tối hôm đó, mọi người biết cô buồn nên cố bày đủ trò để cô vui, nào hát hò, rồi xì xầm búng tai, chỉ là những trò con nít nhưng cũng khiến cô vui lên đáng kể tuy nụ cười có vẻ hơi héo hắt nhưng dù sao cô cũng rất cảm ơn họ, nhưng người bạn bè tốt của cô, sau khi tiệc tan cô đã thức trắng suốt đêm để suy nghĩ và thiết kế áo cưới cho Thư,m chiếc áo tuy đẹp và mới ả nhưng nó mang một nỗi buồn mang mác đến nao lòng, chỉ có những người trong cuộc mới hiểu được nỗi lòng Trang muốn gói gắm trong đó, xếp vội tờ bản vẽ đã 4h sáng, Trang vươn vai đi lại một chút, ôm lấy cái gối cô vui đùa vào giấc ngủ muộn, chưa biết ngày mai sẽ như thế nào nhưng cô tự nhủ phải sống tốt, phải tập quên Văn kể từ bây giờ,

Từ sau hôm đó ,khuôn mặt Trang luôn thiếu vắng nụ cười,cô ủ rũ suốt ngày ngay cả những trò bông đùa của đồng nghiệp cô cũng không mấy may quan tâm ,mọi người trong công ty thấy lạ nhưng cũng chẳng dám hỏi, họ tôn trọng việc riêng tư của cô, Khánh thấy mà xót xa cho Trang, không nhận được nữa anh quyết định gọi điện cho Lâm,cùng với anh tìm Văn để giải quyết cho ra lẽ

Văn đang nằm trên chiếc giường của mình, thời gian như chiếc thoi đưa, vô tình và ma quái mới đó mà nhanh thật, chỉ còn 4 ngày nữa là anh sẽ chấm dứt cuộc sống độc thân của mình,cười lên cay đắng, anh bật điện thoại, lướt đến số của Trang, nhìn từng dãy số, ánh mắt anh hần lên những sợi lửa, ups vội điện thoại xuống anh đập đầu mạnh vào gối, cho tỉnh lại, anh chợt nhận ra mình còn yêu Trang rất nhiều,nhưng giờ thì làm dduwwoj gì chứ, thiệp mời đã phát, địa điểm đã ấn định, hai bên thông gia đã chuẩn bị đầu vào đó, có thể thay đổi được gì chứ,điện thoại reovang khiến anh giật nảy mình

-Alo

-Anh đang làm gì đó?Thư nũng nịu

-Ừ, anh đang ngủ

-Mới có 9h mà ngủ, sạo em quài, anh có nhớ em không?

-Ừ ,nhớ,Văn lạnh lẽo

Nhận ra sự thờ ơ của Văn, Thư hơi chạnh lòng ,cô linh cảm có chuyện gì Văn đang giấu mình, nhưng mọi lo lắng của cô như tan biến khi Văn an ủi

-Thôi, hôm nay anh hơi mệt do làm bù công việc, ngày mai gặp em nha

-Dạ, anh đừng quên là mai đưa em đi thử áo cưới đó\\

Cúp điện thoại, Văn lại lăn ra giường, không hiểu sao cứ mỗi lần nghe điện thoại của Thư, gặp Thư khiến anh thấy tê nhạt, không có gì thu hút cả, nhưng Thư là một cô gái rất tốt anh không muốn làm tổn thương cô, điện thoại lại reo vang,là số của Nam Khánh, tại sao anh ta lại gọi mình vào giờ này,?Trang có chuyện gì chẳng?

Khi thấy số của Khánh Văn cũng bất ngờ, lưỡng lự một chút anh bắt máy

-Alo

-Tôi đang ở dưới nhà cậu, cậu có thể bớt chút thời gian gặp tôi một lúc được không?

-Có chuyềng gì thì anh có thể nói luôn qua điện thoại cũng được ,

-Không chuyện này rất quan trọng, cậu phải trực tiếp nghe mới được

Văn chẳng hiểu là chuyện gì nhưng linh cảm cho anh biết là nó có liên quan đến Trang, không lẽ cô ta đã làm chuyện gì?!, nghĩ thế anh vội vã lấy cái khóa và chạy như bay xuống dưới nhà nơi Khánh và Lâm đang đợi anh

Cuộc nói chuyện chỉ có ba người đàn ông,Khánh và Lâm đã kể hết mọi chuyện cho Văn nghe, rằng Trang đã yêu anh như thế nào, về mọi chuyện mà Văn thấy đều chỉ là hiểu lầm, và mong Văn hãy suy nghĩ lại, đừng tiếp tục dấu diếm tình cảm của mình như thế nữa, sẽ làm đau khổ cho cả ba người,Văn nghe xong câu chuyện mà tai anh như ù đi, anh không thể tin được là Trang cũng yêu anh, tự nhận thấy mình sao mà ngu ngốc quá, không thể cảm nhận được tình cảm của Trang, anh lạng người đi, Khánh vỗ vai

-Cậu hãy suy nghĩ đi,chúng tôi đã làm hết sức mình cho tình yêu của hai người rồi,mặc dù cậu quyết định như thế nào tôi cũng sẽ tôn trọng câu

Văn nói như khóc:

-Giờ cô ấy đang ở đâu?

-Tình yêu phải có duyên và nợ cậu à,nếu cậu thực sự muốn biết cô ấy ở đâu hãy lắng nghe lý trí và con tim mình mách bảo

Văn không nói gì nữa ,một nghị lực phi thường trỗi dậy trong anh, trái tim anh không ngừng gọi tên cô, trong giây phút này hình bóng cô đã chiếm hết cả tim anh ,anh không cần biết đám cưới nào nữa, không cần biết ngày mai sẽ ra sao, chỉ biết phải tìm được Trang ,ngay bây giờ.Khánh và Lâm đứng nhìn theo đám khói bay từ chiếc xe của Văn khuất dần sau con đường nhỏ, họ mỉm cười nhìn nhau, hi vọng mình đã không sai lầm khi đứng ra giải quyết dứt khoát vấn đề này, bước đầu đã thành công ,nhưng liệu hạnh phúc thực sự có đến với Văn và Trang, điều này tùy thuộc cả vào ông trời, hi vọng ông trời sẽ se duyên tơ hồng cho họ lần này

.....

Trang đang chậm chậm bước đi trên con phố sực nức mùi hoa sữa, hai hàng cây như muốn níu bước chân cô, từng tán lá từng cành cây, mọi thứ đều tỏa ra những mùi hương thơm mát, len lỏi vào trong cánh mũi cô,từng dòng người vội vã tan ca ,những ngôi nhà cao tầng đồ sộ sừng sững với những ánh đèn xa hoa tất cả đều hào nhoáng và hoa lệ ,trên đường Trang vẫn là một cái bóng,lặng lẽ bước đi trong màn đêm, thế là hết, ngày cưới của Văn đang dần đến chỉ còn bốn ngày nữa, anh và cô đã trở thành hai thế giới khác nhau, rồi đây cô biết làm gì khi thiếu anh ,vắng anh,những dòng lệ nhẹ tuôn trên má, những bước chân vô tình đưa Trang về nơi lần đầu tiên hai người gặp gỡ, quán tạp hóa nơi cô từng mua nước để uống sau giờ làm việc,.. từng thoáng kí ức xưa hiện về

“-Này cô, cô không học luật giao thông hả,đã vi phạm thì ít ra cũng phải xin lỗi đã chứ.....-cô xem lại đi, xe cô mà đem ra so sánh với xe tôi sao, thật nực cười, thôi được rồi, thấy cô là con gái lại không biết luật, cô là gái quê đúng không?, giờ bao nhiêu, cô nói đi”

Nghĩ đến đâu ,lệ tuôn dài trên má Trang đến đó, mọi thứ vẫn như hôm nào, từng lời nói từng cử chỉ của Văn như mới hôm qua,gia như mình đừng gặp gỡ để rồi không đau khổ như thế này, đúng chỉ có mình cô là sầu khổ ,hiện giờ chắc Văn đang vui vẻ bên Thư, họ sắp có đám cưới, bật điện thoại cô nhìn những dãy số của Văn lần cúi rồi lặng lẽ delete nó, ...văng vẳng đâu đây những câu hát của cô ca sĩ Phương Vy vang lên đúng như tâm trạng của cô lúc này, đau, đau lắm

“Trở về lại nơi mà ta ngỡ

Như đã quên rồi, những phút đầu gặp gỡ

Điệu nhạc êm đềm diu em đến

Những ngón tay mềm, những phím đàn ru giấc

Vẫn nhớ mãi ngày đầu khi ta mới quen nhau

Đứng dưới phố hàng giờ, hay lang thang dưới cơn mưa

Có những quán bên đường khi đêm khuya phố thưa thớt

Đẹp biết mấy, ngày tháng ấy nay quay về

Tìm lại từng chiều vàng nắng ấm

Ta đã đôi lần đắm đuối mộng ái

Ngồi kề bên nhau cầm tay mãi, không muốn xa rời

Những chuỗi ngày yêu dấu

Ngỡ đã mất nhau nào đâu ai hay đến hôm nay

Vẫn lối cũ tìm về, khi ta chưa dứt cơn say

Tiếng nơi ấy nhẹ nhàng ru tim em đến chân mây

Ngày xưa hồi, người yêu dấu hồi, thôi ta thôi đừng trách

Những năm tháng, buồn đau giờ thôi đã qua

Có vương nhớ, cũng nào vui đi xót xa.

Bạn đang đọc truyện *Áo Cưới Cho Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Quay bước, Trang lững thững ra về, thế là hết ,ngày mai sau khi giao áo cưới cho Thư xong cô sẽ đi ,tạm xa cái TP này một thời gian,xa những kí ức về Văn, cô sẽ không dự đám cưới vì Trang không đủ cam đảm ,loạng choạng bước đi một cánh tay lực lưỡng và cường tráng đã nhanh chóng kéo cô lại, anh ôm chặt lấy cô, linh tính mách bảo cho anh rằng cô sẽ ở đây, nói lần đầu tiên hai người đã gặp nhau, nhìn thấy cô từ xa anh đã không cảm được lòng mình, ôm cô trong vòng tay anh thấy trái tim mình rung động ,từng mạch cảm xúc như đang dâng trào, Trang đã nhận ra Văn, cái bóng cao lớn lúc nào cũng làm cho cô đau khổ đến ngẹt thở, nhưng còn gì nữa chứ ,tất cả đã muộn rồi, nếu là trước đây chắc là Trang sẽ hạnh phúc lắm nhưng bây giờ thì khác càng gần nhau càng làm cho Trang đau khổ thêm thôi, có đấy anh ra, Trang cay đắng

-Tại sao anh lại đến đây?, anh mau về đi ,tôi không muốn bị người khác hiểu lầm quan hệ của chúng ta

-Anh biết, anh hiểu tất cả rồi, đều là do anh ,anh sai rồi, anh yêu em Văn Trang à, hãy chấp nhận lời cầu hôn của anh em nhé!!

Trang lùi lại, tại sao mỗi lần cô cố gắng quên nah, xóa mọi kí ức trong tim về anh thì anh lại xuất hiện, lại làm nước mắt cô tuôn rơi một lần nữa,cắn chặt răng cô nấc lên thành tiếng:

-Anh về đi, anh là người sắp lấy vợ ,chúng ta không còn liên quan gì đến nhau nữa,hãy để cho tôi yên ,tôi xin anh!

-Tại sao em lại như vậy hả Trang rõ ràng là em cũng yêu anh ,tạo sao em không dám đối diện với tình cảm của chính mình,em có biết em làm như thế đã dấy vò và bóp nát trái tim anh không hả Trang, vì em ba tháng qua anh không làm được một việc gì cả,

-Muộn rồi, những lời này em không còn muốn nghe nữa,

-Không ,không muộn, chỉ cần em nói em yêu anh ,em cầnanh, anh sẽ bỏ tất cả, anh sẽ bỏ đám cưới ...Trang à em nói đi

-Anh Văn ,em phải nói biết bao nhiêu lần anh mới hiểu, đúng tôi yêu anh đó, thì sao nào, bốn ngày nữa anh đã kết hôn, anh coi tôi là cái gì, tôi không muốn mang tiếng là kẻ phá hoại hạnh phúc của người khác hơn nữa Thư là người con gái tốt,anh hãy quay về bên cô ấy đi,

Trang chạy thật nhanh trong màn đêm, cô không còn biết gì nữa,đêm tối như bao trùm cảnh vật cả thân người nhỏ nhắn của cô ,Văn vẫn đứng đó, một lần nữa Trang lại tuột ra khỏi tay anh bất lực, anh vùng tay nắm mạnh vào cột điện, xi măng và đá cứng khiến tay anh đau nhói nhưng nó không là gì so với nỗi đau lòng mà anh đang phải chịu

.....

Hôm nay là ngày Thư và Văn thử áo cưới nhìn về mặt rạng rỡ của Thư,Trang cũng hơi chạnh lòng, Văn thì vẫn thế làm lũ, ánh mắt đau khổ cứ dõi theo Trang khiến cô khó xử, cô lo sợ Thư sẽ phát hiện ra điều gì đó từ anh và Trang, cô né tránh ánh mắt ấy Trang nhanh chóng đưa Thư vô phòng thử đồ.Chiếc áo cưới Trang thiết kế cho Thư đã được cô cẩn thận treo sẵn trên giá từ tuần trước, chỉnh sửa lại chiếc váy cho cô, thất chiếc nơ nhỏ xinh bên hông váy, cô bảo Thư:

-Xong rồi đó em soi gương đi

-woa, đẹp quá, đúng là em không sai lầm khi chọn thiết kế của chị,chị xem nè em có phải là cô dâu đẹp nhất hồi giờ không?

Thư vô tình tỏ lộ niềm hạnh phúc trên nét mặt ngây thơ ,khiến Trang muốn ứa nước mắt,cô không dám đến với Văn cũng vì Thư, cô không muốn người khác phải chịu đau khổ vì cô, kéo nhẹ tấm mànng Thư bước ra trông Thư như một thiên thần nhỏ, mỏng manh yếu đuối cần được bảo vệ và che chở,bên kia Văn vẫn chưa xong, anh phục vụ lò đầu ra kêu Trang

-Chị Trang,chị vô đây phụ em cái này chút ,em nghe điện thoại cái đã, hi

Trang hơi ngại, vì dù sao Văn cũng là đàn ông hơn nữa cô sợ Thư sẽ hiểu nhầm, như đoán được ý nghĩ của Trang cậu Thắng bật cười,

Không sao, xong hết cả rồi ,chỉ cần gài mấy cái cúc áo phía sau thôi

-À,ừ

Trang vén mang bước vào trong Văn đang đứng đó ,vẫn ánh mắt da diết đầy tình cảm dành cho cô, Trang vội cup mi né tránh cái nhìn đáng sợ đó, cô lắp bắp

-Anh cần tôi giúp chỗ nào?

-Cái cúc này nè, em gài lại dùm anh đi, nó ở phí sau anh với không tới

Trang rụt rè bước lại, đôi tay run run của cô khẽ chạm vào lưng Văn ,anh bất ngờ ôm chặt lấy cô khiến Trang không kịp tránh né, thân thể nhỏ bé của cô đang nằm gọn trong vòng tay Văn,hơi ấm của anh đang lan tỏa khắp người cô, cố giữ lại hơi thở yếu ớt Trang thì thào:

-Anh buông em ra đi,

Vòng tay Văn càng siết chặt làm Trang muốn ngẹt thở, cô cố vùng vẫy nhưng vô ích, Văn quá khỏe so với một thân thể yếu ớt như Trang, Văn không nói gì lẳng lặng tựa đầu vào vai Trang như để tìm chút tình cảm thiêng liêng mà anh dành cho cô chỉ đến khi nghe tiếng bước chân của anh Thắng đang tiến lại gần Văn mới buông tay, Trang sợ hãi đứng dậy và kéo màng, Thắng cũng vừa đến, anh xuyt xoa

-Chú rể với cô dâu xứng đôi quá ha

Thư thấy sự thay đổi trên nét mặt của Văn và Trang, một thoáng suy nghĩ hiện lên trong đầu cô, cô tiến lại gần Văn,

-Anh sao vậy, thử áo cưới với em khiến anh không được vui sao?

-Không phải, tại anh mệt, em xong chưa chúng ta về đi

Nỗi lo lắng trong Thư càng lớn hơn, cô đã nhìn thấy ánh mắt của Văn dành cho Trang, nồng nàn và da diết nó khác xa với lúc Văn nhìn mình dù mơ hồ nhưng cô không dám tin, gì vọng đó không phải là sự thật.

Ngày mai là ngày cưới của Văn và Thư, mọi công tác chuẩn bị cho lễ cưới đã hoàn tất, hai bên họ hàng đã được phát thiệp, dòng họ của nhà Văn cũng đã từ Mỹ về đầy đủ chỉ cần chờ thời gian nữa là xong, ai cũng đều chúc mừng anh nhưng Văn không mấy quan tâm. Điều anh quan tâm nhất lúc này là Trang, ngồi ở phòng khách các cô dì chú bác không ngừng nói chuyện về lễ cưới, Văn vẫn ngồi đó nhưng với một đôi mắt vô hồn, liên tục nhìn đồng hồ và điện thoại anh rất hi vọng vào phút chót Trang có thể suy nghĩ lại, nói với anh một câu “em yêu anh”, thì Văn sẽ bất chấp tất cả để theo cô, còn Thư, anh biết cô là cô gái tốt nhất định cô sẽ hiểu cho anh, đã 10h đêm, không thể chờ thêm được nữa, anh đứng dậy cúi chào mọi người anh xin phép ra ngoài

.....

Trang đang ngồi trên ban công ngắm sao, bầu trời đêm nay thật đẹp những chùm sao như sáng hơn bình thường rất nhiều, nó đối lập hoàn toàn với tâm trạng của cô lúc này, thế là hết, cô không có ý định suy nghĩ lại nữa, chấp nhận đau khổ cô sẽ ra đi, ngày mai là ngày cưới của họ, cũng là ngày cô quay lại Nha Trang cái TP đã in dấu biết bao nhiêu kỉ niệm của anh và cô, mọi thứ đã được cô chuẩn bị cả rồi, cũng chỉ cần đồng hồ điểm thời gian nữa là xong, lần này cô đi không biết là bao lâu nhưng như thế cũng tốt Trang sẽ cố gắng xóa hết hình bóng anh ra khỏi trái tim, bật cười vì không biết đây là lời hứa thứ bao nhiêu rồi nhưng thôi mình cứ cố gắng, sẽ được thôi, Trang tự nhủ

Vầng trăng đêm nay như tròn hơn, nó bao phủ cả một phương trời thương nhớ, một phương trời đầy đau khổ của cô, hôn lên không khí cô lặng lẽ đóng cửa bước vào nhà, nhưng không kịp nữa rồi Văn đã xuất hiện, anh đang đứng dưới nhà cô, đưa ánh mắt căm hờn và tha thiết lên nhìn cô, Văn gào lên trong màn đêm:

-Văn Trang, em xuống đây đi, anh muốn gặp em

-Gặp để làm gì chứ?, chúng ta không có chuyện gì để nói nữa, anh về đi

-Không Văn Trang, đây là lần cuối, anh xin em!

Trang không nói gì thêm nữa, cô quay bước và đóng cửa lại, nước mắt tuôn rơi, cô vùi đầu trên gối mặc cho Văn vẫn gào thét dưới nhà, Khánh bước vào, đưa tay ôm lấy em gái anh nói:

-Em xuống đi, coi như là lần cuối, hãy giải tỏa hết mọi nỗi niềm đi

-Em không dám đối mặt với anh ấy, anh à em không dám

-Cố lên, em gái, em làm được mà

Trang nghe theo lời Khánh, cô chậm rãi bước xuống lầu, kéo nhẹ cánh cổng, cô bước ra, Văn đang gục đầu bên chiếc xe của mình, bước lại cô đặt tay lên vai anh, Văn giật mình ngẩng đầu lên, ánh mắt anh lóe lên niềm vui, ôm chặt lấy Trang, anh nói to:

-Em suy nghĩ lại rồi hả, ?

Cố gờ tay Văn ra Trang lạnh lùng

-Không, hôm nay em muốn gặp anh lần cuối, sau này chúng ta hãy là bạn tốt của nhau, ngày mai đám cưới của anh em không thể đến được, chúc anh hạnh phúc

Văn đau khổ và hụt hẫng, một tia hi vọng cuối cùng của anh đã bị Trang làm cho vụt tắt, gượng cười Văn nhìn Trang

-Anh tôn trọng quyết định của em, từ nay anh sẽ chôn chặt tình cảm dành cho em, anh sẽ có sống tốt, sẽ có yêu Thư, Trang à, anh xin em hãy cho anh cảm nhận được hơi ấm của em một lần cuối, một lần cuối thôi, rồi anh sẽ đi

Trang gật đầu, chỉ là một cái ôm thôi mà, Văn nhẹ nhàng vòng tay qua người Trang, hai người đều đang có những cảm xúc những suy nghĩ khác nhau, ước gì thời gian có thể ngừng lại cho hai người có thể mãi mãi bên nhau như lúc này, không đau khổ không muộn phiền, nước mắt lăn dài trên má Trang đúng là lần cuối, trái tim Trang như thất lại, khe khẽ lắng nghe nhịp tim đang đập của Văn, từ nay cô cũng như anh sẽ chôn chặt tình cảm của mình dành cho anh, ngày mai, anh đã hoàn toàn thuộc vào người khác

“Cuộc tình dĩ vãng đã trôi đi vào quên lãng kỉ niệm cũng chỉ là cơn sống mơ hồ

Nếu chúng mình cứ tiếc nuối ân tình yêu chỉ cho tâm hồn mình thêm vớ nát trong giấc mơ dài

Một đời vẫn nhớ đến nhau cho dù nguy khó mộng đẹp bờ ngỡ dịu nhau lối đi về

Ngờ đâu rằng sẽ giữ mãi cho người câu thương yêu muốn đời càng thêm lưu luyến một thuở bên người”

Trong góc tối ven đường, Quỳnh Thư đã nghe thấy tất cả, nấc lên trong nước mắt cô lặng lẽ quay về,nếu không phải vì cô có việc muốn tìm anh thì cô cũng không thể nào ngờ được chuyện này, vừa lúc lái xe đến nhà anh thì thấy Văn vội vã đi ra ngoài, thấy linh cảm bất an cô đã lên đi theo anh thì ra Văn và Trang hai người rất yêu nhau, cô chỉ là người thừa, đúng là cô đã không sai mỗi khi bắt gặp ánh mắt Văn nhìn Trang, nhưng dù biết Văn yêu Trang nhưng sự ích kỉ của một người phụ nữ không cho phép cô nhường lại Văn cho một ai khác, hơn nữa cô còn gia đình, còn đồng nghiệp họ sẽ nghĩ sao về cô trong khi cô lại là một người nổi tiếng,nếu đám cưới không được diễn ra không biết những chuỗi ngày sau đó cô sẽ sống thế nào trong dư luận,cô không đủ can đảm cô không muốn! ,không muốn chút nào!

Bạn đang đọc truyện *Áo Cưới Cho Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

8h sáng quang cảnh của toàn bộ khu vực được sử dụng cho đám cưới bừng sáng bởi một màu hồng phấn trạng trọng nhưng không kém phần lãng mạn,vì là gia thế có tiếng trong giới kinh doanh nên đám cưới của Văn có rất nhiều nhân vật máu mặt quan trọng ,để nở mày nở mặt với cả dòng họ ba mẹ Văn đã mạnh tay chi rất nhiều tiền để tổ chức cho đám cưới này đưa con trai độc nhất của ông bà, thuê nguyên một khu du lịch sinh thái để làm địa điểm, mọi sự trang trí và bày phôi cho đám cưới đều do chuyên gia thuê từ nước ngoài về,lễ đường được nằm cạnh một bờ sông nhỏ,hai bên kết hai trái tim bằng hoa hồng to tướng, những dải voan lụa hồng bay bay trong cơn gió sớm mai, tất cả đều lung linh huyền ảo, giống hệt một khung cảnh của thiên đường, mọi thứ đều toát lên sự hoàn hảo,vì là đám cưới của một người mẫu nổi tiếng nên từ sớm các phóng viên đã đến bu vây kín khu vực lễ đường để hồng mong lấy được góc ảnh đẹp nhất làm trang bìa cho tin tức trong ngày,ai ai cũng toát lên nụ cười rạng rỡ ,quan khách mỗi lúc một đông, ba mẹ Văn bắt tay không ngừng,ai ai cũng chúc mừng cho đôi uyên ương trẻ xứng đôi vừa lứa,

Thư ngồi trong phòng ,trang phục cô dâu đã được mặc vào, khuôn mặt được trang điểm đậm để che dấu sự mệt mỏi và hốc hác của cô, sau khi chứng kiến cảnh tượng hôm qua Thư đã suy nghĩ rất nhiều, cả đêm hôm qua cô không hề chợp mắt, vì là một người con gái lương thiện và tốt bụng cô không biết mình làm như vậy có quá ích kỉ không?nhưng cô không còn cách nào khác ,mọi sự đã an bày, rồi đây sự nghiệp cô sẽ ra sao,nhất là mẹ cô bà phải đối diện với những tin đồn như thế nào,những giọt nước mắt lặng lẽ rơi ra,cô chuyên viên trang điểm thấy thế nhẹ nhàng nhắc nhở:

-em ơi,! cô dâu trong ngày cưới đừng nên khóc như thế, xui xẻo lắm

-Vâng, cảm ơn chị ,tại em xúc động quá

-Ừ, chị hiểu mà, con gái sắp xa gia đình ai mà chẳng vậy

Thư cười như mếu, chẳng ai có thể hiểu được nỗi lòng của cô lúc này, cô phải làm sao làm sao đây? Anh nhân viên chạy vào báo xe rước dâu đã đến, Thư miễn cưỡng đứng dậy bước ra xe, Văn đang ngồi trong đó, khuôn mặt cũng khắc khổ không kém, đôi mắt sẫm thâm thâm quầng vì những đêm mất ngủ và suy nghĩ quá nhiều, Văn lạnh lùng không nhìn Thư, chỉ còn 1h nữa là đám cưới sẽ diễn ra, nhưng nhìn họ lúc bây giờ không ai tin nổi họ sắp là vợ chồng hai người đều mang hai tâm trạng,Thư lặng lẽ Văn trầm ngâm,không ai nói với ai câu nào,Thư cố mở lời trước:

-Anh không sao chứ?

-Không, sao em lại hỏi vậy?

-Em đọc được suy nghĩ của anh

-Em không thể hiểu được đâu, cả đời này chắc em cũng sẽ không hiểu,Văn cười nhạt

Thư im lặng ,câu nói của Văn đã nói lên tất cả, anh mãi mãi không thuộc về cô, có chăng cũng là trên danh nghĩa, có được anh thì sao chứ ,có thể sau này cô sẽ sống trong đau khổ và lạnh nhạt của một người chồng không yêu mình,có thể cô đã sai, đã sai lầm ngay từ khi nhận lời cầu hôn của Văn

Tiếng thắng xe báo hiệu đã tới nơi, Văn đi ra ngoài trước, Thư vén váy đi theo sau, mọi tiếng tung hô chúc mừng,những cánh hoa hồng đỏ thắm được rải đầy trên mỗi bước chân, ai cũng trầm trồ khen ngợi cô dâu chú rể rất xứng đôi,Chỉ có điều sao họ buồn quá, mọi ống kính đều chĩa dòn về phía họ ,những cái nháy liên tục khiến Thư run lên vì sợ ,nhặc dù cô việc này đối với một người mẫu như cô không phải là lạ nhưng hôm nay nó hoàn toàn khác, anh chụp hình lại nhắc nhở hai người

-Cô dâu chú rể khoác tay nhau tình tứ chút đi, nào !cả hai cười lên

Vẫn vẫn lạnh lùng,khuôn mặt anh từ lúc bước vào đến giờ vẫn không đổi sắc, Thư cố gắng cười gượng,khoảng cách từ sân vào lễ đường không là bao xa nhưng sao cô thấy nó như dài vô tận, bước mãi mà không tới nơi,nắm chặt môi nuốt đi tiếng khóc ngen ngào,hít lấy một hơi thật sâu cô cố bước típ

.....

Cùng lúc đó tại Sân bay Tân Sơn Nhất, một cô gái nhỏ nhắn với chiếc vali cũng đang bước từng bước khó nhọc, ngược nhìn lại TP lần cuối cô chậm chậm bước vào cổng sân bay, đưa tay nhìn đồng hồ chỉ còn 15p nữa là máy bay cất cánh ,giờ này chắc Văn và Thư đã hoàn thành xong thủ tục cưới xin rồi, chỉ còn có mình cô là cô đơn,từng bóng người vội vã lướt qua cô, những cái hôn, những cái vẫy tay tạm biệt của mọi người trước khi đi xa càng khiến cô thêm nao lòng, thế là hết, tạm biệt Sài Gòn, tạm biệt Văn, chúc anh hạnh phúc.

Tiếng nhạc rộn rã vang lên báo hiệu giờ làm lễ đã đến, tiếng nói của vị cha xứ già đồng đặc khiến cả quang khách im lặng dồn hết tâm trí vào lễ đường

-Kính thưa quý vị quang khách, tôi xin thay mặt gia đình hai bên trình trọng tuyên bố buổi lễ thành hôn của Tùng Văn và Quỳnh Thư bắt đầu,và bây giờ là phần quan trọng nhất của buổi lễ,mời mọi người hãy chú ý,người cha xứ chậm chạp mở chiếc phong bì cói in hình cô dâu chú rể

Tùng Văn con có đồng ý lấy Quỳnh Thư làm vợ ,trọn đời trọn kiếp sống bên cô ấy, cho dù bao khó khăn gian khổ vẫn không chia lìa

Một thoáng ngập ngừng xuất hiện trên khuôn mặt khắc khổ của anh, hướng ánh mắt ra xa, anh không trả lời,tiếng xì xầm bàn tán bắt đầu nổi lên, họ cô cùng ngạc nhiên khi thấy chú rể im lặng như vậy,vị cha xứ thấy thế giục:

-Tùng Văn ,con sao vậy? con có đồng ý.....

-Con đồng ý

-Còn Quỳnh Thư con có đồng ý lấy Tùng Văn làm chồng trọn đời trọn kiếp sống bên cậu ấy.....

-Con không đồng ý,mọi ánh mắt đổ dồn về phía Thư,ai cũng ngạc nhiên vì câu nói vừa thốt ra từ miệng cô,mọi tay máy của phóng viên được dịp nháy liên tục,hai bên họ hàng đều sừng sốt ,họ như không tin vào tai mình, Văn nhìn Thư, anh cũng sừng sốt không kém,Thư nhìn Văn cô nói trong nước mắt

-Anh Văn, em xin lỗi nhưng em không thể chúng ta có duyên nhưng không phận, em đã biết tất cả rồi, chuyện anh và chị Trang đó, em không muốn lấy một người chồng không yêu mình, em không muốn vì mình mà hai người phải đau khổ,chị ấy đang ở sân bay đó, anh hãy đi tìm chị ấy đi

-Thư à, sao em ngốc vậy, rồi đây sự nghiệp của em sẽ như thế nào?,

-Anh đừng lo cho em,hãy nhanh đi tìm chị ấy đi,nhanh lên chứ không kịp

-Cám ơn em, anh cám ơn em rất nhiều, hãy bảo trọng

Văn không thể nghĩ thêm được nữa, lúc này trong đầu anh không gì khác ngoài hình bóng của Trang, bỏ lại tất cả anh lao đầu chạy như một thằng điên, bó hoa cưới trên tay Thư rơi xuống cô lặng lẽ nhìn theo bóng Văn khuất dần trong đám đông,tại phóng viên đang bao vây lấy cô ,họ liên tục chĩa mic vào người cô với hàng ngàn câu hỏi, Thư như muốn nghẹt thở,đám vệ sĩ nhanh chóng tiến lại giải thoát cho cô và đưa cô ra ngoài trong sự bám sát của bọn phóng viên

Đám đông nhanh chóng được giải tán, khung cảnh lễ đường chưa đầy hai tiếng trước như một thiên đường thì giờ nó như một bãi chiến trường,ngón ngan lộn xộn, những bông hoa hồng bị dẫm nát không thương tiếc,tấm vải von bị xe toạc ra nhiều mảnh,ai cũng lắc đầu tiếc rẻ cho một đám cưới không thành

.....

Văn đang chạy như bay trên đường, vì vội vã anh đã lấy chiếc xe hoa của mình đi, trên người anh đang mặc nguyên bộ đồ của chú rể, lao vào vì trường anh vội vã tìm Trang như một đứa trẻ bị lạc mẹ, mồ hôi đổ ra như tắm anh vẫn không ngừng nghỉ,tường chừng như mọi góc ngách của sân bay này đều bị anh lục tung lên, anh đã hỏi không biết bao nhiêu người nhưng đáp lại anh vẫn là những cái lắc đầu đến vô cảm,xung quanh đó, ai cũng đều lo công việc của riêng mình, cũng có người nhìn anh thương hại nhưng cũng chẳng ai giúp được gì hơn cho anh .chạy mãi chạy mãi anh tìm Trang trong vô vọng, bởi chuyến bay của Trang đã cất cánh từ 15p trước, sau 1h đồng hồ tìm kiếm vất vả và không có kết quả, Văn lững thững ra về, quần áo xộc xệch, đôi mắt ánh lên những tia nhìn đầy thất vọng,Trang ơi, em ở đâu?,anh sẽ tìm được em, em sẽ phải trả giá vì hành động của mình , em dám bỏ anh....

“Buổi chiều của ngày hôm ấy

Đôi ta đi về phố xưa

Giữa những tiếng vui hôm nào

Mà lòng chợt thấy bình yên

Bên em vui gót hồng

Dặm lòng sẽ không bước qua

Đành xem chỉ là mơ

Trái tim người còn yêu thương”

Điện thoại reo vang,Văn buồn bã lòi máy ra

-Alo

-Mày không về nhà ngay đi hả thằng con vô dụng kia, Ông Tùng ba Văn đang mắng sa sả vào điện thoại

-Vâng, con về

Văn chậm rãi bước vào nhà, căn nhà cách đây mấy tiếng còn đông vui nhộn nhịp tiếng cười ,nhưng hiện giờ nó ảm đạm và u tối quá, ngồi trên ghế salon lúc này là khuôn mặt hình sự của ba Văn và như đưa đám của mẹ Văn, thấy Văn đã về, ông Tùng đưa đôi mắt nghiêm nghị lên nhìn Văn

-Mau ngồi xuống đó đi thằng vô dụng

-Thôi mà ông, có gì từ từ chỉ bảo con nó,mẹ anh can ngăn

Văn ngồi xuống ghế ,đối diện với ba mình, từ bé Văn đã rất sợ ông, sợ cái ánh mắt của ông mỗi lần ông tức giận, mặc dù Văn là con một nhưng anh không được nuông chiều dẫn đến hư hỏng như những đứa trẻ khác,những trận đòn roi vẫn được diễn ra đều đều nếu anh có lỗi, ông Tùng lại tiếp tục lên tiếng

-Con ơi là con, mày làm ba mẹ xấu hổ chết đi được, tại sao sự nghiệp mày có ,mày cũng đâu có xấu trai, thế tại sao mày không thể kiếm nổi một cò con dâu cho cái nhà này hả?, bao nhiêu năm nay ,tao đã không ép uống gì mày để cho mày tự lựa chọn mà chọn cũng không xong, bị con vợ nó bỏ ngay trong ngày cưới thử hỏi còn gì nhục nhã hơn hả trời

-Con xin lỗi, mong ba mẹ thứ lỗi tội con cũng chỉ là có nỗi khổ riêng

-Nỗi khổ gì chứ, nếu nhắm không cưới thì đừng có tổ chức đám cưới,đó mày xem đi, giờ mọi người đều đồn ầm lên là con trai ông Tùng bị vợ bỏ trong ngày cưới ,mày trắng mắt ra chưa?,thôi giờ tao không nói nhiều, tao gia hạn cho mày trong vòng ba tháng ,mày dùng cách gì thì dùng phải kiếm cho được một cô con dâu đang hoang về đây ,nếu không thì mày đừng có trách tao độc ác, mày sẽ không được thừa hưởng một xu nào trong mớ tài sản của tao đâu, nghe chưa thằng quỷ

Mẹ Văn cùng thêm vào

-Đúng đó con, mày nghe lời ba mày đi, thiệt là một vớ con quá à, thôi chắc con cũng mệt rồi ,ông cho nó lên phòng nghỉ ngơi đi,Văn mau đi đi con

Văn nhanh chóng lên lầu,lần nào sau trận cãi vã của hai cha con mẹ anh cũng là người can ngăn, ngồi đây mà nghe giáo huấn thêm chút nữa chắc anh điên đầu quá, lòng rối bời không yên lại thêm này giờ cứ phập phồng lo sợ khiến anh như ngẹt thở,vứt cái áo khoác nơi lòng cả vạt anh xuống giường,lòng lại nghĩ đến Trang, anh hứa sẽ tìm cô cho bằng được và bắt đầu lại hành trình chinh phục cô như lúc ban đầu ,thì ra là cô cũng yêu anh rất nhiều, không biết ba tháng có đủ không nhưng anh tin bằng nghị lực và tấm chân tình của mình sẽ khiến cô xui lòng mà quay về bên anh.

Bạn đang đọc truyện *Áo Cưới Cho Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Sau khi nghe ngóng tình hình ở dưới có vẻ đã yên ắng, Văn từ từ lòi máy điện thoại ra người đầu tiên anh nghĩ đến là Khánh, Khánh là anh Trang chắc chắn là anh sẽ biết cô đang ở đâu,hỏi chiều anh có liên tục gọi cho Trang nhưng không được,giờ gọi khánh cũng không được, mất hết kiên nhẫn,Văn xuống nhà tự lái xe đến nhà Trang, anh lái nhanh vun vút, lướt qua những hàng cây ngọc lan to tướng bên đường,khôn cần biết đến kim chỉ tốc độ anh cứ thế mà tăng tốc liên tục miễn sao đến được nhà cô một cách nhanh nhất có thể ,thắng xe gấp ,anh lao đến cánh cổng màu xanh nhạt của nhà cô, gấp gấp anh bấm chuông inh ỏi, mở cửa cho anh là bà Lan, bà rất bất ngờ và ngạc nhiên khi thấy Văn vào lúc này, qua báo đài bà cũng biết hôm nay Văn cưới,nếu là như thế chẳng phải giờ này anh đang đi hưởng tuần trăng mật sao?,nhìn ánh mắt nghi ngờ pha lẫn kinh ngạc của bà Lan, Văn lễ phép chào bà

-Con chào bác.,bác có thể cho con biết hiện giờ Trang đang ở đâu không ạ?

-Giờ này sao con lại ở đây?,mà con tìm Trang có việc gì?

-Con hủy đám cưới rồi, chuyện này dài dòng lắm ,con sẽ kể sau cho bác nghe, bây giờ con xin bác ,xin bác hãy mau nói tung tích của Trang cho con đi

-Không được, nó dặn bác là không được nói cho ai biết,?mà con với nó có uẩn khuất gì đúng không?trừ phi con hãy kể mọi sự tình cho bác nghe

- Vàng, con sẽ kể ,con sẽ kể

thế là Văn kể lại hết mọi chuyện cho bà Lan nghe ,thì ra là thế, linh cảm của bà đã không sai, rõ ràng là con gái bà có chuyện nhưng nó vẫn cố giấu bà,hôm nay là ngày cưới của Văn cũng là ngày nó tự đứng nằng nặc đòi về Nha Trang cho bằng được bỏ lại mọi công việc đang dở ở đây, bà nghi lắm và có gần hỏi nhưng cô không nói gì ,chỉ khóc,còn căn dặn bà rất kĩ là không được nói cho ai biết, đến nước này thì bà không thể làm ngơ trước hạnh phúc cả đời của Trang được ,bà nghĩ mình làm làm một cái gì đó thôi, quan sát khuôn mặt của Văn này giờ với ikinh nghiệm nhìn người mấy chục năm nay,bà đã nhận thấy sự thành thật trong từng lời nói của Văn, cảm nhận thấy một tình yêu lớn mà anh đã dành cho Trang, bà chậm rãi nói

-Nếu tôi nói cho cậu biết nó đang ở đâu ,cậu sẽ làm gì?

-Cháu sẽ đi ngay đến đó và kéo cô ấy về bên cháu, không để cho cô ấy đi nữa

-Cậu làm được sao?,bà Lan vẫn còn tỏ ra nghi ngờ

-Con xin hứa với bác là con nhất định sẽ làm được

-Thôi được rồi, đây là địa chỉ của Trang đang ở, nó đang ở Nha Trang đó, tôi chỉ giúp nhân duyên cậu và con gái tôi được đến đây thôi, còn mọi chuyện sau này tùy thuộc vào ý chí và sự kiên trì của cậu

-Cám ơn bác ,con sẽ đi ngay bây giờ

Chỉ cần biết là Văn Trang đang ở TP biển Nha Trang, lòng Văn như reo vang lên vì sung sướng, sao anh không hề nghĩ ra là cô sẽ đến đó, là nơi in dấu rất nhiều kỉ niệm của hai người, giờ này đã không còn chuyến bay nào đến Nha Trang ,nhưng Văn thì làm sao mà chờ được đến ngày mai, anh sẽ đi ngay bây giờ bằng xe ô tô, từ Sài Gòn ra Nha Trang chỉ mất 8h, một khoảng thời gian không dài cũng không ngắn,hi vọng anh sẽ tìm được cô, sẽ thuyết phục được cô quay về bên anh.

Đêm đó Văn lái xe ra Nha Trang suốt cả đêm mà không hề chợp mắt ,lòng anh trào dâng một niềm cảm xúc khó tả, nghĩ đến ngày mai có thể gặp Trang thông báo với cô là anh đã hủy bỏ đám cưới cùng cô đi du lịch Nha Trang là Văn lại tự cười thầm một mình, đường đi từ Sài Gòn ra Nha Trang rất dễ đi không có nhiều đoạn đường đường đèo nguy hiểm như lên Đà Lạt, cũng không có những chỗ quanh co khúc khuỷu,anh yên tâm lái xe nhanh vun vút ,lao qua những hàng cây bạch đằng sừng sững trong màn đêm, .5h sáng, biển báo hiệu cho anh biết anh đã vào địa phận của tỉnh Khánh Hòa, lòng anh lại nôn nao như một đứa trẻ lâu ngày gặp lại người thân, cho xe tăng tốc anh típ tục lao đi.7h sáng xe anh đã vào trung tâm TP, đã nhiều lần ra đây công tác và du lịch nên Văn cũng cũng khá quen thuộc với đường xá ở đây, may mà đây là TP du lịch nên giờ này không có kẹt xe chứ không chắc muốn gặp Trang liền e cũng khó,lái xe về khách sạn gọi Văn bắc taxi đến chỗ địa chỉ nhà bà ngoại Trang, vì dù sao đi taxi cũng tiện hơn, Văn cũng rành đường nhưng làm sao anh có thể thuộc hết mọi ngõ ngách trong TP để mà đi nhanh được chứ,thay bộ quần áo chỉnh tề anh bước ra khỏi khách sạn ,vẫy một chiếc taxi

-Anh cho tôi tới địa chỉ này càng nhanh càng tốt

-Vâng, mời anh

Chiếc taxi bon bon chạy trên mặt đường trơn, những tia nắng sớm mai của mùa xuân tinh nghịch xuyên qua những tán lá me xanh ròn,khung cảnh thật đẹp và bình yên, nhà ngoại của Trang thì anh không lạ gì, trong lần trước ra đây anh đã cùng cô ăn cơm ở đây nữa mà, cánh cổng màu hồng nhỏ xinh hiện ra trong tầm mắt, Văn lật đật trả tiền cho anh taxi và vội vã lao ngay tới cổng

Rengreng.....

** Mỹ từ trong nhà lật đật chạy ra mở cổng, bà nhìn Văn có vẻ hơi ngạc nhiên, Văn hỏi dồn:

-** oi, con là Văn bạn củ Văn Trang, ** cho con biết Trang có ở nhà không ạ!

Vý Mỹ à lên một tiếng rõ to

-Thì ra là cậu Văn, này giờ tôi cứ ngỡ ngỡ mà không dám chắc, cô Trang với bà đi lễ chùa rồi, mà sao cậu biết cô ấy ra đây

-chuyện dài dòng lắm ** ơi, giờ ** mau nói cho con biết họ đi chùa nào hở **?

-Tôi cũng không rõ lắm nhưng hình như là “Long sơn tự “ hay sao đó

Chưa nghe hết câu ,Văn đã vội vã chạy như bay ra đường,mặc cho bà ** già ngo ngoác gọi theo í ới bắt một chiếc taxi nữa anh mau chóng đến “Long sơn tự”

Long sơn tự là ngôi chùa lớn nhất Nha Trang,nơi đây nổi tiếng với bức tượng phật trắng nặng 700 ký ,cao to, với tám gương điện phía sau ngày đêm tỏa sáng ánh hào quang,quanh năm thu hút khách du lịch bốn phương kéo về,hôm nay là ngày 15, trăng tròn nên các phật tử đến viếng thăm chùa rất đông, từng dòng người lũ lượt kéo nhau chen lấn thấp nh an và cúi đầu vái, Văn đang đứng ở cổng chùa, đồ mất hoạt động hết công suất, đúng là ông trời trêu người mà, với số lượng người đông như thế này mà khuôn viên chùa thì rất rộng làm sao anh có thể tìm thấy cô, chưa kể có thể cô đã ra về, mặc kệ ,Văn vẫn đi vào chùa tìm kiếm cô, Văn đi vòng hết khuôn viên mất luôn dấu dắc tìm người con gái nhỏ nhắn mà anh hằng thương nhớ nhưng tất cả chỉ trong vô vọng, không thấy bóng dáng của cô đâu, gọi điện cho thì được đáp trả bằng những tiếng tò ỷe của thuê bao không liên lạc được, chán nản Văn định quay về ,nhưng ý chí và suy nghĩ cứ thôi thúc anh là Trang đang ở đây, một ý nghĩ lóe lên trong đầu Văn, anh chạy ra cổng chùa và đứng đợi ở đó, vì thế

nào cô ấy cũng ra về và đi qua cổng này

Đồng hồ trên tay Văn điểm 10h, khách thăm viếng trong chùa đã ra về gần hết, chỉ còn thừa thớt vài người đến muộn nên còn dâng hương. Văn đã đứng đợi rất lâu rồi nhưng không có kết quả gì cả, vô đầu bức tóc anh định quay trở lại nhà bà ngoại Trang đợi cô, thì xa xa một dáng người con gái nhỏ nhắn tinh khiết trong bộ váy trắng đang khoác tay một bà cụ già với khuôn mặt phúc hậu đang chậm chậm tiến ra cửa, khỏi phải nói Văn đã vui mừng như thế nào, anh nhảy cẫng lên như một đứa trẻ, may là đây đang ở Nha Trang chứ ở công ty chắc nhân viên của anh phải há hốc mồm kinh ngạc, chạy thật nhanh đến chỗ Trang anh níu tay cô

-Cuối cùng anh cũng tìm được em rồi,em trốn kĩ quá hại anh.....,Văn vừa nói vừa thờ dốc vì mệt

Trang há hốc mồm, cô vừa xúc động vừa cay đắng ,họng cô ngẹn cứng không nói được lời nào,mãi đến một lúc sau cô mới lắp bắp lên thành tiếng

-Anh đến đây làm gì? Anh là người đã có vợ, anh hãy cẩn thận trong lời nói của mình, vừa nói Trang vừa cố gắng gỡ tay Văn ra khỏi người mình

-Không? Đám cưới đã bị hủy rồi, Thư đã biết chuyện của chúng ta, cô ấy đã chọn giải pháp ra đi ,Trang à, em hãy về với anh

Trang ngẹn ngào ,cuối cùng điều cô lo sợ nhất cũng đã đến, Thư đã biết chuyện ,chính cô, chính cô đã phá hoại hạnh phúc của Thư, làm cho một cô gái tốt như Thư phải sống trong đau khổ,cũng là con gái cô thừa hiểu Thư đã khổ như thế nào khi biết chuyện chắc Thư hận cô lắm, cô thấy mình không xứng đáng có được hạnh phúc này, cô dứt khoát

-Không được, tôi và anh đã không còn gì nữa, anh hãy mau quay về xin cô ấy tha thứ đi

Bà ngoại này giờ đứng bên nghe hết cuộc đối thoại giữa Văn và Trang, dường như bà đã hiểu ra tất cả, thấy mình là người thừa trong lúc này ,bà âm thầm rút lui ra xe trước để cho hai người nói chuyện,nghe Trang nói như Vậy Văn gào lên:

-Em thật tàn nhẫn, bây giờ em muốn anh phải làm sao em mới chịu

-Anh có bị điên không? Nơi đây là chốn phật môn thanh tịnh ,anh làm thế không sợ người ta cười sao, có gì từ từ nói, chúng ta ra ngoài đi

-Không ,chừng nào em chưa trả lời anh, anh sẽ không đi đây hết, anh sẽ la làng ở đây luôn

Mọi người xung quanh đã bắt đầu chú ý tới hai người, họ đi qua nhìn Trang với ánh mắt không mấy thiện cảm, xấu hổ quá cô đành xuống nước

-Thôi được rồi, anh ra ngoài này đi, tôi sẽ trả lời anh

Chỉ chờ có thế Văn ngoan ngoãn đi theo Trang như một đứa trẻ, anh chạy nhanh ra cho kịp cô, một tay ôm vòng qua eo cô, anh bắt đầu sử dụng nghệ thuật của gái của mình mà đã từ lâu rồi anh không có cơ hội được sử dụng.

Bạn đang đọc truyện *Áo Cưới Cho Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Trang bất ngờ vì hành động tự nhiên của Văn lúc này, nghe tin đám cưới không thành không hiểu sao lòng cô cảm thấy rất vui ,cô cứ ngỡ là mình sẽ không được gặp anh như thế này nữa, lòng rất yêu anh nhưng cái cảm giác tội lỗi cứ len lỏi trong lòng khiến cô còn e dè không dám đến với anh, hất vùi tay Văn ra cô quát

-Sao anh tự nhiên quá vậy ,tôi cảm anh không được đụng vào người tôi

-Ôm người yêu một cái mà không được sao?

-Ai là người yêu của anh, giờ anh nghe cho rõ đây, hãy mau quay về Sài Gòn đi, anh ở lại đây cũng vô ích thôi, tôi không thay đổi quyết định đâu

-Em nói gì anh không hiểu, người yêu thì phải đi du lịch cùng nhau chứ mà em xem nè

Vừa nói Văn vừa lôi trong túi áo ra mấy tấm thẻ tín dụng ,rồi đột ngột bẻ gãy tất cả, xong đây đó anh ném nó vào thùng rác ven đường,phủi phui hai tay anh quay lại nhìn Trang

-Đó, em thấy chưa ,giờ anh là người vô dụng rồi, không một đồng xu dính túi, em phải có trách nhiệm nuôi anh

Trang vừa mắc cười vừa tức vì hành động của anh ta,anh ta nghĩ cô là con nít ranh hay sao mà hù dọa cô bằng những trò như thế, Trang hất cằm lên

-Mặc kệ anh, đó là tự anh chuốt lấy, an tự đi mà lo,tôi về đây

Trang đi thẳng không thèm quay lại nhìn Văn lấy một lần, một thoáng suy nghĩ Văn lại chạy theo níu tay Trang

-Em thật ác quá mà, trước kia em không nhớ anh đã giúp đỡ em như thế nào sao?, chở em đi làm còn dẫn em đi ăn nhà hàng Pháp giờ em nỡ đối xử với anh vậy đó hả, mau cho anh tiền đi taxi đi

-Gì cơ? Trời ơi, Trang há hốc,

-Mau cho anh tiền đi taxi, anh cũng không có chỗ ở, em mau tìm chỗ ở cho anh đi

Tức muốn xi khối, Trang móc ví đưa cho Văn 50 ngàn,

-Cầm lấy, đừng có làm phiền tôi nữa nghe chưa

Lần này Trang đi thật nhanh tiếng về phía chiếc ô tô của bà cô đang, đợi mở cửa bước vào, Trang ngồi phịch xuống ghế, thở dốc, bà ngoại nhìn cô cười phá lên

-Sao, giải quyết xong chưa, ??

-Xong gì chứ, hần ta thật là khủng điên, con mệt rồi mình về mau đi bà ơi

Bà ngoại càng cười lớn hơn, bà thăm biết Trang đang rất vui mừng khi gặp Văn nhưng sĩ diện và còn cảm thấy tội lỗi nên chưa dám chấp nhận tin cảm của anh, được rồi bằng mọi cách ta cũng phải tác thành cho hai đứa cháu này, thế là khỏi phải lo không có việc gì làm, mai mốt là nghề của bà mà, nghĩ thế bà cười thâm trong bụng

Văn cầm tờ năm chục ngàn trong tay, đưa lên ngắm một chút anh cười pha lên, “không ngờ mày cũng có ngày hôm nay, nhưng không sao để có được em tôi phải cố gắng chịu đựng. Văn Trang, em sẽ không thoát khỏi tay tôi đâu, tôi sẽ cho em biết hậu quả của việc dám bỏ tôi”

Lại bắc một chiếc taxi Văn trở về khách sạn, thu gom hết quần áo cho vào va li, anh kêu ông tài xế chở quay trở lại nhà bà ngoại Trang, anh sẽ ăn vạ ở đây xem cô làm gì được anh, chiếc xe chạy vòng vòng một hồi, Văn bỗng giật thót mình khi kim chỉ tiền nhảy đến con số 47, trong túi anh chỉ còn 50 ngàn, trắng mặt anh vội vã kêu anh taxi cho xuống xe, dưới trời nắng oi ả của TP biển, làn da Văn như bỏng rát, tuy là mùa xuân nhưng những cơn gió mang hơi nước thổi vào khiến người ta khó chịu, lại đang là 11h trưa, trời nắng như đổ lửa, Văn lại không có mũ, anh lê từng bước chân nặng nề trên đường với chiếc va li nặng trĩu, vừa đi Văn vừa lầm bầm “Đúng là, biết thế này hồi nãy bỏ bớt đồ ở khách sạn, nặng quá”, mấy người đi đường nhìn anh với ánh mắt kì cục, một bà cô già còn thốt lên “trời đất, trông tướng đẹp thế kia mà keo quá đi, bắc một chiếc xe xích lô mà đi, rề rề”, Văn ngượng muốn chín mặt, thực ra khuôn mặt anh đã đỏ lấm rồi vì trời nắng đó chứ không anh không biết đầu mặt đi đâu nữa, lét bộ gần chết cộng với nhận không biết bao nhiêu ánh mắt dè bỉu cuối cùng anh cũng đã đến được trước cổng nhà Trang, ngồi phịch xuống đất, anh đưa tay bấm chuông

Trang và bà ngoại đang ăn cơm, nghe tiếng chuông inh ỏi giữa trưa khiến cô bực mình

-Ai mà giờ này còn quấy nhiễu chứ?,

Buông đĩa cô ra mở cổng, đập vào mắt cô là Văn với một hình tượng không thể thể thảm hơn, anh đang ngồi dưới đất, quần áo xô xệch, tóc tai ướt nhẹp vì mồ hôi, bên cạnh còn có một vali quần áo, “ôi chúa ơi” không phải hần đến đây ăn vạ chứ

-Anh đang làm gì ở đây? Mau về đi

-Không

Chỉ chờ có thế, Văn vội vã đứng dậy ôm chầm lấy Trang.

-Anh đói quá, khát quá, mau cho anh cháo gì ăn uống đi

-Trời ơi anh đúng là điên mất rồi, tội gì phải làm thế hả, mau về đi, mà chẳng phải hồi sáng tôi mới đưa cho anh tiền sao

-Nhiều đó không ** tiền taxi làm sao mà đủ để ăn hả

Trang đóng sầm cửa lại, cô nhanh chóng đi vào nhà mặc cho Văn gào thét ngoài kia, mặc kệ anh ta cho chưa, chắc anh ta không chịu được lâu đâu, thế nào cũng bỏ cuộc ra về thôi.

Trang bực bội bước vào nhà, cô ngồi phịch xuống ghế lầm bầm “đúng là đồ phá hoại, ăn mà cũng không yên”, cầm đĩa cô chẳng buồn gấp thức ăn nữa, bà ngoại thấy thế hỏi dồn

-Ai mà con bực mình vậy?

-Đa, lộn nhà

-Vậy sao?

- Vâng, Trang đáp ngọn lớn

Vừa lúc đó thì tiếng chuông cửa lại reo vang inh ỏi, lần này bà ngoại Trang ra mở cổng nhưng cô đã vội vã ngăn bà lại

-Đề con mở cho, bà cứ ngồi đó đi, hi hi

Trang biết ngay là Văn đang cố phá mình, cô bước thật nhanh ra ngoài, dùng tay thô bạo cô đẩy cánh cổng “rầm” làm Văn giật bắn người nhưng với kinh nghiệm bao năm của mình anh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh ,nụ cười châm chọc lại nở trên môi

-Anh biết ngay là em không bỏ mặc anh được mà!,,sao cho anh vô nhà chưa?

Khoanh đôi tay trước ngực Trang hất cằm

-Anh đừng có tưởng bở, tôi nói lần cuối anh mau đi về đi, anh mà còn bấm chuông một lần nữa thì đừng có trách tôi đó

-Anh cứ làm phiền em đó ,coi em làm gì được anh

-Anh.....

Trang tức muốn nghẹn họng, đây là lần đầu tiên cô gặp phải một người đàn ông mặt dày như thế này, nếu là những người đàn ông trước kia khi bị cô **** và sỉ vả như thế này là họ đã tự ái cao chạy xa bay rồi,đúng là cô đã đánh giá quá thấp con người của anh rồi, nhìn khuôn mặt đang giương giương tự đắc của anh cô muốn bấm nó ra làm trăm mảnh,tiếng bà ngoại vọng ra làm Trang giật nảy mình

-Ủa, ai ngoài đó mà con la ó om sòm vậy Trang, vừa nói bà vừa bước ra cổng ,Trang có muốn đấu cũng không kịp nữa rồi,cái tên Văn chết tiệt lại được dịp la làng lên

-Bà ơi, bà coi nè, Văn Trang nở lòng đối xử với người yêu của cô ấy như thế này nè, bà coi có được không?

-Văn Trang à, thằng Văn nó tới thì con phải mời vào nhà chứ, sao để người yêu mình ngoài cửa như vậy ,có giận hờn gì thì cũng từ từ mà giải quyết chứ,

-Bà đừng tin lời hấn,con và hấn không có quan hệ gì hết

-Bà ơi, con nói thật đó, Văn chen ngen

-Thôi, cho bà xin đi, mặc kệ quan hệ của hai đứa như thế nào nhưng khách đã tới nhà thì mình phải lịch sự mời vào trong đã chứ, con làm như thế là không được nghe chưa Trang ,thôi, Văn vào nhà đi ,rồi ăn cơm luôn cho vui

- Vâng ạ

-Không được bà ơi, nhà mình hết cơm rồi

-Bà đã quyết định rồi, Văn mau đứng dậy theo bà

Văn le cái lưỡi đỏ dài ra trên Trang, cô tức cảnh hông nhưng không làm gì được, làm bộ như muốn cắt cái lưỡi đó, cô lẻo đẻo theo họ vào nhà không ngưng liếc xéo Văn

Ngồi vào bàn cơm ,anh ăn ngấu ngiến vì từ hôm qua tới giờ có gì vào bụng đâu, vừa đói vừa mệt đã thế còn lết bộ mấy cây số nữa nên anh mới ăn nhanh như vậy, Trang ngồi đối diện anh ,nhìn anh ăn mà cô thấy tức cười, thỉnh thoảng Văn ngược lên nhìn cô cười ,cô liền liếc cho một cái khiến anh tui nghiù,khí tất cảm mọi người đã ăn xong ** Mỹ tiến đến dọn dẹp bàn ăn, Trang liền can ngăn

-** cứ để đó cho anh ta dọn,

-Ôi trời, cậu Văn là khách mà con, thôi để vu dọn được rồi

-anh ta rất giỏi việc bếp núc, ** cứ để anh ấy làm cho, phải không anh Văn

Trang vừa nói vừa cong môi lên trông rất chua ngoa, Văn nhìn chòng chén khiến anh ón lạnh, từ bé đến giờ sống trong sung sướng mọi thứ đều có người khác lo, anh làm sao mà biết rửa chén chứ, nhưng nhìn ánh mắt thách thức của Trang, anh cảm thấy mình không thể thua được, trò chơi chỉ mới bắt đầu, cũng đã từng nhìn qua cô giúp việc rửa chén, cũng dễ thôi, xoắn tay áo Văn cười mỉu

-Dạ con làm được mà ** ,** cứ để đó con

Trang cười hả dạ, cô ra hiệu cho bà ** già đi vào trong, bỏ lại Văn với một chòng chén cao ngất, cho anh rửa, để xem có làm được trò trống gì không?

Bạn đang đọc truyện *Áo Cưới Cho Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Loay hoay mãi với đồng bát đĩa trong vòng một tiếng đồng hồ mà Văn vẫn chưa rửa xong, cứ tưởng dễ ai dè khó quá trời luôn, mang bao tay vào là vương Vẩn tháo nó ra vứt sang một bên, nước xà bông làm tay anh bóng rớt, cố nghiêng răng anh tự bảo mình phải nhịn, cầm cái tô lên anh đưa miếng rửa chén quay một vòng, xoảng.....!!!!, cái tô thủy tinh rơi xuống, từng mảnh vụn ra văng đầy khắp sàn nhà, Vẩn khiếp đảm nhìn bãi chiến trường mà mình vừa gây ra, trời ơi!, anh thốt lên trong đau khổ

Trang đang ngồi ở trên nhà xem ti vi nghe tiếng đổ vỡ biết thế nào cũng là anh cô chạy vội xuống trong lòng cũng lo lắng không biết anh ta có làm sao không?, thấy anh không sao cô cũng yên tâm nhưng nhìn thấy cảnh tượng của Văn cô cũng phải phì cười, giả bộ làm mặt nghiêm, Trang quát

-Anh làm ăn thế hả? nhắm không làm được thì đừng có làm, vô dụng

-Anh đâu có có ý đâu,tại nó trơn quá

-Trơn gì mà trơn, dơ thì có, mai mốt ai xui xẻo mới lấy người chồng như anh

-Có em rồi, anh không cần ai nữa

Nghe câu đó hai má Trang đỏ bừng lên vì mắc cỡ ,cô dẩu đi về mặt của mình, cô e hèm

-còn không mau dọn dẹp đi, kêu anh rửa chén xong chắc tôi lại mệt chết vì dọn tàn tích của anhquá, đưa đây

Trang tiến lại xoắn tay áo, làm một mạch đẩy Vẩn xê ra một bên, cô làm nhanh thoăn thoắt ,cô rửa anh úp lên giá ,loáng một cái đã xong đồng bát đĩa đầy dầu mỡ, rửa tay cô quay qua anh

-Xong rồi, còn không mau về đi, đứng đó chi nữa

-Anh còn chỗ nào mà về chứ, anh sẽ ở đây

-Anh đừng có đùa, nhà ngoại tôi không có chỗ đâu

-Có chỗ mà, con cứ ở lại đây chơi đi, nhà mình vắng có thêm con nữa cũng vui,bà ngoại ở trên bước xuống nói thêm vào

-Bà.

-Con cảm ơn bà

Vẩn hí hửng ra mặt đêm va li vào phòng cất đồ ,đối lập với tâm trạng của Văn là Trang ,cô không ngừng kêu khổ, tại sao bà ngoại lại thiên vị cho hần như thế chứ, cái tên ác ma này, mà sao hần lại mang vali vào phong của mình chứ, đứng lại không được?

-Đây là phòng của tôi,ai cho phép anh

-Ủa là phòng của em hả,anh đâu biết gì đâu,bà ngoại chỉ anh vào thì anh vào, mà như vậy cũng tốt ,chúng mình ở chung dễ vun đắp tình cảm

Trang muốn đấm cho vỡ mặt anh ta ra mới hả dạ, cô chạy nhanh ra ngoài kêu la

-Bà ơi, bà nhầm rồi, đó là phòng con mà

-Thì hai đứa ở chung cũng được chứ sao?, chẳng lẽ thằng Văn lại ở chung với bà, tui mày cứ bày đặt làm mặt làm mày, giới trẻ bây giờ mày làm như tao không biết không bằng, bà mày tân tiến lắm nha, đúng không ** Mỹ,

-Không, con không muốn thế đâu,ai lại đi

-Kìa em, đây đâu phải lần đầu tiên, em đừng có ngại, tui con cảm ơn bà, bà tính ý quá đi,Vẩn lại pha đám

-Đó ,** Mỹ thấy chưa, đã nói là bà già này cũ ng bất kịp thời đại mà, haha

Hai bà già cười nết nẻ, Vẩn cũng nở nụ cười đều cán không kém, chỉ có Trang là méo mặt đúng là, hai hàm răng nghiêng lên cèn cẹt ,ánh mắt tóe lửa nhìn Vẩn, hai tay nắm lại ,cô lẩm bầm “đồ xấu xa, anh hãy đợi đó”

Cả buổi trưa hôm đó ,Văn chiếm nhem hết cái giường bắt cô nằm trên ghế mà nghỉ trưa khiến lưng cô e ầm, lăn qua lăn lại mà vẫn không ngủ được ,cô thầm nguyện rửa anh, cố dỗ giấc ngủ mà sao chẳng được, cô bực bội ngồi dậy ,nhìn thấy anh đang ngủ ngon lành trên chiếc giường nhỏ, thỉnh thoảng chép chép cái miệng thấy ghét, tức quá, cô dùng cái gối ném thật mạnh vào mặt Vẩn, ta ngủ không được thì nhà người cũng đừng hòng yên thân.Đang ngủ ngon lành thì như có một hòn đá đập xuống mặt , Vẩn giật mình tỉnh giấc, dáo dác tìm kiếm vật lạ nào dám phá vỡ giấc ngủ của mình, Trang đứng

bên ghế cười lên nắc nẻ ,khuôn mặt Văn lúc này ngổ chết đi được khiến cô không thể nhìn được cười,mãi lo hất mắt cô không hay biết Văn đang tiến lại rất gần cô, nhanh như cắt, Văn dùng hai cánh tay to lực lưỡng nhấc bổng cô lên đến khi Trang hoảng hồn lại thì cô đã an tọa trên giường và đang nằm gọn trong vòng tay anh,cô lên oai oái

-Anh làm cái quái gì thế hả, mau buông tôi ra,đồ điên

-Em dám phá anh hả, giờ anh sẽ cho em biết thế nào là sự trừng phạt khi dám bỏ anh, mau tiếp nụ hôn của anh đây

-Không.....

Trang chưa kịp phản ứng thì Văn đã nhanh chóng khóa môi cô lại, Trang cố đẩy giũa nhưng vô ích, từng chút từng chút Văn đang đưa cô vào mê cung của tình yêu, cô dần dần ngoan ngoãn tiếp nhận nụ hôn của Văn, cảm nhận sự ngọt ngào nơi đầu lưỡi, Văn hôn cô say đắm, hôn đến quên cả thời gian và đất trời, Trang cũng đáp trả nồng nhiệt không kém, cuồng si và mãnh liệt, phải tuy hai người đã từng hôn nhau nhưng đây mới được xem là một nụ hôn trọn vẹn,một nụ hôn đẹp thuần khiết và lẫn mạn, ngoài kia những cơn gió mùa hè như ngừng thổi, hòa quyện với đất trời xanh cao, im lặng nghe tiếng chim hót trong vườn đầy nắng, khung cảnh hữu tình xuất hiện bên cạnh một tình yêu đẹp, hi vọng họ sẽ sớm tìm thấy nhau trong đời.

Nụ hôn kết thúc trong sự nuối tiếc của cả hai, Trang đỏ mặt vì xấu hổ, hất vội Văn ra cô chạy nhanh xuống giường, nhưng Văn quyết không chịu buông tha cô, anh níu tay cô lại khiến Trang mất đà lại ngã chằm vào người anh,hồang hốt Trang lí nhí:

-anh làm cái gì vậy ,mau buông em ra

-Không được, cho anh hôn cái nữa đi,

-Này ,anh bị điên hả,.....

-Hai đứa mau ra ăn chè nè, bà ngoại bắt giờ mở cửa phòng khiến Văn và Trang hốt hoảng vội buông nhau ra, bà đã nhìn thấy hết cảnh tượng của hai người, mỉm cười tỏ vẻ như thấu hiểu, bà nói

-Ôi, cho bà xin lỗi, hai đứa cứ típ tục đi

-Bà ơi, không phải, Trang và Văn lật đật chạy bung ra ngoài, vuốt lại mái tóc lòa xòa Trang chạy đến chiếc bàn đựng những chén chè hột sen thơm phức, cô cố đánh trống lảng

-Chè thơm quá bà ơi!

Văn cũng thêm vào cho đỡ quê

-Đúng đó, là bà nấu há ngon quá trời

-Thôi được rồi, không cần đánh trống lảng, chè này do ** Mỹ nấu đó,

Hìh cả nhà lại cười đùa vui vẻ, bà nhìn hai đứa cháu mà cảm thấy vui lây trong lòng, đúng là tuổi trẻ ,yêu nhau cũng khó chứ đâu như bà hồi xưa, cha mẹ đặt đâu con ngồi đó ,có biết cái gì là yêu đâu mà cũng sống với nhau cả đời được,hay thật.Ăn xong chè, Văn xin phép đưa Trang đi dạo biển, lúc đầu Trang vùng vằng không muốn đi nhưng Văn cứ năn nỉ mãi nên cô đành miễn cưỡng theo anh

Không khí buổi chiều của mùa hè thật dễ chịu, những cơn gió như tươi mát hơn, lá cây cũng rì rào hơn, những đám mây trắng lơ lửng trôi chậm chậm như quyến luyến một nỗi niềm riêng, ngồi trong taxi ngắm cảnh, cô dựa đầu vào thành xe thảnh thơi lại hít thật sâu cái hương của mùa hè, dễ chịu và bình yên, Văn đang ngồi bên cạnh ,anh không ngắm cảnh mà say sưa ngắm Trang, đối với anh mọi khung cảnh lúc này dù có đẹp đến như thế nào cũng không thể bằng Trang bằng nụ cười tươi rói trên môi của cô,khẽ nắm tay cô anh cười cười

-em cười trong xinh lắm ,đừng cau có với anh nữa nha

Trang quay qua nguyệt dài

-ai cho anh ngắm tôi, thu phí

-Ừa ,câu này nghe quen quen à nha

-Thì là hôm đám cưới con Uyên anh đã nói mà

-thật không ngờ em nhớ hết mọi lời nói của anh ,thế mà anh cứ tưởng

-Gi chứ?, không phải nhớ hết đâu, tại cái câu này nó đặc biệt nên, Trang cố chối phăng

Văn cũng không muốn làm khó cô thêm nữa nên anh chỉ cười,Trang cũng vậy ,

ANH taxi ngừng lại ngay quảng trường 2/4, trung tâm của bãi biển,nơi có tháp trầm hương xinh đẹp sừng sững hướng ra biển ,Trang chạy ủa ra ngắm với anh mắt thích thú,vì là buổi chiều mùa hè nên khách du lịch đi dạo biển rất đông, đa số là người nước ngoài và những khách du lịch ở xa tới đây, quang

cảnh của quảng trường rộng mênh mông với những chùm bóng bay được thả rất đẹp mắt, cột đèn cao đang ngao ngễ ngắm nhìn du khách bốn phương bằng ánh mắt thân thiện, tung làn gió lồng lộng thổi vào tóc Trang khiến nó tung bay tự nhiên trong gió chiều, chọn cho mình một chiếc ghế đá khuất trong vòm cây xanh mát của công viên, Trang ngồi ngắm cảnh, Văn cũng tiến đến cô, ngồi bên cạnh lặng lẽ quan sát cô, xung quanh từng cặp đôi cũng đang ngồi bên nhau trao nhau những cử chỉ tình tứ, Trang thấy ngại nên không dám nhìn, Văn như hiểu được ý cô anh tình nghịch đặt một nụ hôn lên má Trang khiến cô giật nảy mình ngồi dịch ra xa, nhưng Văn đâu có cho Trang cơ hội, ôm ghì lấy cô anh thủ thi

- Văn Trang ,anh yêu em,hãy chấp nhận tình cảm của anh em nhé

Một thoáng bối rối hiện lên trong mắt Trang, trong lúc này cô không còn biết gì nữa không cần quan tâm đến gì nữa, câu nói này chính cô đã mong đợi được nghe từ Văn rất lâu rồi, hôm nay cái giây phút ấy đã đến,lãng mạng và thơ mộng đúng như trong tưởng tượng của cô, mỉm cười bên lên, Trang găt đầu, Văn sung sướng ôm chầm lấy cô, mọi công sức anh bỏ ra đã không còn vô nghĩa, cuối cùng anh tìm được người con gái mà anh yêu thực sự, những cánh chim én chao lượn trên mây trắng như muốn chúc mừng cho tình yêu của đôi bạn trẻ, xa xa đâu đó, ánh chiều tà của buổi hoàng hôn cũng đang phản phát ánh nắng hạnh phúc của tình yêu lứa đôi trọn vẹn.

Bạn đang đọc truyện *Áo Cưới Cho Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Chiếc taxi đỗ xích trước cổng nhà, Trang thẹn thùng bước xuống ,Văn cũng bước theo, trong lòng trao dâng một niềm hạnh phúc khó tả, phải ,trải qua bao nhiêu sóng gió cuối cùng hai người cũng đã thực sự đến với nhau, chưa biết những ngày tháng sau này sẽ ra sao nhưng trước mắt như thế đã là quá đủ đối với Trang ,cô không còn ước mơ gì hơn nữa.Bước vào nhà,căn nhà tối om, không khí yên tĩnh đến lạ thường, lạ gì bà đâu rồi?, với tay bật điện, Trang kêu lên nho nhỏ

-Bà ơi, ** Mỹ ơi!, hai người đâu rồi

Văn cũng dáo dác tìm kiếm, chợt thấy mảnh giấy trên bàn anh cầm lên đọc vội

“Bà với ** Mỹ đi lễ chùa rồi ở lại trong đó trực chùa luôn, hai con ở nhà coi nhà dùm cho bà nha,sáng mai bà về.

-Gi cơ?

Trang mở to mắt ,thế là căn nhà tối nay chỉ có hai người thôi sao, đây là mưu kế của bà đây mà, thật tức chết, bà hại cháu rồi bà ơi,

Như đoán được suy nghĩ của Trang, Văn nhìn cô rồi bật cười lên khanh khách

-Em đang lo sợ đấy à, yên tâm đi, anh không làm gì em đâu, cùng lắm

-Anh dám ..

Văn lại cười lên rõ to vì hành động ngộ nghĩnh của Trang,anh không ngờ cô người yêu của ình lại dễ thương và tình nghịch đến thế, cảnh gằn cô anh càng thêm yêu cái tính cách của cô,đôi lúc trẻ con nhưng khi vào công việc thì chừng chặc và nghiêm túc, bụng Văn sôi lên sùng sục anh chợt nhớ là từ chiều đến giờ đã có gì vào bụng đâu, nhìn Trang anh nài nỉ

-Em có thể nấu cái gì đó cho anh ăn không? Anh đói quá hà

-Không, anh đi ra nhà hàng mà ăn đi,em không biết nấu

-Em quên là anh hiện giờ không một xu dính túi sao, em phải nuôi anh

-Đó là anh tự chuốt lấy chứ em đâu có ép anh

-Em ác quá đi, em không nhớ lúc xưa em xui ai đưa em đi viện ,ai ...

-Thôi đi, có nhiều đó mà anh nhắc hoài à, để em đi nấu cho ăn, diên cái đầu

Trang cáu thật, cô vào bếp nấu cho xong chuyện chứ nghe Văn cảm rằm quai chút nữa chắc cô loạn não ,mở tủ lạnh co bắt đầu tìm nguyên liệu cho bữa ăn tối, hôm nay cô sẽ nấu những món thật ngon ,sẽ cho Văn được nếm tài nghệ của cô, đảm bảo không thua kém gì nhà hàng, Văn cũng đã xuống bếp phụ Trang, anh lật rau, thái rau, rồi lột hành, mùi hăng của hành làm mắt anh cay xè, dụi dụi mắt anh cười cười,

-Không ngờ nấu ăn khó thế, có một củ hành mà cũng đã đánh gục anh rồi

-Chứ sao, nấu ăn là một nghệ thuật đó,Trang nói vui

Hai người vừa nấu vừa trêu nhau, khiến không khí trong căn bếp càng ấm cúng, mùi chiên xào bay lên thơm phức khiến bụng Văn càng kêu to hơn, anh ngồi nhìn những món ăn được bày trên bàn mà nuốt nước miếng ừng ực nhưng anh không dám đụng đến vì trang không cho phép cô bảo “khi nào xong hết rồi mới ăn”, cho nên Văn đành để cái bụng nó réo chứ không dám xâm phạm vào

Món cuối cùng cũng xong, Trang bày biện thức rất đẹp mắt, Văn lẳng xăng chạy đi lấy bát lấy đũa, trông anh cứ như đói đến bảy năm khiến trang phải phì cười, cô ra lệnh

-Anh ngồi xuống đi, chúng ta cùng ăn nào

Văn mừng rỡ tiến đến bàn, ngồi đối diện cô, từ từ thưởng thức những món ăn hấp dẫn, phải nói là rất ngon, hương vị đậm đà, rất vừa miệng lại hợp khẩu vị của anh nữa, Trang ngồi nhìn anh ăn mà thấy vui sướng trong lòng, cô ước gì hạnh phúc này đừng tan biến, để cô có thể chăm sóc cho anh thêm chút nữa, Trang lại hỏi Văn

-Anh thấy thế nào?

Mặc dù rất ngon nhưng Văn muốn trêu cô nên anh nhăn mặt

-Món xào này mặn quá?

-Giờ, em thấy vừa ăn mà

-Còn món canh gì mà lạt xèo nè,

-Ừa em thấy được mà

-Thấy gì mà thấy, ai đòi người chấm điểm nói mà cãi lại thế hả, toàn bộ bữa ăn hôm nay cho 6 đ

Trang lật đật ném lại các món ăn của mình, ủa, rất vừa và rất ngon cơ mà, hay là miệng mình có vấn đề, liếc nhìn Văn, cô thấy anh đang mỉm cười gắp thức ăn lia lại, à thì ra Văn lừa mình được để xem em sử anh thế nào, Trang cất giọng nghiêm nghị

-Thức ăn dở lắm hả anh

-Ừ, dở, vì đói nên anh mới cố mà ăn đó

-Dở, vậy đừng ăn nữa, đưa đây, em đem cho con Milu ăn

Nói xong Trang làm động tác gạt lấy đĩa thức ăn trên bàn Văn thấy thế lật đật giữ lại

-Em làm gì thế?

-Cho con Milu nó ăn, anh chê dở mà

-Thôi nào, thức ăn rất ngon, anh chỉ muốn trêu em chút thôi,

Trang giận dữ

-Lần sau mà còn dám chọc em, em cho con Milu ăn thiệt luôn đó

Văn tiến đến ôm Trang vào lòng, vuốt nhẹ má cô anh thủ thi

-Anh biết rồi, lần sau anh không dám nữa đâu, vợ yêu tha lỗi cho anh nha

-Ai là vợ anh, ăn nói cho cẩn thận đó

-Thôi được rồi chúng ta tiếp tục ăn đi, thức ăn nguội hết rồi kìa, Văn xuống nước

Trang và Văn cùng ngồi xuống ghế hai người tiếp tục thưởng thức bữa tối, thỉnh thoảng Văn lại trêu Trang khiến cô lườm rồi lại nguyệt, Văn thì được dịp cười lên sáng khoái, buổi tối kết thúc trong niềm vui riêng của cả hai người, Văn phụ Trang dọn dẹp xong đâu đó, anh nắm tay cô đi dạo trong vườn, một khu vườn yên tĩnh và mát dịu và trong lành.

Bạn đang đọc truyện *Áo Cưới Cho Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Hôm nay là 15, rằm nên trăng rất sáng và tròn, trăng lặn tỏa cả một góc sân trong vườn, Văn và Trang đang ngồi trên chiếc xích đu nhỏ mà ngày xưa lúc nhỏ cô hay ngồi, tựa đầu vào vai anh ,ngửi mùi hương ngọc lan thoang thoảng cô thấy trong lòng đang trào dâng một niềm vui nho nhỏ, cuối cùng thì hạnh phúc cũng mỉm cười với cô, những tưởng rằng cô sẽ không tìm được nó, nắm nó trong tay, nhưng giờ đây, cô đã cảm nhận được thế nào là yêu, là hạnh phúc, Văn cũng vậy ,anh ôm lấy trang thật chặt như thể sợ cô theo gió bay đi mất, hít lấy mùi tóc thơm anh thì thầm

-Chúng mình cưới nhau em nhé

Trang nhìn Văn cô nghi ngờ

-Anh nói gì cơ?

-Anh muốn em là vợ anh

Trang bật cười,

-anh đang cầu hôn em đó hả,? sao em không thấy có chút gì là thành ý vậy ta

-Thế nghĩa là em đã đồng ý

-Anh đùa sao, chúng ta mới chỉ chính thức quen nhau có mấy tiếng đồng hồ, anh không thấy nói câu này là quá sớm sao

-Mặc kệ thời gian ,anh thấy anh cần em, anh yêu em thế là đủ rồi, với lại chúng ta đã quen nhau từ lâu rồi chứ đâu phải mới đây

-Ừa ai chứng vậy ta, à thì ra anh đã yêu thầm em từ lâu rồi đúng không ? nói mau anh để ý em từ bao giờ

Văn xấu hổ

-ừ thì ,là lúc em với anh đi khảo sát ở cửa hàng anh đó, lúc đó anh đã thích em rồi ,ấn tượng của anh về cô gái chăm chỉ làm việc khiến anh rất ngưỡng mộ và thích thú

-Thế chỉ yêu vì em chăm chỉ làm việc thôi à. Trang cố trêu

-Không, mà sao em hỏi nhiều vậy, rốt cuộc em có đồng ý không?

-Không? Em không muốn lấy chồng sớm, em còn phải đi chơi

-Em dám từ chối anh sao,anh sẽ trừng phạt em thật nặng,

Nói là làm ,nhanh như cắt anh xoay qua trang, đặt môn nụ hôn say đắm lên môi cô, Trang hơi bất ngờ nhưng cô cũng đón lấy, Văn hôn cô thiết tha mãnh liệt, Trang đáp trả cũng cuồng nhiệt không kém, tuy Văn đã từng hôn qua rất nhiều cô gái nhưng Trang lại là người khiến anh nuối tiếc nhất mỗi khi kết thúc nụ hôn ,bởi nó có lửa, đậm chất hương vị của tình yêu không nhạt nhẽo và vô vị như những cô gái khác, càng lúc anh càng cảm thấy yêu Trang say đắm, hơn ai hết anh biết rằng mình rất cần có cô trong đời, trắng sáng, gió hát vì vu phong cảnh hữu tình cộng một nụ hôn đẹp đã tạo nên một bức tranh tuyệt đẹp cho đôi lứa yêu nhau.

Nụ hôn kết thúc trong sự nuối tiếc của cả hai, Văn nhìn Trang với ánh mắt đầy âu yếm khiến Trang thẹn thùng đỏ mặt quay chỗ khác, vuốt nhẹ mái tóc đang bồng bềnh trong gió của cô, Văn khe khẽ cất tiếng:

-Không ngờ em hôn cũng cừ nhỉ, nói nghe em bỏ cái gì vô đó mà ngọt thế.

Trang cười khi khi:

-Thuốc độc đấy, đừng có dại mà dậm vào nữa nghe chưa!

-Vậy ra anh đã bị trúng độc rồi sao?, mau đưa anh thuốc giải đi

-Không có thuốc giải

Nói xong vụt dậy chạy nhanh đi nơi khác, Văn cũng không vừa ,anh đuổi theo cô, hai người chạy vòng vòng quanh góc sân được trăng chiếu sáng tiếng cười đùa vang lên cả một khúc của khu vườn yên tĩnh,được một lúc cả hai đã thấm mệt, mồ hôi tuôn ra đầm đìa,lau mấy giọt mồ hôi hai tay chống lên gối để thở Trang ra giọng thách thức:

-Anh chạy chậm như rùa ấy, có thể mà cũng không đuổi kịp

-Thấy em tội nên anh tha cho thôi, được rồi em đã nói vậy thì hãy xem anh đây

Chưa kịp nói dứt câu Văn đã nhào nhanh tới chỗ cô, Trang chưa kịp hoàn hồn nên tránh không kịp, hai người ôm nhau lăn lóc trên đám lá khô trong vườn, những tiếng xào xạc nghe rất vui tai, chơi đùa chán chê, cả hai lại ngồi dưới gốc cây ngọc lan tận hưởng hương thơm mát dịu của những bông hoa trắng mang lại. Văn lại nhìn Trang khiến cô ngại ngùng

-Anh nhìn gì em hoài vậy, bộ mặt em dính gì sao?

-Yên nào, anh phải nhìn kĩ em,khắc sâu từng đường nét khuôn mặt em vào tâm trí anh, để kịp sau anh vẫn sẽ nhận ra em nếu chúng ta tình cờ gặp nhau trên đường.

-Anh sến quá đi, vừa nói Trang vừa hươ hươ tay để cản ánh nhìn của Văn

Nắm chặt tay cô lại ,anh nghiêm túc

-anh nói thật, em hãy yên nào, đừng đùa nữa

Khi Trang đã hoàn toàn nghe lời anh, Văn mới từ từ ngắm Trang, đây là lần đầu tiên anh nhìn kĩ gương mặt cô, đôi mắt, chiếc mũi, cả cái miệng nhỏ xinh,tuy những đường nét không thật sự hoàn hảo nhưng chung quy lại có thể coi đó là một sự kết hợp tuyệt vời,lần đầu gặp cô anh không mấy là ấn tượng lắm bởi lúc đó trong cô đang đầy chanh chua, lại ồm ồm không có sức sống, khuôn mặt cũng không mấy xuất sắc thua xa những cô chân dài hàng ngày của anh nhưng càng tiếp xúc tính cách của cô cũng như sự thông minh của cô đã hoàn toàn thuyết phục anh khiến anh đã mê cô say đắm, tìm mọi cách tiếp cận cô ,khi nhìn thấy cô trong vòng tay của người đàn ông khác anh đã rất hụt hẫng và và phẫn nộ, anh đau khổ khi không được người mình yêu đáp trả, anh buông xuôi ,bỏ dở công việc cũng vì cô, mãi đến hôm nay anh, khi cô đã nhận lời yêu anh ,ban tặng tình yêu cho anh anh mới thấy nó tuyệt vời như thế nào, tình yêu là phải xuất phát từ hai phía dựa trên sự đồng cảm và cảm nhận của nhau.Anh đang ngập chìm trong hạnh phúc nhưng một cảm giác lo sợ cô sẽ vụt mất trong tầm tay khiến anh không khỏi lo lắng, chừng nào cả hai chưa tổ chức hôn lễ thì anh vẫn còn chưa yên tâm, lời cầu hôn anh đã nói rồi nhưng hình như cô có vẻ thờ ơ, không mấy quan tâm khiến anh càng lo lắng, anh sẽ mau chóng tìm cách bắt cô phải nghe theo anh ,phải kết hôn với anh khi về TP lúc đó anh mới hoàn toàn yên tâm là đã có cô trong đời.Thấy Văn cứ ngáy người ra nhìn mình mà không nói gì nên Trang lên tiếng

-Anh nhìn xong chưa, em mới cổ quá

Văn phì cười

-Xong rồi, khuôn mặt em đã ở trong tâm trí anh, từ nay em đừng hòng chạy thoát khỏi anh nữa, hãy ngoan ngoãn làm đám cưới với anh nghe chưa

Trang xì một tiếng rõ to,xong cô đứng bật dậy bảo Văn

-Đi ngủ thôi, đã 11h giờ rồi đó

-Còn sớm mà, chơi thêm chút nữa đi em

-Không, em buồn ngủ, Trang bỏ mặc Văn ngồi đó cô đi thẳng theo hướng cửa ra vào làm anh cũng không có hững nữa nên lật đật chạy theo cô

-em có nhớ anh còn nợ em gì không?

-Nợ gì cơ? Trang tròn mắt

-Chả là lần trước mình gặp nhau nhau ở đây, anh đã hứa dẫn em đi Vinpearl đó, sao quên rồi à, thế thì thôi

-O, em nhớ ,em nhớ mà, thế chừng nào đi anh?

-Thôi, không đi nữa ,người ta có nhớ gì đâu mà,với lại anh đi Vinpearl hoài, giờ không thích đi nữa

-Thôi mà,anh đi rồi đi nữa cũng đâu có sao, với lại mấy lần trước đi không có em sẽ không vui ,lần này có em đảm bảo sẽ vui hơn nhiiu hi hi

Văn véo nhẹ mũi cô người yêu tình nghịch

-Em tự tin quá đi, thôi được rồi, mai chúng ta sẽ đi chơi, bây giờ chúng ta vào ngủ đi

-Vâng.

Bạn đang đọc truyện *Áo Cưới Cho Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Vào đến nhà, Trang phân công cho Văn ngủ ngoài sôpha cạnh cửa, còn cô chịu tuột vào phòng đóng chặt cửa lại, dù sao cũng phải cẩn thận, cô nam quả nữ ở chung một nhà mà lại, đề phòng cho chắc chắn dù cô và Văn đã yêu nhau nhưng cô không muốn có chuyện gì xảy ra quá giới hạn, Trang là người con gái có giáo dục lại rất coi trọng trinh tiết mà. Lấy một cái ghế và một thùng tắm tắm ngay cửa, nhìn thành quả của mình, Trang mỉm cười đắc ý, “thế này thì đảm bảo an toàn rồi” phẩy nhẹ tay Trang yên tâm đi ngủ. Mới vừa chợp mắt, cô lại bị đánh thức bởi tiếng gõ cửa phòng, tìm cô đập lên thành thích “không phải chứ, chẳng lẽ anh Văn”, nghĩ thế cô vội kéo chăn trùm kín lên đầu, tiếng gõ cửa lại vang lên

-cộc cộc cộc.....,Trang ơi em ngủ chưa,mở cửa cho anh

Trang nín thở, trong đầu cô lúc này đang hiện lên những hình ảnh bập bọ như trong phim của mỹ, trời đất, cỏ xua đi những suy nghĩ kì cục, cô vỗ vỗ trán, giọng nói run run:

-Có chuyện gì vậy anh?

-À, em để quên điện thoại ngoài này, có ai gọi cho em nè nên anh đưa vào, mau mở cửa cho anh đi

À thì ra là vậy ,xém chút làm cô hết hồn,kép nhẹ tấm chăn ra cô rón rén bước xuống giường, định mở cửa nhưng cô lại rút lại lẽ đâu đây là kế của anh ta thì sao ,một con người phong lưu như Văn thì liệu anh có thể bỏ qua cho một cô gái yếu ớt như Trang không, ở ngoài Văn lại giục:

-Em mau mở cửa đi, người ta gọi lại nữa nè

Trang hí hục kép những tấm thùng ra rồi mở hé hé cửa, chỉ đủ thò một tay ra ngoài

-Đâu, đưa em

-Nè, mà em làm gì trong đó lâu vậy?

-À, em ngủ

Văn không nghĩ ngờ gì anh lại quay bước về chỗ ngủ của mình, nhưng tiếng động làm anh phải khựng lại, suy nghĩ một lúc anh hiểu ra tất cả, nhanh như cắt Văn quay lại anh đẩy thềm thụt vào cửa, Văn Trang em mau mở cửa cho anh

Trang mới vừa leo lại lên giường thì nghe tiếng đập cửa cô bực mình

-Giữ nữa, em ngủ rồi

-Có phải em dùng đồ tắm cửa không hả?

Trang giật thót người, hờ tại sao anh ấy lại biết nhỉ

-Nói mau, em nhỡ anh là gì hả, mở cửa

Trang dịu giọng

-À thì em cũng chỉ là lo lắng cho an toàn bản thân thôi,anh thông cảm đi

-em thật quá đáng,dám coi thường anh, mau mở cửa

-Không

-Được rồi, em cứ ở yên trong đó đi, ngày mai anh sẽ tính sổ với em sau

Khi nghe tiếng bước chân của Văn đi xa dần, Trang mới thoà phả nhẹ nhõm, đưa tay lên vuốt ngực cô kéo chăn trùm kín đầu, giấc ngủ đã tìm đến cô một cách nhanh chóng, trong giấc mơ cô mơ thấy mình và Văn làm đám cưới trên lễ đường, tiếng nhạc rộn rã vang lên Văn trao nhẫn cho cô thì bất thành linh Quỳnh Thư chạy tới cướp lấy Văn, cả hai nhau nhau tình tứ rồi dắt tay nhau ung dung đi ra ngoài. Thư nhìn cô với khuôn mặt thách thức của một kẻ chiến thắng,mọi người xì xào bàn tán, rồi bỏ về hết ,chỉ còn mình cô đứng bơ vơ giữa lễ đường, khung cảnh hoang tàn trước mắt khiến cô òa khóc.Giật mình tỉnh dậy, Trang đưa tay vuốt mặt, nước mắt ướt đầm cả gối, cô bước xuống giường, rót một cốc nước lọc Trang tu một hơi để lấy lại bình tĩnh, nghĩ lại giấc mơ khiến cô rùng mình,cô trấn an chỉ là mơ, Trang leo lên giường ngủ tiếp nhưng những hình ảnh đó cứ đeo bám lấy cô, khiến cô không tài nào chợp mắt tí được, vừa mới chính thức yêu nhau, mới cảm nhận được tình yêu hạnh phúc trong vòng tay tiếng ngân ngửi nhưng sao cô thấy nó mong manh quá, thường thì tình yêu đẹp lại hay bị ví von như pha lê, trong sáng thuần khiết nhưng dễ vỡ, cô không biết mình nhận lời yêu Văn là đúng hay sai ,lúc đó cô chỉ nghe con tim mình mách bảo ,còn Thư nữa ,đã mấy ngày qua không thấy tin tức của Thư, thầm mong Thư thứ lỗi cho mình, Trang cố vỗ về giấc ngủ muộn, tình yêu chỉ mới bắt đầu, cô hi vọng nó suôn sẻ không xảy ra nhiều sóng gió ,hi vọng Văn sẽ che chở và mang lại hạnh phúc cho Trang.

Sáng hôm sau Trang dậy rất sớm vì không ngủ được, cô trang thủ xuống bếp nấu chút gì để ăn lót bụng, trong tủ lạnh chỉ còn mấy cái trứng và bánh mì nên cũng không phải nấu nướng gì nhiều, phi hành tòi cô bắt đầu công việc của một người nội trợ,mùi thơm phức và vàng rực của trứng khiến cô nhăn mũi và xoa bụng vì đói, mãi lo chăm chú nấu ăn cô không để ý là Văn đã đứng tựa cửa và quan sát cô từ nãy đến giờ, Trang thì vẫn vô tư không hay biết gì ,vừa nấu ăn vừa hát trông đáng yêu quá thể, nhìn sản phẩm của mình, cô tháo tạp dề và định đi gọi Văn nhưng khi vừa quay ra đã thấy đáng anh lù lù ngay cửa Trang bực bội

-Hủ hồn, tưởng ma,anh làm gì mà dậy sớm vậy?,mau tới ăn sán rồi đi chơi nè

-AI bảo là đi chơi,Vấn nghiêm giọng

-Ừa rõ ràng hôm qua anh nói là đi mà

-Hôm nay đổi ý, không đi nữa

Chả là Vấn con cay cú cái vụ tới qua nên muốn trừng phạt cô, biết Trang thích du lịch nên anh càng phá đám

-ANh nói gì kì vậy,em chuẩn bị hết rồi giờ nói không đi là xong sao?

-thôi anh về Sài Gòn đây, bye em

Vấn vừa nói vừa quay lưng bước đi rồi còn đưa tay lên vẫy vẫy khiến Trang càng thêm cay cú

-Anh đứng lại đó,

Trang lên giọng nhưng Vấn vẫn cứ đi, biết không thể nói được anh lại nghĩ đến giấc mơ tới qua khiến cô rung mình, Trang xuống nước

-ANh mà về Sài Gòn là em giận đó

Vấn chân thì bước nhưng tâm trí thì dôn hết chỗ Trang, anh không ngờ chỉ mới dọa mấy câu mà cô người yêu bé nhỏ của anh đã phụng phịu như thế, đưa tay che miệng anh làm bộ nghiêm

-Thế đã biết lỗi chưa?

-Gi cơ?, em không hiểu

-Thì là chuyện tới qua đó,mau xin lỗi anh đi

-à thì ra là chuyện đó, cũng là tự vệ thôi mà, không ngờ anh để ý thế

Định không xin lỗi nhưng nghĩ đến chuyến du lịch thú vị lại vốn là người ham mê du lịch nên Trang đành cắn răng

-EM xin lỗi ,được chưa

-To lên, không có thành ý

Trang uất ức, cô gườ gườ như muốn đánh lên anh

-Nhanh lên, anh không có thời gian đâu nha

-Em xin lỗi, Trang la làng lên khiến Vấn không nhịn được cười anh cười lên thành tiếng, tiến lại ôm lấy cô, anh thủ thỉ

-Bé ngoan, biết nghe lời thế là tốt, mau chuẩn bị đi chúng ta sẽ xuất hành

-Thế không dùng bữa sáng sao?

-Khỏi cần đi, anh sẽ đưa em đi tới nhà hàng Pháp, chịu hông

-Cũng được

Trong lòng dù rất thích nhưng Trang không lộ ra ngoài, cô đáp ừ xù rồi nhanh chóng chạy vào phòng, chọn cho mình bộ quần áo thật đẹp ,đem theo vài thứ, cô chuẩn bị xuất phát, đi vinpearl là niềm mơ ước của cô, lần tước lỗi khiến cô rất tiếc nuối, lần này ra đây nhất định cô sẽ phải đi .nghĩ thế cô mỉm cười một mình, khuôn mặt bừng sáng lên niềm vui.

Bạn đang đọc truyện *Áo Cưới Cho Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Chiếc taxi nhanh chóng đưa hai người rời khỏi nhà, lướt đi trên đường Trần Phú con đường đẹp nhất Nha Trang, những hàng cây xanh thẳng dài vương

mình đón gió, công viên khu vui chơi tất cả tạo nên một bức tranh xinh động cho phong cảnh nơi đây. Đến cảng cầu đá, một tấm áp phích to như chỉ đường hiện lên trong tầm mắt, nhìn lên phía xa xa nhưng chiếc capin đang nối đuôi nhau chạy thẳng tắp trên nền trời xanh thẳm càng làm cho Trang thêm thích thú, trước đây tuy cô đã từng đi cáp treo Bà Nà rồi nhưng lần này đi vẫn thấy hồi hộp. Chiếc taxi chu đáo chờ Trang và Văn vào tận cổng, sau khi hoàn tất các thủ tục, hai người vào hàng chờ để qua đảo. Hôm nay là chủ nhật nên khách du lịch rất đông, đa phần là người nước ngoài, họ vui vẻ nói cười không ngớt, Trang cũng vậy cô liên tục tươi cười như hoa từ nãy giờ khiến Văn rất ngạc nhiên, anh không ngờ rằng cô thích du lịch đến thế, mặc dù đã đến đây nhiều lần nhưng có lẽ Trang đã nói đúng, có cô bên cạnh hình như cảnh vật thêm đẹp và rạng ngời hơn thì phải, nhìn khuôn mặt dễ thương xinh xắn của cô không nhận được anh cúi xuống hôn Trang, cô hơi bất ngờ pha lẫn thẹn thùng, Trang đỏ mặt cố tránh nụ hôn của anh, mọi người xung quanh vỗ tay rầm rầm, vì đa số là người nước ngoài nên họ rất phóng túng làm Trang cũng đỡ ngại bớt đi phần nào. Bước lên chiếc capin Trang và Văn ngồi cạnh nhau, capin chỉ đủ sức chứa 8 người, nên phải xếp hàng rất lâu mới tới lượt. Đóng cửa, chiếc capin bắt đầu lao nhanh vun vút khiến mọi người ồ lên thích thú, từng mảng mây trời xanh thẳm hòa cùng nước biển xanh cũng xẹt nhanh qua, ngồi trên cao ngắm biển thật đẹp, biển yên ả hiền hòa nhưng cũng hùng dữ, nó có thể nuốt chửng bất cứ ai nếu vô tình xa vào lòng nó, từng ngọn gió lồng lộng lướt qua kẽ của capin làm tung bay mái tóc của cô, khẽ hít lấy một hơi thật sâu, Văn choàng tay qua vai Trang anh thì thầm:

-Mai một mình sẽ đi hưởng tuần trăng mật ở đâu nha em

-Anh lo xa quá ha

-Chớ sao

Tiếng trang cười vang lên hòa chung với tiếng cười hạnh phúc, sau 15 phút, chiếc capin đã cập bến anh toàn dòng chữ vinpearland hiện ra, trắng sáng long lanh trên ngọn núi cao, mọi người nhanh chóng xuống capin và hòa vào dòng người chung của đảo ngọc. Khung cảnh nơi đây thật đẹp, những bãi cỏ xanh mướt in hằn trên nền đất rắn rồi, từng khuôn viên với những chạm khắc tinh xảo uốn mình trong những cây trúc xanh lơ, Trang và Văn đi dạo một lượt, thoáng thấy chiếc đu quay mạo hiểm Trang kêu Văn

-Mình tới chơi cái đó đi anh

-cái kia hả, em không sợ sao?

-Sợ gì chứ, mấy bữa đi đầm sen em chơi hoài

-Trời đất, em thật trẻ con quá đi, chừng nào mới trưởng thành được hả, mau lấy chồng đi nghe chưa, Văn nhắc khéo

-Xi, anh thử nhìn đi, mọi người chơi trên kia toàn là người lớn không hà, có cả ông bà già nữa kia

Chịu thua triết lý của cô người yêu, Văn miễn cưỡng chịu theo ý cô, mặc dù anh là con trai nhưng anh đặc biệt rất dè dặt với mấy trò chơi này, nó cứ chúc xuống chúc lên khiến anh buồn nôn. Tiếng anh quản lý báo hiệu bắt đầu trò chơi, Trang chạy ủa vài giành chỗ không quên kéo theo Văn, thật chặt dây an toàn chiếc đu quay bắt đầu cất cánh, từng vòng từng vòng nó nhào lộn không thương tiếc các hành khách trên đó, tiếng hò hét vì thích thú có, sợ hãi có..., sau 1p30s, cuối cùng nó cũng đáp xuống an toàn, Trang háng hái đòi chơi tiếp còn Văn thì mệt mỏi, cứ thế, hết trò này qua trò khác, Trang bắt Văn phải chơi cùng cô khiến anh phát ngáy. Cứ mỗi lần định từ chối thì Trang lại đưa nụ cười tươi rói ra dẫn dụ thế là Văn không nỡ tình.

4h chiều sau khi đã chơi đùa chán chê, cả hai quyết định ra về, Văn mệt mỏi tột độ, cái lưng anh như sắp gãy rời ra, hai mắt nỏ đom đóm, lững thững bước theo cô mà mặt anh xanh lét, Trang thì cứ hồn nhiên tung ta tung tãng lại còn say sưa chụp ảnh nữa chứ, mãi một lúc sau cô mới chú ý đến anh, thấy Văn đi lâu, cô giật

-Sao anh đi chậm thế, tới đây em chụp hình cho nè

-Anh không đi nổi nữa

-Gi cơ?

Lúc này Trang mới quan sát kỹ khuôn mặt của anh, cô hốt hoảng

-Anh Văn, anh bị làm sao thế này?, mặt anh xanh quá

-Hậu quả của em chơi à? Văn cố đùa

-Em xin lỗi em không biết anh không chơi được các trò chơi đó

-Không sao đâu, anh nghìn gọi chút xíu sẽ khỏe thôi mà, em đi gọi xe đi

Trang rầm rập nghe lời Văn, cô gọi một chiếc taxi, trên đường về nhà, Văn vì quá mệt nên đã dựa vào vai trang ngủ ngon lành, để yên cho anh ngủ cô lặng lẽ ngắm anh, đúng là cô đã quá vô tư khi không hề chú ý đến sức khỏe của anh, tự hứa với lòng cô sẽ cố gắng chăm sóc cho anh thật tốt, không biết được bao lâu nhưng cô tin với mọi cố gắng của mình sẽ mang lại những niềm vui và hạnh phúc cho anh.

Thời gian trôi đi rất nhanh, mới đó mà đã một tuần trôi qua kể từ lúc hai người chính thức quen nhau, trong khoảng thời gian đó Văn và Trang đã vi vu qua hết các thắng cảnh ở Nha trang, hai người đã có biết bao nhiêu là kỉ niệm đã trao nhau không biết bao nhiêu chiếc hôn lần mặ và nồng ấm. Công việc của cả hai không cho phép họ chơi ở đây lâu thêm nữa đã đến lúc họ phải quay về Tp để tiếp tục công việc giảng dạy của mình. Sáng nay chuyến bay đi Tp HCM cất cánh vào 8h sáng nên Trang và Văn từ 7h đã phải đi taxi ra sân bay Cam Ranh, lúc đầu Văn dự định sẽ đưa Trang đi ô tô vào nhưng vào giờ

chốt anh có cuộc họp quan trọng nên cần phải đi máy bay cho nhanh chóng.Tạm biệt bàn ngoại và ** Mỹ, Trang và Văn bước vào phòng cách li, trước khi đi bà ngoại đã dặn dò Trang đủ điều ,chủ yếu nói về Văn là chính bà khen anh là người tốt ,rồi khuyên cô nên cố mà giữ lấy, Trang cũng gật đầu và tâm sự mọi chuyện cho bà nghe,thấy Trang buồn buồn ,Văn an ủi:

-Không sao đâu em, mai mốt anh hứa sẽ đưa em thường xuyên về đây thăm bà

-Vâng, cảm ơn anh

Xoay người nhìn quang cảnh lần cuối, Trang cúi đầu bước đi,chuyến bay từ từ Nha Trang vào Sài Gòn như dài vô tận, nó mang theo tâm tình, niềm vui và nỗi buồn của cô gái trẻ,Văn ngồi bên cạnh anh luôn quan sát cô, nhìn về mặt không có cảm xúc của cô anh thờ dài

-Em buồn lắm hả

-Không, 2 tuần qua em đã quen có bà chăm nên giờ xa thấy trống vắng một chút thôi, không có gì đâu, anh đừng bận tâm

-Ừm, vậy thì anh yên tâm rồi

Vì có cuộc họp gấp nên Văn không thể đưa Trang về nhà được Trang đành bắt taxi về nhà, bà Lan Khánh và Vi chào đón cô nơi cửa, họ tươi tỉnh nhìn cô ,hình như họ chưa biết cô đã chấp nhận tình cảm của Văn thì phải, mỉm cười Trang chạy tới ôm chầm lấy bà Lan

-Con đã về

-Ừ, mẹ biết rồi

-Lớn mà còn nhõng nhẽo. Khánh Trêu Trang

-Kệ em

-Thôi hai anh chị thôi đấu khẩu với nhau đi, chị Trang mau vào tắm rửa rồi ăn cơm ,em chuẩn bị cả rồi

-Đảm đang quá ta, Trang nháy mắt tình nghịch

-Chị cứ trêu em, Vy thẹn thùng

Trang thôi trêu Vy ,cô tiến về phòng, cất đồ đạc cô tắm rửa, chọn cho mình chiếc váy xanh nhạt trên nền hoa , trông cô tươi mát và đầy sức sống, xong đâu đó Trang khép cửa bước xuống nhà mùi thức ăn thơm nồng làm mũi Trang muốn nức ra, chạy đến bên bàn ăn cô dùng tay chọt vào một đĩa thức ăn

-Cách. . .

-Gi vậy? ,sao anh đánh em

-Con gái con nứa, ăn vụng không à, thế sao mà lấy chồng được

Trang chu môi

-Em không lấy chồng đâu, em ở với mẹ

-Ai cho chứ, đúng không mẹ, tao gia hạn cho mày một năm nữa mà không lấy chồng thì sẽ bị tống cổ ra khỏi nhà, kaka

-Mẹ anh Khánh ăn hiếp con

-Thôi hai anh chị ăn cơm đi, đừng cãi nhau nữa

Thế là Trang và Khánh ngồi vào bàn, lúc nào cũng vậy cứ sắp lại là hai anh em lại giỡn và cãi nhau nhưng hơn ai hết Trang biết Khánh rất thương cô, luôn lo lắng cho cô, Trang biết anh sợ cô buồn nên mới cố tạo không khí vui vẻ, trong sâu thẳm tâm hồn cô luôn cầu chúc cho gia đình mình yên ả, Khánh sẽ cười được Vy sẽ có chỗ dựa tinh thần bình yên thế là đủ rồi.

Kết thúc bữa ăn trong sự vui vẻ của cả nhà ,Trang lôi đồng quà ra cho mọi người, chỉ là những con ốc, con sò biển được các nghệ nhân điêu khắc nhưng lại rất đẹp và mới lạ ,ai cũng trầm trồ khen ngợi khiến cô rất vui

Khi mọi việc đã hoàn tất, Khánh đưa Vy về, Trang cũng vào phòng đèn ghi n gôi, bật điện thoại cô thấy có tin nhắn của Văn

-“em về tới nhà chưa, anh xin lỗi nhưng vì công việc”

-”Em hiểu mà,anh cứ yên tâm lo công việc đi, em không sao”

Nhắn tin cho Văn xong, cô nằm thả giường ,đã hai tuần nay vắng nó nên cô thấy nhớ, vớ lấy cái gối ôm, cô chìm vào giấc ngủ.

Chương 38

Chiều, những cơn gió xuân mang theo những hạt mưa ngẫu nhiên tách bên hiên nhà, sau một giấc ngủ dài như lấy lại được chút sinh khí Trang vươn vai cho đỡ mỏi cổ. Bước xuống giường cô đi vào nhà vệ sinh những dòng nước mát lạnh tuôn sôi sả vào mặt, mỉm cười soi mình trong gương cô bồi hồi nhớ lại những chuyện đã qua, nhưng kỉ niệm đẹp để trong suốt quãng thời gian mà cô và Văn đã có với nhau ở Nha Trang, cô biết Văn rất nghiêm túc trong chuyện lần này, đã nhiều lần anh nhắc khéo cô về việc đính hôn nhưng Trang sợ, cô chưa sẵn sàng, với lại thời gian yêu nhau của hai người chỉ được tính bằng ngày, cô không muốn mọi người dị nghị nhiều điều. Văn chỉ mới hủy hôn giờ lại..., những suy nghĩ như thế khiến cô không thể nào nhanh chóng đến với anh được, mặc dù rất yêu anh nhưng cô muốn có thời gian suy nghĩ, chuẩn bị tâm lý làm vợ, làm dâu. Và cũng còn một việc quan trọng nữa là Trang muốn hoàn thành và cho ra mắt xong bộ sưu tập áo cưới mang tên cô, rồi sau đó cô mới nghĩ tới chuyện hôn nhân và gia đình. Điện thoại lại reo vang, Trang ưỡn oải bước ra khỏi phòng vệ sinh, trên màn hình hiện lên số của Văn, cô mỉm cười nhấc máy

- Có chuyện gì không anh?

- Anh nhớ em!

- Trời đất chúng ta mới gặp nhau lúc sáng mà

- Từ sáng tới giờ mấy tiếng rồi, mình gặp nhau đi em

Trang biết nhưng lời nói của Văn là thật lòng, nhưng để đùa đùa anh, cô cứ châm chọc:

- Em bận rồi, anh thông cảm nha.

- Bận gì mà không thể sắp xếp được thời gian cho người yêu hả, anh giận đó!

- Cũng đành chịu thôi, vì công việc cả mà

Văn tiu nghỉu.

- Ủ vậy em lo công việc đi, chừng nào xong thì gọi anh, nhớ đừng làm việc quá sức mà hại đến sức khỏe, hôn vợ yêu nè

- Giờ anh đang ở đâu?

- Anh ở công ty

- Có chuyện gì sao?

- À, không, thôi anh làm việc đi

Cúp máy, Trang cười hí hửng một mình, hôm nay cô sẽ làm Văn bất ngờ. Ngồi trước gương Trang chỉnh sửa lại tóc. Thay bộ váy màu tím hoa cà, chuẩn bị thêm một số thứ nữa cô rời khỏi nhà

Sài Gòn chiều thứ 2, những dòng xe cộ động nghịt chen chúc nhau khiến Trang thấy khó chịu, tuy đã sống ở đây từ bé đến lớn, cũng đã quen với cái nhịp hối hả của Sài Thành nhưng những lúc như thế này cô ước mong sao đường phố nó có thể như Nha Trang, rộng rãi thoáng mát, không quá đông cũng không quá ít người, vừa đủ để tạo nên nhịp độ sống yên ả và thú vị. Đèn giao thông bật qua màu xanh, ai ai cũng chen lấn cho nhanh thoát khỏi cảnh kẹt xe này, Trang cũng không ngoại lệ. Vất vả lắm cô mới chen chân được ra ngoài đường lớn, đầu tiên cô tạt qua Đình Tiên Hoàng để xem “Văn Trang” như thế nào sau hai tuần cô vắng bóng, bảng hiệu lấp lánh với những dòng chữ to đùng hiện ra trong tầm mắt, Trang cho xe cua vào trong, bác bảo vệ mừng rỡ chào cô:

- Lâu quá mới gặp cô đó

- Mới có hai tuần mà lâu gì bác, hihi

Đưa xe cho bác bảo vệ, Trang nhanh chóng bước vào cửa hàng trên tay là một túi quà to tướng, cô muốn cho mọi người bất ngờ nên đi rất nhẹ

- Chào cả nhà!

- Trời, chị Trang, chị Trang về rồi nè anh em ơi, Thắng la lên to tướng

Mọi người bỏ hết mọi công việc đang dở chạy ra chúc mừng Trang, ai cũng mừng vì Trang đã trở về, hai tuần không phải là một khoảng thời gian quá dài nhưng do họ đã quen sự có mặt của Trang, quen với cách làm việc có cô nên họ cảm thấy thiếu vắng nhiều hơn khi không có cô. Trang cũng rất vui vì họ, họ là những trụ thủ rất đặc lực cho cô, mặc dù đôi lúc có những sai sót đáng tiếc nhưng đó không thể chia rẽ tình chị em trong “Vân Trang”. Mở túi quà Trang chia cho từng người, đó là món nem “Ninh Hòa” một thương hiệu nổi tiếng ở Khánh Hòa, nếu ai đã một lần nếm thử thì chắc hẳn sẽ không thể nào quên cái vị đậm đà, vừa ngọt vừa chua lại thơm phức của nó. Trong khi mấy anh chị em đang vui đùa Trang tranh thủ đi dạo một vòng cửa hàng xem thử trong khoảng thời gian cô vắng mặt có chuyện gì xảy ra không. Ngắm mấy mẫu áo cưới được treo trên ma nơ canh tuy nó vẫn đẹp nhưng theo thời thì có vẻ nó đã lỗi mốt, đã đến lúc nên thay rồi, nghĩ thế Trang kêu cậu Thắng

- Thắng ơi, vô chị nhờ chút

- Dạ có em, Thắng vui về

- Em thay mấy bộ này cho chị đi, thay vào những bộ mới nhất ấy, nhìn nó cũ quá rồi

- Vâng, mấy bộ mới chị vừa thiết kế tháng trước đấy hả?

-Ừ

- Nhưng để trưng bày như thế có phí quá không chị?

- Bộ mặt của cửa hàng ở đây hết mà em, không phải là phí đâu

- Dạ

Thắng thay ngay những bộ váy cưới mới tinh và xinh đẹp khác, mỉm cười hài lòng Trang dặn dò họ một số việc nữa rồi ra về. Cua xe theo hướng tổng công ty “Hansin” Trang rời ga cho xe phóng nhanh đến đó.

Tùng Văn ngồi trong văn phòng TGD, sau hai tuần trở về công việc đã chất cao như đồng núi, lại thêm mấy cái họp đồng mới khiến anh phải căng mắt ra xem xét, mãi đến hơn 3h chiều anh mới tạm ổn đôi chút, định gọi Trang đi hẹn hò nhưng cô bảo là mắc công việc nên anh đành thôi, tuy rằng cũng có hơi giận cô vì đã không dành thời gian cho anh, nhưng anh cũng thông cảm được, hơn nữa anh biết cô là người ham mê công việc nên anh sẽ đợi cô. Xoay xoay chiếc cốc trong tay Văn bật điện thoại ngắm tấm ảnh của Trang mà anh đã chụp lên hôm nào, nụ cười rạng rỡ của cô làm anh thấy rạo rực và xuyên xao trong lòng. Từ lúc yêu Trang anh đã được chứng kiến nụ cười ấy của cô trực tiếp mà không cần phải qua ảnh nữa, mỉm cười hạnh phúc anh thấy mình rất may mắn khi gặp và được yêu Trang, khoảng thời gian sóng gió đã qua, một tình yêu đẹp và sâu đậm thì không thể thiếu những hôn gối và hiểu lầm, những điều đó càng làm cho họ xích lại gần nhau hơn, anh sẽ cố gắng giữ cô thật chắc không để cô phải rời xa anh nữa. Có chuông điện thoại anh nhấc máy

- Thưa anh, có một cô gái muốn xin gặp anh ạ

- Anh nhớ chiều nay đâu có cuộc hẹn nào đâu em?

- Dạ cô ấy bảo là vợ anh

- Gì vậy? em đùa sao. Anh làm gì có vợ, Văn như muốn té ngựa

- Giờ có cho cô ấy vào không ạ!

Văn suy nghĩ một lúc, cô ta là ai nhỉ tại sao lại tự xưng là vợ mình, để xem nào, chắc lại là fan hâm mộ của mình đây mà, gặp thử xem, đằng nào chiều nay cũng rảnh mà

- Em cho cô ấy vào đi

Nói xong Văn làm mặt lạnh rồi xoay mặt vào vách tường, có tiếng cạnh nơi cửa, Văn đoán là cô ấy đã vào nhưng sao không có tiếng động gì thế nhỉ, anh hồi hộp không biết cô ta là ai và cô ta muốn gì? mãi một lúc lâu mà không thấy cô ta lên tiếng Văn bực mình tăng hắng lên mấy tiếng.

Người con gái đó là Trang, cô muốn tạo bất ngờ cho anh nên đã đến mà không báo trước, Trang còn cẩn thận mang bộ vest mới nhất mà cô đã thiết kế riêng cho anh đến, Trang biết Văn thích màu đen nên cô đã đặc biệt âm thầm chuẩn bị từ khi còn ở ngoài Nha Trang. Lúc này bước vào phòng, cô rón rén đứng yên không cho tiếng động để xem Văn sẽ có phản ứng như thế nào, mãi mà thấy anh cũng im lặng giờ còn tăng hắng lên nữa khiến cô không nhìn được cười, đưa tay che miệng cố gắng không để phát ra tiếng động cô tiêng lại gần anh, đưa đôi tay mềm mại của mình lên phía trước, Trang che mắt Văn lại. Anh cũng hơi bất ngờ nhưng vẫn ngồi im để xem cô gái kia sẽ còn giở trò gì nữa. Thấy Văn cứ im lặng như thế khiến Trang cũng hơi bực mình, mất hết kiên nhẫn cô nghiêng rằng:

- Anh không nhìn em sao?

- Em là ai, nói đi tìm anh với mục đích gì?

- Em đến đem quần áo cho anh, hôm trước anh bỏ quên ở phòng em anh không nhớ sao, hơn nữa giờ em đang mang thai giọt máu của anh, anh tính sao đây?

Không thể nhìn được cô gái trẻ trên này nữa, Văn thô bạo hất tay cô ra, anh quay phắt lại định xỉ vả thì miệng anh như không nói được lời nào khi thấy Trang

-Em ... em...

-Là em đó, sao định đánh em hả?

-Em làm anh muốn đứng tim luôn đó, sao em đến mà không báo với anh một tiếng, lại còn giả giọng nữa chứ, làm anh hết hồn

Trang cười cười:

-Như thế mới biết được bộ mặt thật của anh chứ, sao không mừng khi gặp em à

-Em chọc anh như vậy làm sao anh mừng nổi

Trang sà vào lòng Văn. cô nũng nịu

-Chọc anh chút thôi, em có cái này cho anh nè

Trang lấy bộ quần áo cho Văn, mỉm cười hạnh phúc anh đón lấy nó, rất đúng với sở thích của anh, không ngờ rằng Trang lại chu đáo như vậy, nhìn nó thật kỹ nó anh nói:

-Cám ơn em, anh sẽ mặc nó

Cả hai nhìn nhau cười âu yếm, cả hai đang ngập chìm trong niềm hạnh phúc vô bờ của tình yêu, nếu Trang cứ đáng yêu như thế này thì chắc anh sẽ không thể nào rời xa cô một phút, hôn nhẹ lên tóc Trang anh thì thầm "Anh yêu em".

Lại nói về Thư từ khi từ hôn với Văn, hình ảnh về lễ thành hôn hồng của Thư liên tục xuất hiện trên mặt báo, nhiều bài báo còn xuyên tạc bóp méo sự thật khiến Thư phải lao đao và điêu đứng. Tình thân cô suy sụp, sự nghiệp đang trên bờ vực thẳm, lại bị sự dè bĩu của bạn bè đồng nghiệp. Đã nhiều lúc cô muốn kết thúc cuộc đời mình cho thanh thản nhưng nghĩ tới mẹ và gia đình, cô không đủ can đảm, cô sợ, sợ lắm.Mấy cái hợp đồng quảng cáo của Thư cũng đã bị hủy bỏ vì cô không đủ hình tượng để thu hút khách hàng, đã thế cô còn phải bồi thường một số tiền rất lớn vì đã vi phạm hợp đồng. Công ty người mẫu nơi cô làm việc cũng không còn muốn cô biểu diễn nữa, từ một người mẫu hạng A giờ đây ngay cả một cô người mẫu hạng C Thư cũng không bằng. Tuyệt vọng, chán nản, cô lao vào các hộp đêm, các quán bar để giải tỏa buồn phiền, đêm nào cô cũng về nhà với tình tạng say khướt, được dịp các tay săn ảnh lại chụp ảnh cô đưa lên mặt báo, thông cảm có, dè bĩu có nhưng hơn ai hết Thư thấy khinh bỉ chính mình, cô đã tự tay đánh mất hình tượng mà bao nhiêu năm qua cô đã gây công xây dựng, thế là hết, không còn gì để mất cô lại lại như con thiêu thân lao vào bia rượu.

Hôm nay cũng vậy, Thư rời khỏi quán bar với tình tạng say khướt, quần áo xộc xệch, tóc tai bù xù Thư loạng choạng bước đi trong màn đêm, nó u tối như chính cuộc đời của cô vậy, thọc tay vào cổ họng cho nôn hết những gì cần nôn, cô lại tiếp tục những bước chân nặng trĩu của mình. Một đám thanh niên du côn ở đâu xúm lại chặn đường của Thư, mặc dù say nhưng cô cũng lơ mờ nhận ra có người đang chặn mình, ngược đời mắt bắt cần ra Thư quát:

-Tránh ra

-Cô em chắc đang buồn tình đúng không?.. Đi với mấy anh đi, đảm bảo sẽ trút hết ngay, haha

-Tụi mày không đủ tư cách, lũ giờ bản tụi bây mà bày đặt lên mặt sao, hừ, mày tránh ra

\\Một thằng trong đám nhìn Thư rồi la lên:

-Đại ca, con nhỏ này là người mẫu Quỳnh Thư đó, thảo nào lên giọng quá, tối nay anh em mình gặp may rồi.

-Được lắm, tao cũng muốn thử cảm giác được một đêm với cô em chân dài này, tui bay mau đưa cô ta đi.

Tụi đàn em tiến đến lôi tuột Thư đi, cô chỉ kịp ú ớ mấy câu, rồi ngất liệm, tụi nó thô bạo vứt cô lên xe, vừa lúc đó, xe của Văn và Trang cũng đi ngang qua, thoáng thấy bóng dáng quen thuộc của Thư, Trang liền bảo Văn:

-Anh à, hình như là Thư, nhưng mà cô ấy đang đi với ai kia?

Văn cho xe thắng ngay lại, sau một hồi quan sát, biết là Thư bị bạn côn đồ bắt đi, cả hai liền xuống xe chạy đến cứu Thư, thấy có người, bọn nó sợ hãi vứt Thư xuống đất và chạy mất dạng, vì bị vứt xuống đất như thế nên đầu cô đã va vào một tán đá nhỏ bên đường, máu bắt đầu rỉ ra ướt cả áo, Văn bế xốc Thư lên Trang cũng lật đật chạy theo chiếc xe lao vun vút đến bệnh viện

.....

Chỉ là những vết thương ngoài da nên Quỳnh Thư đã được chuyển về phòng yêu cầu cho bệnh nhân nhẹ, một vấn đề chính của Thư đó là cô bị suy nhược cơ thể trầm trọng lại thêm chứng nghiện rượu nên cô vẫn chưa được xuất viện ngay mà phải ở lại tình dưỡng và cho bác sĩ theo dõi thêm. Cô ngồi trên giường, ánh mắt vô hồn nhìn ra cửa sổ, cơ thể cô như con thiêu thân, cô không dám gọi điện về cho mẹ, không dám để bà buồn phiền thêm nữa, cô thấy hận bản thân mình đã quá yếu đuối. Nhìn cảnh người chăm sóc cho bệnh nhân xung quanh mình, nước mắt Thư lại trào ra, cô thấy tủi thân ghê ghớm. Trng lúc này Thư nhớ đến Văn, giờ này chắc anh đang hạnh phúc bên cạnh Trang, đêm qua tuy mơ hồ nhưng cô cũng nhận ra có một người đàn ông đã cứu

cô, bóng dáng và mùi nước hoa rất quen thuộc, xoay người úp mặt vào tường, nước mắt lại lăn dài trên má Thư

7h, hôm nay Văn phải đi làm sớm nên không thể đến bệnh viện thăm Thư, Trang đã nhận trách nhiệm này thay Văn, mua một ít cháo và sữa cô tiến đến bệnh viện. Dãy phòng 304 hiện ra, đẩy nhẹ cửa cô bước vào, nhìn khuôn mặt héo hắc của Thư khiến cô xót xa, cô biết mình đã nhẫn tâm cướp mất hạnh phúc của Thư nhưng sự việc cũng đã rồi không thể đổ lỗi cho ai được, âu cũng là duyên số, cô sẽ cố gắng hết sức mình để giúp đỡ cho Thư nếu cô cần. Lau nhẹ vai Thư, Trang gọi nhỏ:

- Thư ơi, em dậy ăn cháo nè

Đưa đôi mắt mệt mỏi Thư nhìn Trang, một chút hận trào dâng trong lòng cô, đúng vậy dù Thư có là người con gái hiền lành, không mưu mô toan tính nhưng nhìn thấy tình địch của mình đang đứng trước mặt thử hỏi ai mà giữ được bình tĩnh chứ?

-Chị đến đây làm gì, đến đây để xem tôi thân tàn ma dại thế nào hả?

-Em đừng nói vậy, chị biết chị và anh Văn đã rất có lỗi với em nhưng mà...

-Chị đừng có ngại biện, tại sao chị không nói rõ với tôi ngay từ đầu rằng chị và anh Văn mới là một đôi như thế sẽ khiến tôi bứt đầu khổ và... mà thời giờ nói gì cũng đã muộn rồi, tôi không muốn gặp mặt chị nữa, chị về đi, tôi mệt lắm

Trang cố nén lòng, cô biết Thư sẽ không dễ dàng tha thứ cho mình, nhưng cô là người có lỗi, cô phải nhận lỗi, cô phải bù đắp cho Thư

-Nếu em không muốn nhìn mặt chị, chị sẽ đi, nhưng em hãy ăn bát cháo này đi đã. Vừa nói Trang vừa trút cháo ra tô và để lên bàn

-Tôi đã bảo là tôi không muốn ăn, chị làm ơn đi ra ngoài đi

Thư hét lên khiến mọi người trong phòng đều quay phắt lại nhìn, Trang nhìn vẻ mặt đau khổ của Thư, cô biết rằng mọi chuyện không nên quá nóng vội, cô sẽ cố gắng thuyết phục Thư, hiện giờ tốt nhất là cô nên ra về để tránh kích động cho Thư. Nghĩ thế cô nói:

-Được rồi, chị sẽ đi, cháo chị để trên bàn, còn sữa và trái cây nữa nè, khi nào cần gì cứ gọi cho chị, chị sẽ giúp. Nói xong Trang quay bước đi thẳng, khi Trang đã ra khỏi phòng Thư tức giận vung tay hất hết đồng hồ ăn xuống bàn "tôi không trách gì chị mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay là do tôi tự chọn nhưng tôi không thể nhìn mặt chị, nói chuyện với chị như không có chuyện gì xảy ra, mong chị sẽ hiểu cho tôi".

Bạn đang đọc truyện *Áo Cưới Cho Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Rời khỏi bệnh viện với tâm trạng rối bời, trong đầu Trang lúc này toàn hiện ra hình ảnh của Thư, cô gái rũ rượi, tả tơi vì rượu tới qua. Hơn ai hết Trang biết mình là người đã gián tiếp gây ra nỗi đau cho Thư, mặc dù bị Thư xua đuổi và chán ghét nhưng tự trong sâu thẳm lòng mình cô luôn hứa sẽ kiên trì và giúp đỡ Thư đến cùng, giúp cô sớm vượt qua hoàn cảnh này. Đang miên mang với những dòng suy nghĩ thì điện thoại Trang rung lên trong một giai điệu của một bài hát quen thuộc

-em nghe nè anh Lâm?

Trang rảnh không? Anh với My đang ngồi ở "Vọng nguyệt nè", em tới đây y đi, tụi anh có chuyện quan trọng cần nói với em đó

-Vâng. Hai người đợi em chút nha

Tắt điện thoại Trang vội phóng đi, chiếc xe ga của cô lướt nhanh trong gió, bỏ lại những hàng cây hồ hững bên đường, những hạt bụi của thời gian, bỏ lại tất cả những nỗi buồn cô tiến về hướng "vọng nguyệt"

Tiếng nhạc xum xèng làm Trang muốn bùng cả hai cái lỗ tai. "Vọng Nguyệt" là vậy, vì là quán cà phê dành cho giới trẻ nên không khí ở đây luôn sôi động và mới mẻ, những lùm cây xanh được cắt tỉa gọn gàng, cách bày trí cũng rất hợp gu và thời thượng. Tất cả đã tạo nên một không gian vừa tươi mới vừa là, độc đáo, có thể nói "Vọng Nguyệt" là quán cà phê được yêu thích nhất Sài Gòn hiện nay.

Từ xa xa phía bên góc trái của quán Hà My đang gờ tay vẫy Trang rất nhiệt tình, cô cũng mỉm cười đáp lại, đưa tay ra hiệu là mình đã nhìn thấy họ cô tự nhiên bước vào. Nghĩ cũng lạ lùng thật, Phúc Lâm và Hà My hai con người với hai tính cách hoàn toàn khác nhau, my vui vẻ, tinh nghịch nhí nhảnh nói cười suốt ngày, còn Lâm thì điềm đạm, chững chạc và ít nói hơn hẳn. Tuy là trái ngược nhau nhưng khi kết hợp lại đó đúng là một sự gắn kết hoàn hảo, có thể bổ sung cho nhau. Trang cũng mừng cho Lâm cuối cùng anh cũng đã chịu rũ bỏ quá khứ, mở lòng mình để đến với My. Hi vọng lần này ông trời sẽ không nhẫn tâm cướp đi hạnh phúc của anh một lần nữa.

-Sao, hai người có chuyện gì quan trọng muốn nói với em hả?

My cười tươi hơn hoa

-Chị cứ ngồi xuống đi cái đã, chị uống gì để em gọi, vừa nói My vừa ngoắc tay cô phục vụ

-Cho chị cam vắt đi em, Trang bảo

My lại tiếp tục câu chuyện:

-Dạo này trông chị tươi hẳn ra đó nha!,đi du lịch Nah Trang về mà im phăng phắt hà, sao ? ở ngoài đó đẹp hông chị?

-Đẹp ! rất đẹp !Nhưng chỉ có một thứ không đẹp

-Ủa có gì không đẹp?,My ngạc nhiên

-Là người đi du lịch đó ,ha ha

-Chị này chọc em quài.hi hi

-Em với văn sao rồi?

Nãy giờ Lâm vẫn lặng yên lắng nghe câu chuyện của hai người, thỉnh thoảng nhâm nhi tách cà phê nóng, giờ đây anh mới lên tiếng, nhưng câu hỏi của Lâm làm Trang hơi lúng túng

-Ý anh là sao?

-Thì là chừng nào hai người cưới đó,Hà My lại chen ngang

Một chút thẹn thùng hiện và bối rối hiện lên trên khuôn mặt xinh đẹp của Trang

-Chắc là còn lâu đó, hiện tại em còn nhiều công việc phải làm, anh ấy cũng vậy, cười

Thấy Trang có vẻ không thoải mái lắm khi nhắc về vấn đề này My lanh lẹ chuyển chủ đề khác

-À ,hồi trước lúc gặp nhau ở đài truyền hình chị có nhớ đã hứa gì với em không?

-Có chứ, sao mà chị quên được!

-Vậy giờ chị sắp được thực hiện lời hứa đó rồi đấy

-Hà! thế hai người

-Vâng, tháng sau tụi em cưới. chị chuẩn bị đi là vừa đó, thiệp cưới của tụi em nè.

Hà My mở túi xách đặt một tấm thiệp đỏ chót lên bàn, tấm thiệp rất đẹp in hình đôi chim long phượng đang quấn quýt lấy nhau bên cạnh dòng chữ tên của cô dâu chú rể.Cẩn thận đặt nó vào túi Trang lên tiếng:

-Nhất định chị sẽ đến, cảm ơn hai người.

Ba người còn ngồi lại trò chuyện rôm rả thêm chút nữa, cả ba nói về đủ thứ chuyện trên đời, chủ yếu là Hà my cô kể hết chuyện này đến chuyện khác, nhiệt tình đến nỗi nhiều lúc Lâm phải nhắc khéo.Những lúc như thế thì Hà My lại cười hi hi và tỏ vẻ biết lỗi trông rất đáng yêu nhưng được một lúc thì lại chứng nào tật nấy. Nhìn họ vui vẻ với nhau như thế khiến Trang chạnh lòng khi nghĩ đến Văn, cô cũng rất muốn cùng anh xây dựng tổ ấm gia đình nhưng còn Thu, chừng nào Thu chưa vực dậy thì Trang không đủ can đảm đề đến với Văn.Cô là một người đa cảm, rất dễ khóc càng không muốn nhìn thấy người khác phải khóc vì mình.Nhìn đồng hồ đã hơn 10h cô xin phép về trước, ra tới cổng Trang nhận được điện thoại của Văn

-Em đang làm gì đó, có nhớ anh không?

Trang cười lớn vì tính cách trẻ con của anh

-Sao em lại cười, em đang ở đâu đó ?,anh tới đón rồi mình tới thăm Thu luôn.

-Thôi khỏi đi anh, anh cứ tới bệnh viện trước đi ,em tới sau cũng được, giờ em đang ở ngoài đường.

-ừ, vậy cũng được, lát nữa gặp nhau nha,hôn em

Gặp nhau trước cổng bệnh viện,Văn nhào tới ôm chầm lấy Trang, mặc kệ những ánh mắt tò mò nhìn mình nah hôn nhẹ lên má cô

-Nhớ em quá đi!

Trang ngại ngần đẩy Văn ra

-Kìa anh, đây là bệnh viện đó, mọi người đang nhìn chúng ta kìa kìa

-Kệ họ!

-Thôi mình vào đi anh

-ừ

Văn nắm tay Trang bước đi, mem theo những hàng lang dài và xa hun hút cuối cùng hai người cũng đứng trước cửa phòng của Thư ,nhưng nhìn mãi và tìm kiếm mãi mà cũng không thấy Thư đâu Trang lật đật chạy đến hỏi thăm cô bệnh nhân ở giường bên cạnh

-Cô ơi ! Cô cho cháu hỏi, bệnh nhân ở giường này đi đâu rồi ạ

-À, cái cô người mẫu gì đó hả?, cô ta trốn viện rồi.Hồi sáng bác sĩ tới khám bệnh đã không thấy đâu.hey, cũng tội nghiệp con bé đã bị hủy hôn báo chí lại đập cho toi tã thế kia thì không sốc mới là lạ, mà hai người là gì với cô ấy thế?

-Dạ tui con là bạn, vậy thôi, con cảm ơn cô nhiều

Trang lững thững đi ra ngoài, Văn cũng đi theo cô, khẽ nắm lấy tay Trang anh an ủi:

-Thôi em à, cô ấy đã muốn đi thì không ai có thể cản nổi cô ấy đâu.

-Em thấy có lỗi quá anh à, giờ cô ấy có một thân một mình biết đi đâu chứ, hay chúng ta tới chỗ mẹ cô ấy hỏi thử đi anh.

-Em nói cũng có lý ,chúng ta đi thôi

Trên suốt quãng đường đi, Trang im lặng không nói với văn lời nào làm anh thấy khó chịu vô cùng.Suy cho cùng đâu phải lỗi hoàn toàn tại cô đâu mà cô cứ tự dằn vặt mình chỉ cho khổ, anh lên tiếng:

-Em nói gì đi chứ?

-Có gì để nói đâu anh, em đang rối đây

-Anh phải nhắc bao nhiêu lần thì em mới hiểu, em không có lỗi gì hết tội gì phải. . .

-Anh nói như vậy mà nghe được hả,sau những gì chúng ta đã gây ra cho cô ấy mà giờ anh vẫn thần nhiên coi như không có chuyện gì sao, anh vô tình quá đó.

-Được rồi tất cả là lỗi của anh được chưa.

Văn cũng giận Trang, đây là lần đầu tiên hai người trang cãi với nhau sau mấy tháng yêu nhau,Trang quả thật rất cố chấp nhưng Văn cũng đâu có vừa,một mõi Trang ngã người ra sau ghế, cô không muốn tranh cãi thêm với anh.

Bạn đang đọc truyện *Áo Cưới Cho Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Chiếc xe đỗ xích ngay trước cổng nhà Quỳnh Thư, một ngôi nhà nhỏ nhắn, xinh xắn được sơn màu trắng,bên ngoài có giàn hoa dây leo màu xanh mướt mà Trang cũng không rõ hoa gì.Không khí có vẻ im ắng, có lẽ Thư không về đây thì phải,rụt rè Trang tiến lại đưa bàn tay lên bấm vào chiếc chuông nhỏ, tiếng reng reng khô khốc vang lên,2p sau có người giúp việc già ra mở cổng.

-Bà cho con hỏi, Quỳnh Thư có nhà không ạ?

-Cô là

-Dạ con là bạn của cô ấy!

Bà giúp việc nhìn Trang và Văn rồi dè dặt hỏi thêm:

-Cô có phải tên là Trang không?

- Vàng, là cháu ,sao bà lại biết tên cháu

Bà giúp việc chậm rãi đáp:

-Lúc sáng cô Thư có về đây nhưng nhìn mặt tiêu tụy và hốc hác lắm Tôi và bà chủ hỏi mãi mà nó hông chịu nói gì cả chỉ khóc.rồi cô ấy với bà chủ thu dọn đồ đạc đi Phan Thiết rồi, trước khi đi cô ấy dặn tôi nếu có cô gái nào tên Trang có đến tìm thì đưa bức thư này cho cô ấy.Chào cô.

- Vàng ,con chào bà

Cầm lá Thư trên tay, Trang run run mở ra những dòng chữ tròn trịa hiện ra trước mặt cô.

“Gửi anh Văn và chị Trang”

Tôi đi đây, hai người đừng bỏ công tìm tôi làm gì, tôi đã suy nghĩ kĩ rồi, tôi phải tạm thời lánh ra Phan Thiết một thời gian để suy ngẫm về những chuyện đã qua.Tôi không có can đảm đối mặt với hai người, mong hai người hãy hiểu cho tôi.tôi cũng không có oán trách gì chị đâu chị Trang ạ, kết cục này là do tôi chọn tôi phải gánh chịu lấy tất cả.Chị hãy đến với anh Văn đi, đừng vì tôi mà e ngại bởi tôi đã tha thứ cho chị từ lâu rồi, một thời gian nữa sau khi bình tâm lại tôi sẽ quay về TP.Hi vọng sớm nhận được thiệp cưới của hai người”

Quỳnh Thư.

Gấp lá thư lại Trang cũng thấy nhẹ nhõm trong lòng, thế cũng tốt đi xa cái TP này cũng là một giải pháp an toàn nhất trong lúc này.Nhưng quan trọng hơn nữa là chính Thư đã nói tha thứ cho Trang.Thư là một cô gái lương thiện mong sao cô ấy sớm vừa dạy và trở lại với chính mình.

Mặt dù đã trút bỏ phần nào gánh nặng nhưng trên suốt đoạn đường về nhà Văn Trang vẫn không nói với Tùng Văn lời nào, cô vẫn còn cay cú anh chuyện lúc này sao mà anh có thể vô tình như vậy chứ?.Văn cũng khó chịu thấy Trang cứ im lặng với mình hoài, anh cầu:

-Em vẫn nghĩ chưa thông sao?

-Kệ em Trang đáp lại cộc lốc khiến Văn tức điên lên

-Đừng có nói cái giọng đó với anh.

-Giọng đó là giọng nào? Người thì có một giọng chứ mấy giọng.

Văn bất ngờ rồ ga thật mạnh ,chiếc ô tô đen bóng lao vun vút khiến mọi người trên đường cũng phát hoảng.Trang nhớ lại cái cảnh lần trước anh cũng giận dữ phóng xe đi làm cô ói hết ra cả quần áo của anh.Lần nào cũng vậy hễ giận gì cô là anh lại phóng xe với tốc độ kinh khủng thế này,vì đây không phải lần đầu nên Trang không còn cảm giác sợ hãi nữa, cô thần nhiên đưa tay bật nhạc lên thưởng thức.Hành động của cô khiến Văn càng điên lên, anh cho xe tấp ngay vào lề tiếng bánh xe ma sát với mặt đường tạo nên một âm thanh đáng sợ.Đưa đôi mắt rục rủa lên nhìn Trang anh quát:

-Không ai dạy em cách làm hòa với người yêu hả?

-Ừa, chúng ta đang giận nhau sao?

-Em... ,Văn cứng họng.

Trang tự nhiên nhích lại gần và sà vào anh, đôi tay xinh xắn của cô vuốt nhẹ lên má anh, Trang thì thầm:

-Lúc giận dữ trông anh rất xấu, lần sau đừng như thế nữa nha.

Nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô anh áp nó vào ngực mình.Đúng thật Trang đã làm cho anh si dại vì yêu mất rồi, nhanh chóng ôm lấy cô hai người lại trao nhau một nụ hôn say đắm, nụ hôn xóa tan mọi giận hờn và khoảng cách.Những hạt mưa mùa xuân bất chợt rơi khiến không khí càng thêm nồng nàn và lãng mạn.Văn lại thì thầm vào tai Cô:

-Ra mắt bố mẹ anh em nhé?

Trang e thẹn gật đầu, giờ đây không còn vướn mắt gì nữa cô cũng muốn nhanh chóng đến với anh.Từ khi quen biết anh cô chưa bao giờ nghe anh nhắc đến gia đình cả, không biết bố mẹ anh có khó tính không? Có chấp nhận mình không? Hàng ngàn câu hỏi được đặt ra trong đầu Trang lúc này.Như thấu hiểu nỗi lo lắng của cô Văn an ủi;

-Không sao đâu, bố mẹ anh rất hiền lại thương anh, em đừng lo sẽ không có chuyện gì đâu, có anh bên cạnh mà

-Vâng, em biết, cảm ơn anh.

Văn lại ôm Trang vào lòng, quyến luyến không muốn rời xa cô.Trang chủ động đẩy Văn ra cô dí tay vào trán anh.

-Tham lam

-Ai bảo em hấp dẫn anh

-Thôi đi, em vào đây.

-Ừ, bye em,tối mai anh tới đón em nha.

-Vâng, bye anh.

Chờ cho xe của Văn khuất sau con hẻm nhỏ cô mới quay bước vào nhà, ngày hôm nay quả là một ngày vất vả có rất nhiều chuyện đã xảy ra nhưng rồi cũng đã được giải quyết, giờ đây nỗi lo lắng nhất của cô lúc này là làm sao ghi điểm trước bố mẹ Văn vào tối mai. Anh đã nghiêm túc như vậy thì Trang cũng sẽ phải cố gắng để không phụ lòng anh. Lững thững bước lên bậc thêm một tiếng cười ha hả khiến Trang giật nảy mình xém té

-Trời đất, anh làm gì vậy ? Muốn hù chết em sao?

-Anh thấy hết rồi nha, xem ra thờ gian anh gia hạn cho em một năm chắc sẽ đến sớm hơn rồi

-Anh thấy gì chứ? ,mệt anh quá? Trang phồng mồm

-Tinh tứ thế kia là lại.

-Kệ em, mà anh cũng lo tính chuyện với Vy đi,đã 29 rồi mà còn bày đặt nhí nhảnh.

-Ngày mai anh cưới đó, đi dự nhan nhóc.

-Khùng quá đi!

Mặc kệ ông anh đang cười sặc sụa ngoài kia ,Trang bỏ đi lên phòng nói thêm mấy câu nữa chắc cô cũng điên theo Khánh quá. Tắm rửa cho tỉnh táo, thay bộ quần áo ngủ cô tiến lại bàn trang điểm, đưa tay mát xa cho da mặt cô thấy mình đã có chút da thịt hơn trước. Từ lúc yêu văn anh luôn chăm sóc cô hết mình, sáng chở đi làm, trưa đưa đi ăn, tối cũng vậy. Lúc đầu cũng thấy ngại với đồng nghiệp nhưng riết rồi cũng thành thói quen cô đã dần quen với sự chăm sóc của Văn. Tình cảm mà cô dành cho anh cứ lớn dần theo ngày tháng đã đến lúc cô và anh về sống chung một mái nhà rồi. Điện thoại lại báo có tin nhắn:

-Em đang làm gì đó. Văn hỏi.

-Em ngủ rồi

-bà xã của anh ngủ sớm thế?, vài bữa làm vợ anh rồi không được ngủ trước 11h nghe chưa?

-Tại sao ?

-Thì phải lo chăm sóc cho anh chứ sao?

-Thấy ghét!

-Thôi vậy em ngủ đi, mai còn đi làm sớm, yêu em.

-Em cũng yêu anh.

Kết thúc dòng tin nhắn Trang quay trở lại giường định đi ngủ thì tấm thiệp cưới của My và Lâm rơi ra, nhìn thấy nó cô cũng mất hồn, sao mình lại lơ đãng thế nhỉ chỉ còn hai tuần nữa đám cưới đã diễn ra rồi mà chưa may áo cưới cho My,xem ra kế hoạch ngủ sớm đêm nay lại bị hủy bỏ rồi.Trang kéo học tủ bắt đầu lôi giấy bút ra phác thảo ý tưởng,càng về khuya cô càng có hứng những ý tưởng tuôn trào khiến Trang đã tạo nên một mẫu áo cưới có thể nói là hoàn hảo.Bằng kinh nghiệm, lại chịu khó học hỏi sáng tạo,càng ngày cô càng tiến bộ hơn trong lĩnh vực của mình.Cứ trên đà thế này việc mơ ước về một bộ sưu tập mới không còn là quá xa vời nữa.

Khi hoàn thành xong bản vẽ thì cũng đã 2h sáng,vươn vai dụi mắt cho đỡ mỏi cô nằm xuống giường, ngày mai là một ngày vất vả đây rồi chìm vào giấc ngủ muộn.

Sáng nay Văn có việc đột xuất nên Văn tự đi làm một mình, nói là đi làm chứ Trang đến công ty với một mục đích khác. Cô muốn tham khảo và muốn mấy chị trong phòng cho cô ý kiến về kinh nghiệm trong việc lần đầu ra mắt cha mẹ chàng.Như rả trứng đào các chị trong phòng tuôn ra biết bao bí kíp còn mấy anh thì cứ tùm tùm cười.Chị Hồng to mồm:

-Em cứ giả nai vào, ai hỏi gì cũng dạ thưa lễ phép là được.

-Như thế sao được? họ nói mình khờ sao?

-Thế này... Không được..

-Thôi ,mấy chị đừng trang cải nữa.Tiếng hét chói tai của Trang khiến mọi người dừng ngay cuộc trang cải và đổ dồn con mắt về phía Trang

-Ồ hay, cái con bé này, mấy chị đã nói hết đầu.

-Em không muốn vì em mà mấy chị mất hòa khí,nãy giờ mấy ý kiến của các chị em đều nghe hết và sẽ cố gắng áp dụng.Cám ơn mấy chị rất nhiều, giờ em đi ăn trưa đây, anh Văn tới rồi.

-Có thể chứ, thôi bye em nha, ăn dui dẻ.

Khi Trang xuống công IC thì Văn đã có mặt, mở cửa xe bước vào cô tặng anh nụ cười rói

-Anh đứng giờ quá ha?

-Chứ sao?, thì cho anh cái gì đi chứ.

À, Trang cười cười ,cô xích lại gần đặt một nụ hôn nhẹ lên môi Văn nói thì thầm:

-Được chưa?

-Chưa!

Đám nhẹ vào vai anh cô la lên:

-Đồ tham lam

7h sau khi đã chuẩn bị quần áo tươm tất,váy đồ xòe , áo sơ mi trắng tóc uốn xoăn tự nhiên khuôn mặt được trang điểm nhẹ nhàng, xoay người ngắm mình trong gương lần cuối Trang tự tin bước xuống nhà.Khánh tình nghịch đưa tay ý chỉ number one làm Trang phì cười.Văn đang ngồi ở phòng khách nói chuyện với mẹ cô ,chẳng hiểu anh nói cái gì mà mẹ cô cứ cười suốt.Nghe tiếng động Văn mà mẹ cô đều quay ra sau nhìn, Trang cất giọng:

-Mình đi thôi anh.

-Vâng, con xin phép bác cho con đưa Trang qua bên nhà ạ

-Ừ hai đứa cứ đi đi.

Ngồi trong ô tô khuôn mặt Trang lộ rõ vẻ căng thẳng,tay cô không ngừng ra mồ hôi.Văn nhận thấy sự thay đổi của Trang nên nhẹ nhàng nắm lấy tay cô trấn an:

-Không sao đâu, có anh đây mà,chỉ một bữa cơm thôi em đừng căng thẳng thế.

Nhận được lời động viên của Văn Trang thấy như trút bớt một phần lo lắng.Văn cho xe vào trung tâm thương mại theo lời gợi ý của Trang.Cô chu đáo chọn quà cho ba mẹ anh khiến anh rất hài lòng.Tuy không có gì là nhiều chỉ là chiếc khăn quàng cổ mùa đông và chiếc áo khoác cho ba anh nhưng nhìn Trang hiếu thảo và biết cư xử như thế khiến anh rất hài lòng.Chưa biết mai này ra sao nhưng hiện tại anh cảm thấy ,anh không thể nào sống thiếu cô ngay cả từng s. từng phút.

Bạn đang đọc truyện *Áo Cưới Cho Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: End

Được tin tối nay Văn dẫn bạn gái về nhà ra mắt ,ông Tùng và bà Nga hí hửng hẳn ra.Bởi đây là lần đầu thằng con trai ông có vẻ nghiêm túc và lo lắng cho chuyện hôn nhân của nó đến thế,chưa biết cô gái này như thế nào nhưng qua lời giới thiệu sơ sơ của Văn ông bà nghĩ cô cũng là con nhà nho giáo, nết na thủy mị.Trước khi đi đón con bé Văn còn căn dặn đủ điều như:vui vẻ, đừng khá tính quá sẽ khiến cô ấy sợ.Chính ông Tùng cũng không ngờ có ngày ông Tùng lại thay đổi như vậy.Còn bà Nga mẹ Văn thì đang hìhoáy dưới bếp chuẩn bị bữa cơm cho khách, bà cũng rất hồi hộp muốn biết mặc cô con dâu tương lai sẽ như thế nào, kể từ sau khi đám cưới không thành lần trwoes không khí trong gia đình luôn không vui vẻ gì mấy, mãi đến hôm nay khi nghe Văn thông báo bà mới thấy trong nhà có chút sinh khí.Nhìn ngắm thành quả cầu mình này giờ, bà kêu ông Tùng:

-Ông xuống coi nè, tôi bày thế này được chưa?

-Ồi dào, bà cứ bày vẽ cho tụi nó ngại, cứ như mọi khi đi cho rồi.

-Ông này kì ghê, tôi muốn đãi con dâu tương lai của tôi không được sao?

-Sao bà chắc là bà sẽ ưng con bé đó?

-Tôi tin vào con mắt của thằng Văn.

-Sau vụ con Thu vừa rồi bà không sáng mắt ra hả, bà chỉ được cái bệnh vực nó, lát nữa hai đứa nó về đây bà cứ ngồi im cho tôi phỏng vấn con bé.

-Đâu có được, ông mà hỏi thì con bé nó sợ chết khiếp mất.Nhìn mặt ông kìa hình sự quá đi, coi chừng thằng Văn nó giận.

-Bà.... Ông...

Tiếng chuông cửa vang lên kết thúc cuộc trang cãi của hai vợ chồng, chị hai giúp việc lật đật ra mở cửa, ông Tùng với bà Nga lên phòng khách ngồi chờ.Văn nắm tay Trang bước vào, cô lí nhí:

-Em hồi hộp quá anh ơi!

Siết nhẹ tay Trang như để tiếp thêm sức mạnh cho cô anh kéo cô vào nhà

.

Sau màn chào hỏi có vẻ rất thuận lợi, mọi người ngồi vào bàn cơm Trang nhanh nhẩu ngồi vào vị trí đầu bàn ,vừa để quan sát khắp bàn ăn cũng luôn tiện xới cơm cho mọi người.Đây là cách mấy chị trong công ty đã dạy cho Trang,nói chung là tốt vì cô thấy bà Nga nhìn mình với ánh mắt hài lòng.Bữa cơm kết thúc trong sự vui vẻ của cả nhà, mặc dù có cô giúp việc làm hết nhưng Trang vẫn xin phép xuống bếp phụ cô một tay,bà Nga nháy mắt với ông Tùng"Con bé này được".Sau đó Trang và Văn mới đem những món quà của mình ra tận tay tặng cho ông bà, xem như quà mắt.Cả buổi Văn không nói gì chỉ lẳng lặng quan sát cha mẹ và Trang. Hơn ai hết anh thấy rất tự hào về cô, ăn nói khéo léo, đảm đang đặc biệt là rất lễ phép,anh nghĩ cha mẹ anh cũng có cùng camn hận như nah.Còn về phía Trang lúc đầu thấy cha mẹ vẫn có vẻ nghiêm nghị làm cô rất sợ nhưng sau một lúc tiếp xúc cô nhận thấy họ rất thân thiện và dễ gần,dần dần cô thấy thoải mái và tự nhiên hơn,cô hi vọng với những gì mình thể hiện hôm nay sẽ khiến họ hài lòng.

10h,cúng đã khuya Văn xin phép ba mẹ đưa Trang về nhà,ông Tùng và bà Nga vui vẻ tiễn họ ra tận cửa,còn dặn hôm nào rảnh cứ đưa con bé đến chơi.Vẫy chào tạm biệt ba mẹ Văn Trang lên xe về.Nhìn Trang âu yếm Văn nói:

-Em làm tốt hơn anh mong đợi nữa đó.

-Thật hả anh

-Ừ, nhìn cũng biết mà ba mẹ anh rất thích em đó

-Em cũng hi vọng là vậy,em đã cố gắng hết sức rồi.

Vẫy tay chào văn cô trở vào nhà, giật bắn người khi thấy mẹ và Khánh vẫn còn ngồi ở phòng khách.Trang lên tiếng

-ủa, sao hai người giờ này chưa ngủ?

-Chờ cưng đó bé yêu!, khánh nói.

-À, Trang giả bộ làm mặt xụ khiến bà Lan và Khánh lo lắng.

-Có chuyện gì sao?

-Có ,có đó.

-Chuyện gì kể mẹ, anh nghe.Cả hai đồng thanh

Trang ngập ngừng:

-Là.... Là.... Tốt đó

-Hả...

Ba người cười lên sảng sảng. Trang hí hửng kể lại mọi chuyện cho mẹ và anh trai nghe, ai cũng vui mừng cho Trang.Như vậy là hạnh phúc đã bắt đầu mỉm cười với cô rồi,trong khi đó tại nhà Văn, sau khi anh đưa cô về xong thì cũng quay trở lại nhà ba mẹ mình .Ung dung bước vào phòng khách, anh cười với ông bà

-Sao ba mẹ thấy cô ấy thế nào?

-Con ngồi xuống đó đi,ông Tùng nghiêm nghị.

Văn thoáng ngạc nhiên nhưng cũng chịu khó ngồi xuống đối diện với ông, anh cũng đang lo lắng không biết chuyện gì mặt ông hình sự như vậy.Hồi bé mỗi lần thấy ông như vậy là anh sợ muốn tè cả ra quần

-Có chuyện gì sao ba mẹ?

-Con với con bé đó quen nhau lâu chưa

-Dạ tụi con là bạn của nhau cũng đã được một năm rồi nhưng tụi con chỉ mới chính thức yêu nhau 3 tháng nay.

-con thấy con bé thế nào?

-Cô ấy đẹp, giỏi giang hiền lành và rất yêu con.

-Tốt

-Vậy con có thật lòng với nó không?

-Sao ba mẹ lại hỏi con như vậy

-Đừng hỏi nhiều, mau trả lời ta

-Dạ con thật lòng muốn lấy cô ấy làm vợ mong ba mẹ cho phép.

Ông Tùng và bà ng giờ mới cười lên kahf khả, công nhận thằng con ông giờ đã thay đổi thật rồi, Văn cũng lờ mờ hiểu ra mọi chuyện anh làm mất giận

-Ba mẹ lừa con

-Thôi nào con yêu bà Nga vỗ về.

Mẹ thấy con bé đó rất vừa ý mẹ. Về sắc đẹp trình độ hay gia thế nó đều xứng đáng làm dâu nhà này làm vợ con.hãy lo mà đối xử tốt với con bé nếu không thì liệu hồn ba mẹ đó nghe chưa

-Vâng, con cảm ơn ba mẹ rất nhìu.

Chạy biến lên lầu anh gọi điện cho Trang,từ lúc sinh ra đến giờ chưa bao giờ anh thấy vui như lúc này ,ngay cả lúc đại đại học cũng không có cảm giác gì lắm.Hạnh phúc, tình yêu ,sự nghiệp đã ùa về bên anh,thâm chấp tay cầu nguyện”con cảm ơn người đã ban cô ấy cho con, con hứa sẽ tôn trọng và giữ gìn cô ấy như một báu vật”.

Hôm nay là cưới của hà My và Phúc Lâm,sau rất nhìu nỗ lực của Trang thì cuối cùng cô cũng đã thực hiện được lời hứa với my đó là tặng cô chiếc áo cưới này.Từ sáng sớm Trang đã tranh thủ đến nhà hàng nơi tổ chức đám cưới của hai người để chuẩn bị cho cô dâu.khung cảnh nhà hàng được trang hoàng rất long lanh và hoành tráng,những vòng hoa ,dải hoa được uốn thành hình cầu vòng tạo nên sự mới lạ và độc đáo.Sửa lại chiếc áo cho My cô mỉm cười hài lòng.Chiếc váy cưới màu trắng này là sản phẩm tuyệt vời nhất mà cô từng thiết kế lại được khoác lên người một cô dâu xinh xắn như thế này khiến nó càng trở nên tuyệt vời.7h sáng quan khách đã bắt đầu đến đông đủ cũng sắp tới giờ làm lễ nhưng tìm mãi mà chẳng thấy Lâm đâu khiến mọi người rất lo lắng.Vì mặt áo cô dâu nên My không tiện ra ngoài cô đành nhờ Trang đi tìm hộ.Trang cũng lo lắng không kém, không biết có chuyện gì xảy ra với anh không?.Men theo những hành lang dài hun hút và những khóm hoa cúc vàng rực của nhà hàng cô đã thấy Lâm,anh đang đứng nhìn về hướng nhà thờ,một tay đưa vào túi quần một tay cầm hộp nhẫn cưới màu đỏ .Anh nhìn nó sâu lắng và đầy cảm xúc,Trang nhẹ nhàng bước đến vỗ nhẹ vào vai anh cô nói:

-Mọi người tìm anh này giờ.

-Anh biết

-Sao anh còn ở đây?

-Anh muốn tạm biệt Diệp

Như hiểu ra tất cả Trang ồ lên thành tiếng.

Lâm chậm chậm nói:

-Hôm nay anh cưới, đây là chiếc nhẫn đính hôn, vật kỉ niệm cuối cùng của hai chúng ta, có lẽ anh phải quên em thật rồi.Cô ấy tuy không bằng em nhưng anh yêu cô ấy .hi vọng em sẽ chúc phúc cho anh và My.tạm biệt em.

Nói xong Lâm ném mạnh chiếc nhẫn xuống sường núi,Trang thoáng thấy mắt anh ươn ướt, thật đúng là một chàng trai tốt hiếm có.

Lâm và Trang trở vào vừa nhìn thấy ánh My đã nhào tới ôm anh khóc nức nở

-Anh đã về, em tưởng anh bỏ em rồi chứ?

-Vuốt tóc cô ,anh thì thầm

-Bé ngoan, anh đã về, anh hứa sẽ không bao giờ xa em nữa, anh yêu em

Lễ cưới được diễn ra nhanh chóng ngay sau đó, ngắn gọn và đầy xúc cảm của hạnh phúc. Văn cũng đã đến, anh đang đứng cùng Trang ,hai người chăm chú theo dõi buổi lễ thỉnh thoảng vẫn lại nhìn Trang cười:

-Mai một em phải làm cô dâu xinh đẹp hơn thế này nghe chưa? nếu không anh không lấy em đâu

-Trời đất, thế anh lấy em vì sắc đẹp sao?

-Ừ thì...

-Chết đi,Trang đưa tay nhéo vào hông anh làm anh la lên oai oái

Buổi lễ kết thúc trong sự hân hoan chúc mừng của mọi người,Lâm và My lên xe hoa chuẩn bị cho tuần trăng mật của mình, ai cũng chúc mừng cho một đám cưới viên mãn và hạnh phúc.

.....

3 tháng sau:

Tại Candy Plaza

Chào mừng quý vị và các bạn đã đến với công diễn cho ra mắt bộ sưu tập “áo cưới thiên đường” của nhà thiết kế Lê Hoàng Văn Trang.

Bộp bộp.....

Với sự đầu tư công phu và hoành tráng, đêm diễn ngày hôm nay của chúng tôi mong muốn sẽ tạo ra một diện mạo khác cho các cô dâu trong ngày cưới, chúng tôi rất cảm ơn sự hiện diện và ủng hộ của tất cả quý vị ngày hôm nay

Bộp... bộp.....

-Và để biết thêm về ý tưởng của bộ trang phục này ,sau đây tôi xin giới thiệu nhà thiết kế của chúng ta cô Văn Trang.

Trang từ tốn bước lên sân khấu, cô nói những ý chính vắn tắt về ý tưởng của mình,gửi lời tri ân tới khán giả xong đầu đó chào mọi người và đi xuống nhường chỗ cho nội dung chính của tối hôm nay.

Tiếng nhạc cất lên từng người mẫu chuyên nghiệp sải bước tự tin trong trang phục cưới tuyệt đẹp , ai cũng cười rạng rỡ theo những cánh hao hồng bay trong gió nhân tạo.Trang chăm chú theo dõi trên sân khấu nhưng cũng không quên liếc nhìn xung quanh. Dưới hàng ghế khán giả, các vé vip do cô mời đã đến đông chỉ có Văn là chưa đến, cô bỗng thấy giận anh ghé góm, nuốt nỗi buồn cô tiếp tục dán mắt lên sân khấu.Đã đến phần chính, vedete của buổi công diễn hôm nay gồm có siêu mẫu Thanh Hằng và một siêu mẫu nữa cũng đáng chú ý đó là Quỳnh Thư, sau một thời gian nghỉ ẩn ở Phan Thiết hôm nay cô quay trở lại với sân diễn theo lời mời của Trang.Màn biểu diễn của cô và Thanh Hằng là màn trình diễn được chờ đợi nhất Mọi khán giả ò lên thích thú khi hai người mẫu này bước ra, sáng tạo phong cách và cá tính đó là những nhận xét của khán giả đang ngồi theo dõi ở đây.Kết thúc buổi lễ Trang lên nhận hoa của khán giảvà của nhà tài trợ báo hiệu cho một buổi ra mắt thành công, ánh mắt dáo dác của cô vẫn liên tục tìm kiếm Văn nhưng chẳng thấy anh đâu.Định quay bước thì tiếng hò reo cổ vũ của mọi người làm Trang quay người lại, dưới sân khấu một chàng trai ăn mặc rất chỉnh tề với vest đen cà vạt trắng tay ôm bó hao hồng to tướng đang tiến về phía sân khấu, không khó để Trang nhận ra đó là Văn, anh đang mặc chính bộ vest mà cô đã tặng anh hôm nào,bao nhiêu giận hờn trong cô như tan biến hết, đón lấy bó hoa từ tay anh cô hỏi dồn

-Anh làm em bất ngờ quá!

Chưa kịp nói hết câu Văn đã tiến lại chiếc mic rồi đồng dục tuyên bố:

-Hôm nay tôi xin tuyên bố với mọi người,trước đây tôi khoogn coi trọng hai chữ hôn nhân là mấy ,tôi luôn nghĩ hôn nhân chỉ là thứ giấy tờ ràng buộc hai người với nhau, nhưng từ khi gặp cô ấy tôi mới biết thế nào là hạnh phúc của tình yêu của hôn nhân, hôm nay sẵn nhân dịp này tôi xin xin chính thức ngỏ lời cầu hôn cô ấy

-Văn Trang ,anh yêu em, chúng ta cưới nhau em nhé!

Rầm rầm ,rào rào, tiếng vỗ tay chúc phucus cho đôi tình nhân lãng mạn vang lên không ngớt

Trang đỏ mặt then thùng tiến lại phía anh, nhận chiếc nhẫn từ tay Văn cô thì thầm

-CẢm ơn anh, em cũng yêu anh

-Hôn đi,hôn đi.....

Văn đã trao cho Trang nụ hôn nồng cháy ngay trên sân khấu ,những tràng pháo tay không ngớt vang lên báo hiệu một hạnh phúc mới bắt đầu, từ trong cánh gà có một người con gái cũng đang xúc động rơi nước mắt đó là Thư,cô thầm chúc phúc cho hai người bạn tốt của mình,nắm lấy tay Tuấn Anh người yêu của cô người đã giúp cô vực dậy trong thời gian ở Phan Thiết, hai người cũng trao nhau nụ hôn nồng nàn không kém

Cuộc sống muôn màu, con đường chúng ta đi không trải đầy hoa thơm cỏ lạ nhưng ta hãy dùng cảm đối mặt với khó khăn thử thách có như thế mới tìm được những vui thú trong cuộc đời, Hãy biết lắng nghe và chia sẻ ,tha thứ và bao dung.đó là thông điệp tôi muốn gởi trong fic “áo cưới cho tình yêu” này.

Bạn đang đọc truyện *Áo Cưới Cho Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.